

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

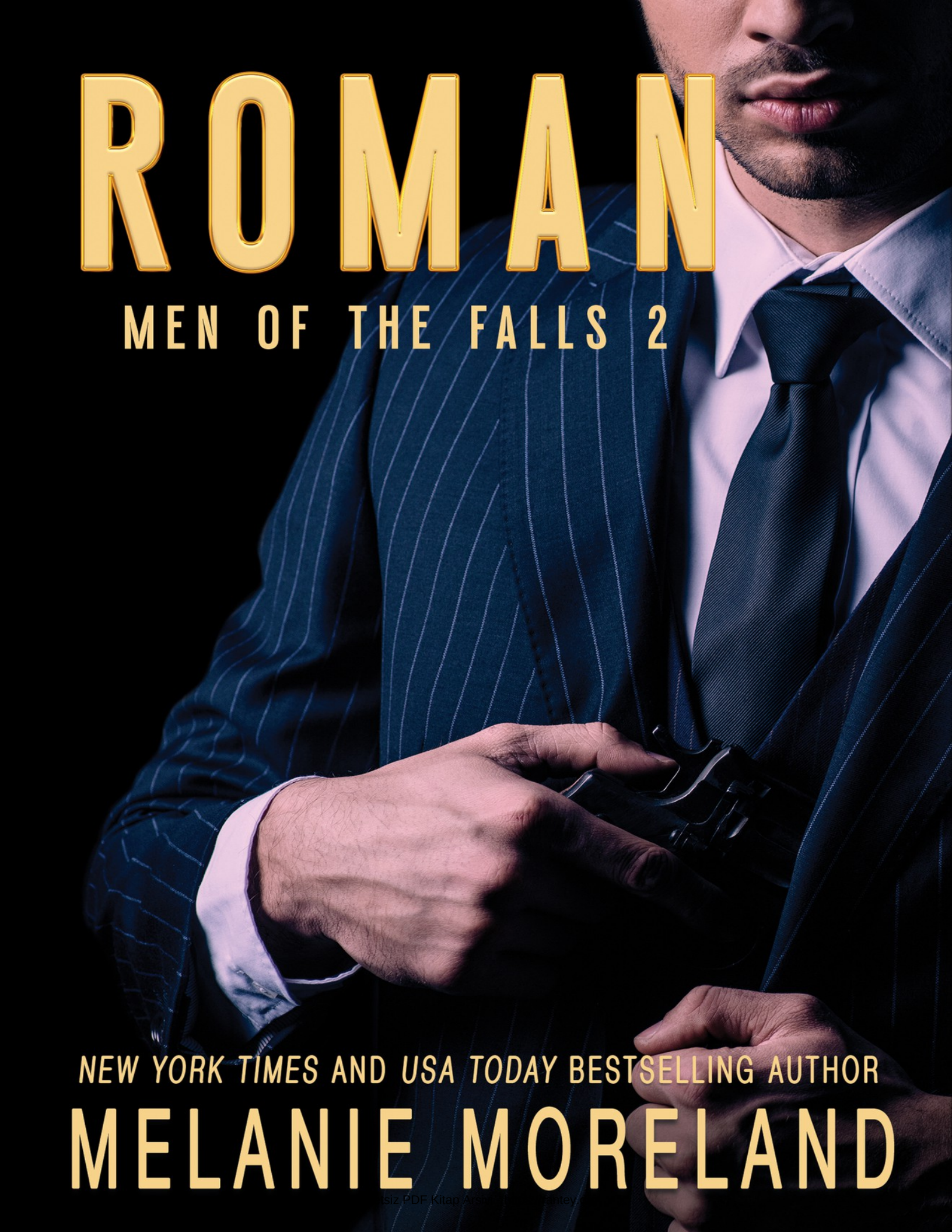
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man's torso and hands. He is wearing a dark blue pinstripe suit jacket over a white dress shirt and a dark blue tie. His hands are holding a black handgun, with his fingers positioned on the trigger and the slide. The background is dark and out of focus.

ROMAN

MEN OF THE FALLS 2

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

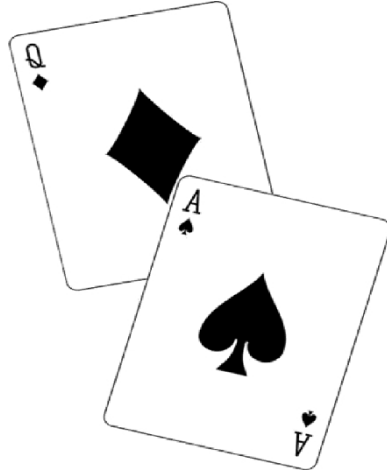
MELANIE MORELAND

ROMAN

NEVÏOR/TIUES VE ABD'DE 700 GÜN SATAN YAZAR

M

0

CONTENTS

1. [Roman](#)
2. [Roman](#)
3. [Roman](#)
4. [Effie](#)
5. [Roman](#)
6. [Roman](#)
7. [Effie](#)
8. [Effie](#)
9. [Roman](#)
10. [Roman](#)
11. [Roman](#)
12. [Roman](#)
13. [Roman](#)
14. [Effie](#)
15. [Effie](#)
16. [Roman](#)
17. [Roman](#)
18. [Roman](#)
19. [Roman](#)
20. [Roman](#)
21. [Roman](#)
22. [Roman](#)
23. [Roman](#)
24. [Roman](#)
25. [Roman](#)
26. [Effie](#)
27. [Roman](#)

[Sonsöz - Roman](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Moreland Books'tan da temin edilebilir](#)

ROMAN -Kitap 2 Şelalenin Erkekleri
yazan Melanie Moreland
Telif Hakkı © 2024 Moreland Books Inc.
Telif Hakkı #1210684
ISBN Ebook 978-1-990803-75-8
Ciltsiz 978-1-990-803-72-7
Tüm hakları saklıdır

MORELAND
BOOKS INC.

Sessizce Dilbilginizi Düzeltmek'ten Lisa Hollett tarafından düzenlendi
Sisters Get Lit.erary Services tarafından redaksiyon
Kapak tasarımı: Feed Your Dreams Designs

Kapak içeriği yalnızca açıklama amaçlıdır ve kapakta tasvir edilen herhangi bir kişi modeldir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi yoluyla da dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

depolama ve geri alma sistemi, telif hakkı sahibinden yazılı izin alınmadan.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm ticari markalar, hizmet markaları, ürün adları veya adlandırılmış özelliklerin ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılır ve yalnızca referans olarak kullanılır. Bu terimlerden herhangi biri kullanıldığında zımni bir onay söz konusu değildir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. The

bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemekte, onlarla ilişkilendirilmemekte veya onlar tarafından desteklenmemektedir.

İçerik veya anlatılan konular hakkında endişeleri olan okuyucular web sitemdeki içerik danışmanlığına göz atabilirler:

<https://melaniemoreland.com/extras/fan-suggestions/content-advisory/>

Roman Costas

Güçlü. Son derece özel.

Soğuk. Tehlikeli.

Farkında olmadan masum bir kadını tehlikeye attığında, kendi yaptığı bir şeyi yapar.

hiç planlamamıştım.

İşin içine girer.

Effie Warner'ın içinde uyandırdığı duyguları tahmin etmemiştir.

Kurtardığı kadının onun dünyası haline gelmesini beklemiyordu.

Tek bildiği, onu güvende tutmak için şehri yakıp yıkacağıdır.

Sonuçları ne olursa olsun.

DEDICATION

*Bazen kendiniz için bir kitap yazarsınız.
İşte bu kadar.
Umarım beğenirsiniz.*

BÖLÜM 1

ROMAN

I gözlüklerimi yüzümden çekip önümdeki evrak yığınının üzerine bıraktım. *Fanrım*, evrak işlerinden nefret ederdim. Gözlerimi ovuşturdum ve ayağa kalkarak önümdeki büyük pencerelere doğru yürüdüm. Niagara Şelalesi tüm ihtişamıyla bakışlarımı karşıladı. Hiç bitmeyen öfkesi beni büyülüyordu. Su kadar basit bir şeyden bu kadar büyük bir güç. Huzurlu ve sakin akan bir dere, sonunda altında yatan tehlikeyi gizliyordu.

Tıpkı benim gibi.

Bu tuhaf düşünce beni güldürdü ve düşüncelerime karşı başımı sallayarak bara doğru yürüdüm ve bir parmak viski doldurdum. Geri attım, sıvı altın boğazımı kapladı ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletmeye yardımcı oldu. Bir kadeh daha içmeden önce bardağı yere bıraktım. Saat daha sabahın on biriydi ve içkiyle başa çıkabilsem de günün bu erken saatinde tek başıma içmek istemiyordum. Sağ kolum burada olsaydı, biraz viski yudumlamaktan ve bir süre saçmalamaktan mutlu olurdu, ama piç balayına gitmişti ve beni en güvendiğim çalışanımdan yoksun bırakmıştı, bu da sorunlara neden olmaya başlamıştı.

Masama ve beni bekleyen gerekli şeytana baktım. Evrak işlerinden nefret etmeme rağmen bana gösterdikleri hoşuma gidiyordu. Kar hanemiz güçlüydü. Sağlamdı. Her ay büyüyordu. Varlıklarımız geniş ve çeşitliydi.

Kumarhaneler aracılığıyla akladığımız paranın yanı sıra, işlerin kendisi de kardeşimi ve beni çok zenginleştirdi.

Oturdum, kapının çalınması beni böldüğü için neredeyse minnettar olacaktım. "İçeri," diye seslendim.

Bu kapı açıldı, ve Franco Basamaklı İçeride. I sıkıştırılmış aşağı sabırsızlığım. "Ne?"

Yaklaştı, yüzü ve boynu nemliydi, korkusunu gösteriyordu. Korkması gerekirdi, konuşmak için geldiği durum yüzünden hâlâ kızgındım.

"İyi haberlerin olsa iyi olur."

"Onu bulduk, patron."

"Şükürler olsun. Asla kaçmamalıydı." "Tony'nin kötü

hissettiğini biliyorum-"

Sözünü kestim. "Umarım amcığı cennetten çıkmadır ve şu anda içinde bulunduğu cehennemi telafi eder."

Alnında boncuk boncuk taze ter vardı. "Onu içeri getirmemi ister

misin?" "Hayır. Alt kata. Onu burada istemiyorum."

"Tamam patron. Onu çoktan oraya getirdim. Ben de öyle düşünmüştüm." Sanki övgü bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Taşaklarını kesmediğim için şanslıydı. Bu işte Tony kadar onun da suçu vardı.

"Biri onu izliyor olsa iyi olur."

"Üzerinde iki adamım var."

Çenemi eğerek kapıyı işaret ettim. "Birazdan aşağıda olurum. Masamdaki hiçbir şeye dokunmamış olsa iyi olur. Yoksa sana yumruğumla dokunurum. Anladın mı beni?"

"Hallediyorum."

Koşarak uzaklaştı ve ben de monitörlerime döndüm. Uzak duvarın tamamı onlarla kaplıydı. Kumarhanenin herhangi bir bölümünü görebiliyorum ve duyabiliyordum.

parmağımın dokunuşuyla. Halkın asla göremeyeceği kısımları gösteren bir kod girdim. Alt ofise yakınlaştırdım. Burası hiç de böyle bir yer değildi. Yukarıda bir manzaram, gösterişli bir ofisim ve lüks bir ebeveyn banyosu da dahil olmak üzere bir dizi özel odam vardı. Alt kattaki ofiste beton duvarlar, basit bir masa ve bir kanepe vardı. Birkaç ziyaretçi sandalyesi. Dosya dolapları. Sokağa bakan pencereler - manzara iç açıcı değildi. Bir ofise benziyordu. Tamamen mahremiyet istediğimde insanlarla orada buluşurdum. Özellikle de onları huzursuz etmek istediğimde.

Ziyaretçi koltuğunda oturan, sıkılmış ve etkilenmemiş görünmeye çalışan kadın gibi. Yakınlaştırmaya dokunup daha yakından baktım.

Uzun boylu, sarışın, ince, büyük göğüslü. Yeterince güzel bir yüzü vardı. Sandalyede rahatlamıştı, rahatsız olmamış gibi davranıyordu. Ama rahatsız olduğunu biliyordum. O sandalyeler öyle olması için tasarlanmıştı. Eğer içinde oturuyorsanız, orada uzun süre kalmanızı istemezdim. Bacak bacak üstüne atmış, bir ayağını sabırsızca sallıyordu. Ayaklarını on santimlik topuklu ayakkabılar süslüyordu, parmak uçları parlak kırmızıydı. Cilasız ağızındaki rujla uyumluydu.

Tam benim sevebileceğim türden bir kadındı. Kumarhanede ya da barda tavlarsa, üst kata sevişmeye çıkarırdım. Sonra da çekip gider ve unutturdum.

Ama beni hiç ilgilendirmiyordu. Bir şey dışında. Bana borcu vardı. Hem de çok.

Ayağa kalktım ve ceketimin düğmelerini ilikledim, kravatımı düz olacak şekilde ayarladım. Aynanın önünde durdum ve saçlarımın yerinde olduğundan emin oldum. Ne de olsa görüntü her şeydi.

Sonra bana olan borcunu tahsil etmek için özel asansörle aşağı indim.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda başını çevirdi, kilit yüksek bir sesle yerine oturdu. Masama doğru ilerleyişimi ve oturuşumu izledi. Birbirimize sessizce baktık. Bu kadar yakından, kamerada görüldüğü kadar çekici değildi. Sert görünüyordu, yüzündeki çizgiler makyajla zekice gizlenmişti. Saçları doğal olarak sarı değildi ve

Son parama bahse girerim ki göğüsleri de gerçek değildi. Dudakları çok dolgundu, elbisesi çok açıktı ve makyajı ağır bir elle yapılmıştı. Gözleri koyu kahverengiydi. Düz. Soğuk.

Benimkinde de aynı duygu eksikliğini gördüğüne şüphe yoktu.

"Çok meşguldünüz, Bayan Warner."

"Bayan."

Başımı eğdim. "*Bayan Warner*. Marianne, değil mi?"

Saçlarını savurdu, tepesinde koyu renk bir saçak görünüyordu. Hiç de sarışın değildi. Onunla ilgili hiçbir şeyin gerçek olmadığına dair bir his vardı içimde.

"Evet, Marianne. İyi olmalısın."

"Pardon?"

"Kat müdürümü kredinizi izin verilenin çok ötesinde uzatmaya ikna etmekle kalmadınız, bir şekilde borcunuzu teminat altına almadan buradan çıkıp gittiniz. Zamanımı, sabrımı ve kendi parandan daha fazlasını boşa harcadın ve seni yakalamam için bana iki adamın maaşına mal oldun." Parmaklarımı ahşap masaya vurdum. "Zamanımın ve paramın boşa harcanmasını hoş karşılayan bir adam değilim."

Bir saç savurma daha aldım. "Sizinkilerin sıçıp batırması benim suçum değil."

Öne doğru eğildim. "Bundan sonra söyleyeceklerine dikkat et. Bana borçlu olduğun altmış bin nerede?"

Kaşlarını çattı. "Elli."

Başımı salladım. "İlgi, Marianne. Ve her geçen gün artıyor. Öfkem de öyle."

"Bu bir soygun!"

"Polisleri aramak ister misin?" diye sordum. "Buyurun. Parayı kime borçlu olduğunuzdan bahsetmeyi unutmayın." Telefonu ona doğru ittim. "Sanırım kendini fazla desteksiz bulacaksın."

Tavrını değiştirdi. Cildi, sürdüğü sahte bronzluğn altında solmuştu. Bu ışıkta biraz turuncuydu ve bana bir balkabağını hatırlatıyordu. Nedense bu beni gülümsetti ve bunu yapmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Dinle, ben ödeyeceğim."

"Bugün. *Bugün* deyeceksin."

"Birkaç gün içinde alabilirim. Uğraşıyorum. Gerçekten deniyorum. Effie'yi becermek zor olacak."

"Siktiğimin Effie'si mi?"

"Lanet kız kardeşim. Para onda. Sadece onu almam gerekiyor."

"Kız kardeşiniz müşteri yöneticiniz mi?" Nedense sordum. Parayı nereden bulduğu umurumda değildi, sadece bulmuş olması yeterliydi.

Nefes nefese kaldı ve bacağını öfkeyle pompaladı. "Hayır. Annemiz öldü ve bize para bıraktı. Ben kendiminkini harcadım. Goody-Two-Shoes parayla yatırım yaptı ve küçük aptal bir kahvaltı mekânı açtı. Bana biraz borç vermesini istiyorum. Geri deyeceğim. Sadece masalarda iyi bir geceye ihtiyaım var."

Yorgun bir şekilde arkama yaslandım. Tipik bir kumar bağımlısıydı. Her zaman hızlı kazanmanın peşindeydi. Doğru açıyı. Bahşış. Her zaman inkâr içinde. Kayıpları için herkesi suçluyordu. Sorunun kendilerinde olduğunu kabul edemezler.

"Belki de kız kardeşiniz size para vermemekte haklıdır."

Gözlerinde fke parladı ve dudak büktü. Özenle hazırlanmış cilası çatladı ve onun gerçek yüzünü gördüm. "Dürüst küçük kaltak. Her zaman bana ders veriyor. Marianne, bunu yapmalısın. Bunu değil. Ha," diye tersledi. "Her zaman güvenli şeritte kalıyor. Sıkıcı küçük hayatını sürdürüyor, değerli Bagels and Bites dkknının üzerinde yaşıyor, iliklerine kadar alışıyor." Kollarını kavuşturdu. "Bana elli bini verecek."

"Sen onu bana getirene kadar yetmiş olacak."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Gözlerinde bir parıltı belirdi. ne doğru eğildi, sesi alaktı, sanki bana bir sır veriyormuş gibi. "Bir anlaşma yapabiliriz."

Soru sormak için bir kaşımı kaldırdım.

"İlgiyi azaltabilirim," dedi nazlı bir şekilde, saçının bir tutamını çekerek ve göğüslerinin sergilendiğinden emin olarak müstehcen bir şekilde öne doğru eğildi. "Eminim o gergin omuzlarını rahatlatabilirim." Kirpiklerini kırıştırdı.

Bir kahkaha attım. "Uzaktan yakından ilgilenmiyorum bile, tatlım. Sihirli amcığını menajerim üzerinde kullanmış olabilirsin ama o bok benim üzerimde işe yaramıyor."

Sinirli bir şekilde doğrulup oturdu. Bir bacağına öfkeyle salladı, derin derin düşünüyordu. Beyninin çarklarının çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

"Kız kardeşim. Kız kardeşimi alabilirsin. Ellisini ben alırım, geri kalanı için de onu alabilirsin."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı, ki bu nadir görülen bir şeydi. "Pardon?"

Sesi daha da düştü. "O bir bakire. Eminim bu senin dünyanda bir şeydir, değil mi? Onu eğlenmek için alabilirsin ya da bir gece için birine satabilirsin. Sonsuza kadar, umurumda değil. Ama bu muhtemelen seni ilgiden daha fazlası yapar, değil mi?"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. O cümlesini tamamlayamadan masanın öbür ucuna geçmiş, elimi boğazına sımsıkı sarmıştım. "Bana kız kardeşini *satmayı mı* teklif ediyorsun? Bir insanı mı? Borcunu silmek için onun bir yabancıyla, hatta bir grup yabancıyla seks yapmasına izin mi vereceksin?"

Elimi tırmaladı ve ben de bıraktım. "Sen aşağılıksın," diye tükürdüm.

"Senin türünün bu tür şeylerden hoşlandığını sanıyordum," diye soludu, sesi sertti.

"Benim türüm mü?"

Alay ettim. "Mafya

adamları."

"Beni Santini'lerle karıştırdınız. Git teklifini onlara sat. Ben burada yasal bir iş yürütüyorum."

"Yanında da haraç."

"Anlaşmayı imzaladınız. Yürüyüp gidebilirdin. Ya paramı isterim ya da cezayı ödersin."

"Oh, cinayet burada da yasal mı?"

Elimi masaya vurdum. "Yirmi dört saat, Marianne Warner. Bana borçlu olduğun toplam parayı getirmek için yirmi dört saatin var. Ya da sonuçlarına katlanırsın. Seçim senin." Kapıya yöneldim ve omzumun üzerinden seslendim: "Adamlarım seni izliyor olacak, bu yüzden ortadan kaybolmaya çalışmak sana bir fayda sağlamayacak."

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım. "Onu kaybedersen ölürsün," diye bağırdım dışarıda duran iki adama ve yürümeye devam ettim. Sözlerimi ciddiye aldıklarını anlamak için onlara bakmama gerek yoktu.

Asansörde bir iniltiyle başımı arkaya attım.

Tony'nin bunun acısını çekmesi gerekecekti.

BÖLÜM 2

ROMAN

B Ofisime döndüğümde omuzlarımı silkeledim. Tony'yi tokatlamak hissettiğim gerginliği hafifletmek için pek bir şey yapmamıştı. Hâlâ geçen gece ona yaptığım şeyin acısını çekiyordu. benim işime yarar.

Viski şişesini aldım ve masama oturdum, bir parmak doldurup yuttum. Tekrar yaptım ve sandalyemin zengin derisine yaslandım.

Sözleri kafamda dönüp duruyordu. *Kız kardeşim. Bakire. Onu eğlenmek için al ya da sat. Bir gece için. Sonsuza kadar. Umurumda değil.*

Kullandığı duygusuz ses tonu ve umursamaz tavrı beni şok etti. Benim dünyamda aile önemliydi. Büyük ya da küçük. Sevdiklerinizi korumak için ne gerekiyorsa yapardınız. Onları istenmeyen bir sanat eseriymiş gibi en yüksek teklifi verene satmayı teklif etmezsiniz. Ve her nasılsa, bir kadının bunu kız kardeşine yapması daha da kötü görünüyordu. Erkekler piçlikleriyle nam salmışlardı. Bu kadar soğuk kalpli bir kadınla uğraşmak alışılmadık bir şeydi. Benim için ilk değildi ama beklediğimden daha kötü görünüyordu.

Sandalyemde döndüm ve tekrar akan suya baktım. Saat neredeyse birdi ve altımdaki oyun salonlarının yakında dolmaya başlayacağını biliyordum. Yerliler, turistler, Toronto'dan ya da Amerika'dan günübirlik ziyarete gelenler paralarını harcamaya başlayacaklardı. Çoğunun bir bütçesi vardı ve pek çoğu için

sadece eğlenceli bir gündü. Bazıları içinse hesaplanmış risklere dayanan bir kariyerdi. Marianne gibi diğerleri içinse bir bağımlılıktı. Hepsi benim kâr hanemi besliyordu. Ayağa kalkıp pencereye gittim ve viskimi yudumladım. Bu kumarhaneyi sıfırdan inşa etmiştim. Yasalar değişir değişmez ve kumarhaneler özel olarak işletilebilir hale gelir gelmez planlarımı uygulamaya koymuştum. İki kumarhanem vardı. Biri Niagara Şelalesi'nde, diğeri Toronto'da. Ayrıca şu anda Ottawa'da yapım aşamasında olan bir tane daha vardı. Para kazanıyorlardı. Hepsi de ailenin kirli parasını aklamak için mükemmel bir paravandı.

Ailemi düşündüğümde iç çektim. Sadece ben ve kardeşim Luca vardı. Babam ailemizi demir yumrukla yönetirdi. Zayıflık cezalandırılırdı. Güç ödüllendirilirdi. Onun suretinde şekillendirilmiştik. Sürekli birbirimize düştük.

Birbirimizden nefret etmemiz gerekirdi ama bunun yerine aramızda, onun görmesine asla izin vermediğimiz sessiz ama güçlü bir bağ oluştu. Babamın yöntemleri eski ve şiddetliydi. Olayları görme biçimi modası geçmişti. O hastalanıp öldüğünde, Luca ve ben bazı şeyleri değiştirdik. Ne yaptığımızı ve nasıl yaptığımızı meşrulaştırmaya başladık. Luca bana fazladan para verdi ve ben de gerçek, kârlı işler yapma hayalimin peşinden gittim. Bölgemizdeki şehirleri denetlemeye devam etti, ama farklı bir şekilde. Korku hâlâ yüksekti. Gözdağı hüküm sürüyordu. Ama babamın yöntemlerinin çoğu ortadan kalkmıştı. Para kazanma yöntemlerimiz değişmişti. Ağır uyuşturucular çıktı. Artık silah taşımıyorduk. Sanat, kaçakçılık, yasallaştırılmış uyuşturucu, milyonlar kazanmanın diğer yolları Luca'nın mükemmel olduğu yerlerdi. Bizim neslimizden diğerleri sendika içinde faaliyet göstermenin daha yeni yollarını öğrendi. Yeni bölgelerin haritası çıkarıldı, daha fazla saygı gösterildi. Birkaç yaşlı hala etrafta ve kontroldeydi ve onlar gidene kadar bazı şeyler aynı kaldı. Birçoğu bizimle alay etti. Bize yumuşak dediler.

Hiç de öyle değildik.

Luca'nın dünyası benimkine sevdiğimden çok daha sık karışıyordu ama bu gerekliydi. Costas kardeşlere bulaşılmazdı. İşten ne kadar hoşlanmasam da, avantajlarından keyif alıyordum. Korku. Güç. Şiddet. En azından eskiden öyleydi.

Ama son zamanlarda tüm bunlardan yorulmuştum. Hâlâ haklarımı kullanıyordum ama yorulmuştum.

Yine de, bu benim hayatımdı.

Başımı cama yasladım, suyun renkleri birbirine karışıyor ve dönüyordu. Hipnotik. Büyüleyici. Bir şekilde sakinleştirici.

Telefonum çaldı ve viskimin son bardağını da fırlatıp açtım. "Luca."

"Roman. İşler nasıl?" "İyi.

İşler iyi." "Bir toplantıya

ihtiyacımız var."

"Ne zaman?" "Bu

gece."

"Tamam. Sana geleceğim. Masam bekliyor

olacak." "Yedide görüşürüz."

Cevap vermeden kapattım.

Cipimin camından dışarı bakarak şehrin geçişini izledim. Kumarhanenin bulunduğu yoğun turistik bölgeden ayrılırken, bulunduğumuz bölgeye kaşlarımı çatarak baktım.

"Neden bu yoldan gidiyorsun?"

"Yol çalışması, patron. Birkaç dakika içinde otobana geri döneceğiz," diye garanti verdi şoförüm Ralph. "Buzdolabına senin için soğuk su koydum."

"Teşekkürler."

Manzaraya baktım. Zaman zaman, Şelalelerin görüntüsünden uzakta yaşayan ve gelişen hareketli bir kasaba olduğunu hatırlamak zordu. Turistlerden ve parlak ışıklardan uzakta, aileler çalışıyor ve varlıklarını sürdürüyorlardı, olağanüstü Şelalelerle pek ilgileri yoktu.

Ralph küfretti. "Bir dolambaçlı yol daha patron. Mahalleye doğru, sonra işimiz bitecek." Döndü ve birkaç sokak aşağı sürdü, bölge güzel ve bakımlıydı. Bir ışıktta durdu ve başımı çevirip gördüğüm tabelaya kaşlarımı çattım.

Bagels and Bites.

Araç ilerlemeye başladı. "Dur!" Ben emrettim.

SUV sarsılarak durdu. "Patron?"

"Kenara çek."

Ralph dediğimi yaptı. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cipten indim, ona ve güvenlikçim Carlo'ya araçta kalmalarını söyledim. Carlo bu durumdan pek memnun değildi ama itiraz da etmedi.

Küçük restoranın kapısını açtım ve taze pişmiş ekmeğin kokusunu içime çektim. Tuzlu ve zengin. Mayalı ve sıcak. Karnım guruldadı ve bir şeyler yemeye karar verdim.

Bir kadının sepet doldurduğu tezgâha yaklaştım. Boğazımı temizlediğimde başını kaldırdı. Gençti, belki on sekiz yaşındaydı, sarı saçları vardı. Güzeldi.

Kız kardeşi bu muydu?

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Menüyü taradım. "Kızarmış simit, hafif krem peynirli, tereyağsız."

"Ne tür?"

"Tam buğday."

"Sıkıcı," diye mırıldandı. "Başka bir şey var

mı?" "Sade kahve."

Döndü ve bir simit aldı, kesip tost makinesine yerleştirdi. Bir kabın içine baktı, sonra kafasını kapı aralığından içeri soktu. "Effie! Daha fazla light krem peynire ihtiyacım var!"

Nedense gerildim.

Hiçbir şey beni mutfak kapısından çıkan kadına hazırlayamazdı.

Ufak tefek. Kıvrımlı. Belki yirmi beş yaşlarında. Saçları kuzgun kanadını andıracak kadar siyahtı ve kalın bir örgüyle sırtından aşağı sarkıyordu. Yuvarlak yanakları ve öpülmek için yalvaran dolgun dudaklarıyla kalp şeklinde bir yüzü vardı. Ve gözleri. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim.

Geniş, kemerli kaşları ve uzun, koyu kirpiklerinin altında bir çift eşsiz mavi-mor göz vardı. İrisleri siyahla çevriliydi, bu kombinasyon o kadar çarpıcıydı ki beni hazırlıksız yakaladı. Yüz ifadesi de öyle. Ağzı doğal bir şekilde kıvrılmış, tatlı bir gülümseme yüzünü süslüyordu.

Vücudunun her küçük, narin santiminden masumiyet damlıyordu. İnanılmaz derecede güzeldi. Basit bir önlük ve kot pantolonla bile büyüleyiciydi.

Ve bilmeden seksi.

Ve kız kardeşi onu bir geceliğine satmak istedi. Ya da sonsuza kadar.

"Effie mi?" Düşünmeden sordum, kardeşinin gösterdiği duyarsızlığı düşününce içimde öfke birikmeye başlamıştı.

İrkilmiş görünüyordu, yoğun bakışlarımla karşılaştı. "Evet. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sen Effie Warner mısın?" Bu ismin ona ne kadar yakıştığını düşünerek tekrarlardım. Yumuşak ve akıcıydı, tıpkı onun görüldüğü gibi. Uzanıp yanağına dokunma dürtüsü o kadar güçlüydü ki ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım. Bu his en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

"Evet, öyle. Özür dilerim, sizi tanıyor

muyum?" "Kız kardeşinizle tanıştım."

Yüzüne bir gölge düştü ve güzel dudakları çatıldı. "Eminim bu ikiniz için de zevkli olmuştur. Sorumu tekrarlayacağım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Buraya geldi mi? Bugün mü?"

"Hayır." Kollarını kavuşturdu. "Bakın, Bayım-"

"Roman," diye sözünü kestim.

"Bakın Bay Roman, onunla sorunuz her neyse, size yardımcı olamam." Selamına gülümsememeye çalıştım. Oldukça sevimliydi.

Tapılası olmaktan nefret ederdim.

"Sığır eti olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Buraya onu övmek için geldiğinizi hiç sanmıyorum. Köpeğinizi ezdiyse ya da içki dükkanınızdan çaldıysa, en derin özürlerimi kabul edin. Ama bunu düzeltemem."

Gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

İçki dükkanı mı?

Sarışın kız bana bir fincan ve bir çanta uzatarak, "Dört elli tutuyor," dedi.

Effie yemeği bana doğru itti. "Müesseseden. Gidersen memnun olurum."

Sözlerine itiraz etmedim. Aslında, onunla gurur duydum. Beni tehlikeli olarak tanıdı. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Buna saygı duyabilirdim.

Cüzdanımı çıkardım ve bir elli dolar aldım. Tezgahın üzerindeki bahşiş kavanozuna attım.

Effie'ye, "Kız kardeşin sana gelirse hayır de," diye

tembihledim. Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Sadece hayır de," diye tekrarladım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama onunla tanıştıysan, Marianne'e nadiren yardımcı olduğunu bilirsin," dedi kuru bir sesle.

"Yine de yap."

Yemeğimi aldım ve başka bir şey söyleyemedim oradan ayrıldım.

Simidim lezzetliydi ve kahve sıcak ve sertti. Sürpriz ise poşetin içindeki küçük, sarılmış kurabiyeydi. Kurabiye sipariş etmemiştim, aslında hiç tatlı yemezdim. Ona baktım, ayçiçeği şeklinde olduğunu ve mükemmel bir şekilde süslendiğini fark ettim. Araba otoyolda Toronto'ya doğru hızla ilerlerken yedim ve yudumladım. Günaha teslim oldum ve kurabiyeyi yedim. Tadı çökmüştü, tereyağlı ve zengindi, kreması da lezzetine lezzet katıyordu. Neden tükettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şehir merkezinin son birkaç yıldaki büyümeyle neredeyse görünmez olan silüetinin ortaya çıkışını izledim. Binam gökdelenlerin arasında, şehirdeki insanlar ve ziyaretçiler için bir oyun yeri olarak duruyordu.

Effie'yi aklımdan çıkaramıyordum. O gözler. Doğal bir şekilde gülümseyen dudakları. İfadesindeki tatlılık. Onu çevreleyen saf dünyevilik. Yükselmeye devam eden öfkeyi bastırmaya çalıştım. Marianne Warner'ın borçlarını ödemek için kullanmaya çok hevesli olduğu masum kadının görüntüsü kafamda yeniden belirmeye devam etti. Bazı erkeklerin Effie'ye neler yapabileceğini düşünerek ürperdim. O masumiyet ne kadar çabuk yerini acıya bırakacaktı. Hayatı ne kadar çabuk mahvolacaktı.

Senin dünyanda bir şey var, demişti Marianne.

Effie Warner benim tipim değildi. Kadınlar ve seks için de para ödemezdim.

Ama birçoğunun vardı. Ve onun hakkında hiçbir şey umurlarında olmazdı. Önceki ya da sonraki hayatı onlar için hiçbir şey ifade etmeyecekti.

Maple II adlı kumarhane göründü ve ben binaya hayran kaldım. Etrafındaki arazinin akışını takip eden Niagara Şelalesi'ndeki Maple'dan farklı olarak bu bina uzun ve inceydi ama yine de göz alıcı ve heybetliydi.

Telefonum, Marianne'i takip ettirdiğim adamlardan gelen ve onu hâlâ gözlerine kestirdiklerini söyleyen bir mesajla çaldı. Bir barda oturmuş içiyor ve telefonda biriyle konuşuyordu.

Gözlerimi devirdim. Hiç şüphesiz atlayacağı bir hesap açıyordu.

Marianne ve Effie'nin düşüncelerini zihnimden uzaklaştırdım. Konsantre olmam gereken bir toplantı vardı. Carlo kapımı açtı, cipten dışarı adımımı attım, kapıcılar ve personel hemen dikkat kesildi. Büyük kapılardan geçtim, ön büroda durdum ve sırada bekleyenleri atladım.

"Bay Costas. Sizi görmek ne güzel," diye selamladı beni müdür. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Yedide benim odam ve masam."

"Süitiniz her zamanki gibi hazır, ben de özel kabininizin boşaltıldığından ve sizi beklediğinden emin olacağım."

"Biraz viski gönderin."

"Derhal."

Bakışları ve birkaç kadının bariz yakınlaşma çabalarını görmezden gelerek özel asansöre yöneldim. Arkadaş havasında değildim. Bu binada güvende olduğumu bildiğim için Carlo'yu kovdum. Yakınımda duracaktı ama yolumdan çekilecekti.

Fiziksel bir rahatlama havasıdaydım ama cinsel bir nitelik taşımıyordu. Şu anda etrafımda bir yabancı olmasını istemiyordum ve tabiri caizse kimseyi "hizmetli" olarak tutmazdım. Alt katta bulunan spor salonundaki antrenöre mesaj attım. Orada olduğunu ve biraz antrenman yapmaya hazır olduğunu söylediğinde gülümsedim.

Seks söz konusu olmadığına göre, birini yumruklamak gerekecekti.

Umarım hazırdır.

BÖLÜM 3

ROMAN

I restorana baktı, memnun oldu. Her zamanki gibi tıklım tıklım doluydu. Yemek yemek için zarif ama rahat bir yerdi. Benim masam köşedeydi, gözlerden uzaktı ve her zaman benim ya da Kardeşim. Luca görüldüğünde ayağa kalktım ve oturmadan önce birbirimizi sıkıca kucaklayarak selamladık. Onu bekleyen bir viskim vardı ve kadehlerimizi tokuşturduktan sonra birer yudum aldık.

Ceketini çıkardı ve elini kravatında gezdirdi. "Nasılsın Roman?" "İyiyim.

Sen nasılsın?"

"Meşgul. Yorgun. Mutlu. Hepsi."

"Justine nasıl?"

Ağzında gerçek bir gülümseme belirdi. "Gelinim inanılmaz."

Kıkırdadım. Luca ve Justine tanışmış, birbirlerinden nefret etmiş ve birkaç gün içinde aşık olmuşlardı. Bir kez aşık olduktan sonra onu durdurmak mümkün olmamış ve Vegas'ta çabucak evlenmişlerdi. Niagara Şelalesi'ndeki Maple'da bir düğün daha yapmışlardı, salon tıklım tıklım doluydu ve bazılarının davetlilerin yarısından fazlasının tehlikeli olduğundan haberi yoktu. Justine güçlü bir adamın kızıydı ama iş hayatından uzak bir yaşam sürdüğü için arkadaşlarının hiçbir şeyden haberi yoktu.

Ama neşeli bir gündü ve itiraf etmeliyim ki kardeşimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Onları bir aylığına Avrupa'ya balayına göndermiş, o yokken işimizin her iki tarafını da ben yürütmüştüm. Döndüğünde rahatlamıştım, işin kendi tarafını devrettiği için mutluydum. Bu bana baş ağrısı verdi.

"Onu Maple'daki akşam yemeğine götürmelisin. Yeni şef inanılmaz. Onu İtalya'daki en iyi restorandan çaldım."

Sırıttı. "Bunu yapacağım."

Bir süre kumarhane işlerini konuştuk, başka hiçbir şeyden bahsetmedik. Bu, duyulma ihtimalinin olmadığı kapalı kapılar ardında gerçekleşecekti. Ana yemeği yiyip kahveler önümüze gelene kadar bekledi ve boğazını temizledi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Beni buraya bir sebepten dolayı çağırdın ve bütün akşam sinirliydin. Bir sorunumuz mu var?"

Ağzını sildi. "Bir bakıma." "Ne oldu?"

"Nonna."

Kaşlarımı çattım, fincanımı yere bıraktım. "Ne? Bir sorun mu var? Onu iki gün önce gördüm ve iyi görünüyordu. Doktoru beni her şeyden haberdar ediyor ve henüz-"

Elini kaldırarak beni susturdu. "O iyi, Roman."

Koltuğuma geri yaslandım. "Ne o zaman?"

"Dün gece onunla yemek yedim. Endişeli." "Ne hakkında?"

"Sen."

Gözlerimi kırptım. "Ben mi? Bir at kadar sağlıklıyım."

"Fiziksel benliğin değil, Roman." Peçetesiyle oynadı. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum." Derin bir nefes aldı. "O senin

Yalnız ve seni evli görmek istiyor. Seninle yuva kurmak hakkında konuşmamı istedi."

Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu. Sonra gülmeye başladım. Bana baktı, gülümsedi, bir omzunu yenilgiyle kaldırdı. Anlamıştım. Nonna senden bir şey yapmanı istediğinde yapardın.

Annemiz biz küçükken bir trafik kazasında öldü ve onun annesi, nonna'mız, bizimle yaşamaya geldi. Dış dünyaya göre sert bir kadındı ama bizi şiddetle severdi ve dünyamızdaki tek yumuşak noktaydı. Babamıza karşı her zaman bizim tarafımızı tuttu; bizi önemsediy ve sessizce besledi, bizim için babamın yaptığından daha fazlasını istedi. Onun sayesinde Luca ile aramızda çok güçlü bir bağ oluştu.

Kahve fincanımı elime aldım ve boşalttım. "Yerleşmemi nasıl öneriyor? Sürekli kumarhanelerden birinde, bağda ya da toplantılarda oluyorum. Programım çılgınca. Biriyle çıkmak için ne zamanım ne de isteğim var. Bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Olduğum gibi mutluyum."

"O değil. En büyük hayali ikimizin de yerleşmesi, dizlerinin dibinde bir çift torun ve o zaman mutlu olacak. Oldukça kararlıydı."

Omzuna sarıldım ve onu salladım. "Ona benimle konuştuğunu ve hayallerini gerçekleştirmeye çalışacağımı söyle. Bu onu rahatlatacaktır. Birkaç kez dışarı çıkıp fotoğraf çektireceğim. Bunları ona gösterebilirsin. Bu onu yatıştıracaktır."

"Onu yatıştıracak tek şey bir yüzük ve birkaç bebek, kardeşim."

"Sen bebekler üzerinde çalış. Bununla ilgilenmiyorum. Ya da bir eş. Nonna bu hayalinden vazgeçmek zorunda kalacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Yapmayacağını biliyorsun. Ve sen onun en sevdiğisin, bu yüzden bunun peşini bırakmayacak. Eğer görevimde başarısız olursam, bunu kendi görevi haline getirecektir."

İnledim. "Belki de onu bir süreliğine seyahate göndermeliyim. Birkaç aylığına kız kardeşini görmeye. Başka bir şey düşünmesini sağlayabilirim."

Başını iki yana salladı. "İşe yaramayacak."

"Tamam. Onunla kendim konuşacağım."

"Bu da başka bir şey. O büyük evinizde yalnız olduğunu ve sizin hiç orada olmadığını söylüyor."

"Aldo'nun gitmesi ve yeni inşaatla meşguldüm. Ayrıca kumarhaneleri de denetliyorum."

"Size önceliklerinizi yeniden belirlemenizi ve daha fazla kişiyi işe almanızı söyleyecektir. Şirket istiyor, yani büyük torun bebekler."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Yani biriyle evlenmemi ve onu hamile bırakmamı istiyor, böylece bir arkadaşı mı olacak? Ona başka bir arkadaş da tutabilirim, gerçi kaç tane tuttuğumun sayısını unuttum."

"Bunu denedik. Hepsini korkutup kaçırıyor."

Güldüm. O güldü. Gemma Volare aptallara acı çekirtmezdi. Eğer seni severse, kabul edilirdin. Sevmezse...

"Üzüm bağıyla meşgul oluyor, evi ve araziye denetliyor. Sanki yetmiş altı değil de elli yaşındaymış gibi koşturup duruyor."

"Sen hâlâ onun favorisisin Roman. Hiçbir şey onu seninle vakit geçirmekten daha mutlu edemez."

Söyledikleri doğruydı. Nonna'nın en sevdiği bendim ama bu aramızda hiçbir kırgınlığa neden olmamıştı. Bizi şiddetle severdi ama Nonna ile aramızda güçlü ve kopmaz bir bağ vardı. Bu nedenle benimle yaşıyordu. Onun tek başına kalmasına asla izin vermezdim. Çocukken bize bakmıştı ve yaşlandığında da bunu yapmak benim görevimdi.

"Onunla konuşacağım. Yarın onu görmeye gideceğim."

Onu çabucak görmek dışında bir haftadır eve gitmemiştim. Çalışma saatlerim çok düzensiz olduğu için ofisimin yanındaki süitte yaşıyordum. Normalden daha fazla yerdeydim ve Ottawa'daki yeni kumarhanenin planları ve diğer bazı projelerle meşguldüm. Nonna için daha iyisini yapmalıyım.

Ve yapardım.

Ama eş ve çocuk meselesi... Bu olmayacaktı. Bana göre değildi. Şimdi, onu bu konuda nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyordu.

Ertesi sabah saat beşten önce kumarhaneye geri döndüm. Rakamları gözden geçirdim, raporları kontrol ettim ve tatmin olduktan sonra eve gidip Nonna'yı görmeye karar verdim. Onu ihmal ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama sağ kolum Aldo'nun balayına gitmesi, Ottawa'daki inşaatla ilgili sorunlar ve işleri yürütmenin genel çılgınlığı yüzünden çok meşguldüm. Carlo'nun üzüntüsüne rağmen onu kumarhanede bıraktım ve arabayı kendim kullandım. Özel arabam kurşun geçirmezdi ve yalnız kalmak istiyordum. Yol çalışması nedeniyle yine küçük lokantanın önünden geçtim. Hiç düşünmeden kenara çekip park ettim ve içeri yöneldim. İçerisi daha kalabalıktı, kahvaltılık kalabalığı sabah yiyeceklerini ve kahvelerini alıyordu. Birkaç masadan birine oturup beklemeye başladım.

Effie elinde bir tepsiyle mutfaktan çıktı. Müşterilere hizmet etti, kahvelerini doldurdu, sonra bana döndü, kim olduğunu görünce gülümsemesi biraz soldu.

"Oh. Sen."

Ona gülümsedim. "Ben. Beni gördüğüne sevinmedin mi?" "Pek sayılmaz."

"Yazık. Bugün çok güzel görünüyorsun."

Homurdandı. "Evet. Doğru ya. Şimdi neden geri döndün?"

"Simidimi beğendim."

"Anlıyorum. Biliyorsun, bir sürü simitçi var. Sizin için biraz daha lüks bir yer önerebilirim."

Başımı salladım. "Hayır. Kahven mükemmel. Simit de öyle. Bir düzine istiyorum."

"Tam buğday mı?"

Sırıttım ve başımı salladım. "Tarçınlı kuru üzüm."

"Başka bir şey var mı?"

"Bir kurabiye daha alabilir miyim?"

"Onlar sadece öğle yemeği
siparişleri için." "Her öğle yemeğine
bir kurabiye mi veriliyor?"

"Evet."

Çenemi okşadım. "İlginç bir numara. Kız kardeşin seninle iletişime geçti mi?"

Kaşlarını çattı ve ofladı. "Bunun seni ne ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum."

Ona sabit bir şekilde baktım ve sessizliğini bozarak kıpırdanmaya başladı.
"Evet, tamam, yaptı."

"Bana hayır dediğini söyle."

Yakınıma eğilerek oturdu. Gözlerini bir gün önceki kadar büyüleyici buldum, rengi tarif edilemezdi. Mavi. Menekşe. Ametist. Işığın irislerini nasıl yakaladığına göre değişiyordu. "Bana başının dertte olduğunu ve paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona hesabımdaki parayı teklif ettim ama yeterli olmadığını söyledi."

"Yine de çok cömertsiniz. Geri alamayacağınızın farkındasınız, değil mi?"

"Evet. Pek mutlu değildi. Sonra bana her şeyin benim hatam olduğunu söyledi, üzgün olduğunda her zaman yaptığı gibi. Gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadım."

Adamlarımdan aldığım son haber Marianne'in dairesinde olduğu ve dün geceden beri orada olduğuydu. Kaçmak için bir plan hazırladığına şüphe yoktu. Aklımın bir köşesinde onu serbest bırakmak vardı. Paranın hiçbir önemi yoktu, önemli olan prensipti. Ondan hoşlanmasam da kadınları incitmek bana göre değildi. Ona Tanrı korkusu vermeyi ve borcunu ödemesini sağlamayı planlıyordum ama sonuçta bu muhtemelen çok fazla sorun olacaktı. Bir yolunu bulacaktım.

Ayağa kalktım. "Güzel. Yapmasan daha iyi."

O da ayağa kalktı, ancak göğsüme kadar gelebildi. Onun yanında kendimi dev gibi hissediyordum. "Başının ne tür bir belada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

Daha yakına eğildi ve kokusunu aldım. Tatlı ve çiçeksi. Görüldüğü kadar narindi ve nedense sikimin seğirmesine neden oldu.

"Başının belada olmasının sebebi *sen misin*?"

"Başının belada olmasının sebebi *Marianne*. Başka bir şey değil."

Dudaklarını büzdü ve bende onları öpme isteği uyandırdı. Bu düşünce karşısında gözümü kırptım. Bu kadın hiç de benim tipim değildi.

"Simitlerim. Ve bir kahve."

Dönüp uzaklaştı ve ben onun yuvarlak kıkına hayran kaldım. Yoga pantolonu onu mükemmel bir şekilde gösteriyordu ve bana binerken ellerimin arasında nasıl hissedeceğini merak ettim.

Pantolonum her saniye daha da daralırken, sikim bu fikre hemen katılırken başımı salladım.

Biraz sonra mutfaktan çıktı, bir elinde bir çanta, diğerinde kahve vardı. Tezgâha yaklaştım, bahşiş kavanozuna bir elli daha atarken gülümsedim. Sonra planlamadığım bir şey yaptım. Elimi göğüs cebime attım ve üzerinde adımın yazılı olduğu basit beyaz bir kart çıkardım. Arkasına cep telefonu numaramı yazdım ve köşesine bastırdım, sonra da tişörtünün cebine soktum. "Eğer bir şey olursa ya da bir şeye ihtiyacın olursa, bu benim özel telefonum. Beni ara."

"Neden ben-"

Sözünü kestim. "Ne istersen. Ara

beni." Ve ayrıldım.

Tanidik arka yollarda ilerlerken camları açtım ve kolumu kapıya dayadım. Toronto ve Niagara Şelaleleri arasında çok sayıda büyük, inişli çıkışlı arazinin bulunması beni hâlâ şaşırtıyordu. Buradaki toprak ve iklim mükemmel şaraplar üretiyor, harika mahsuller veriyor ve ülkenin en işlek otoyollarından birinden birkaç mil ötede değil de uçsuz bucaksız bir kırsalın ortasında olduğunu düşünüyordu. Kapılara geldiğimde yavaşladım ve arazinin çevresini saran taş işçiliğine hayran kaldım. Sıradan bir göz için benim malikânem de pek çok malikâne gibi görünüyordu. Gerçekten bakan biri ise farklılıkları görürdü. Daha yüksek taşlar, aşılamayacak şekilde dikilmişti. Kapalı kapılar. Görünür olan aktif muhafızlar. Şarap tadımlarına ya da büyük gruplara ev sahipliği yapmadık. Pikniğe izin verilmezdi. Arazime gelmek için davetiye gerekiyordu.

Ve nadiren bir tane uzattım.

Kapılar sorunsuzca açıldı. Henry bana gülümsedi. "Günaydın, efendim."

"Her şey yolunda mı?"

"Her zamanki gibi sessiz. Büyükannen dün buradaydı, bahçe için yeni çiçeklere karar veriyordu."

"Lütfen bana onun düşürüldüğünü söyleyin."

Dudakları büküldü. "Golf arabasıyla kendisi geldi. Bize öğle yemeği getirdi ve hepimize ne yapmamız gerektiğini söyledi."

"Tabii ki yaptı."

Omuz silkti. "Katil paninilerinden biri için biraz yabani ot çekmeye değer."

Kıkırdadım. "O bir zorba."

Dik durdu. "Başka türlü olmazdı."

Başımı salladım ve arabayı uzun, dolambaçlı yoldan yukarı sürdüm, üzüm bağına baktım, meşgul olan işçileri fark ettim. Evin önüne çektim, bir süre oturdum.

bakmak için bir an. Fıskiye'nin şırıldadığı geniş avlu çiçeklerle çevriliydi. Ev büyük bir U şeklindeydi. Ortada geniş mutfak, yemek odası ve oturma alanı yer alıyordu. Sağ tarafta büyükannemin odaları, birkaç misafir odası, bir spor salonu ve boş bir ofis vardı.

Sol taraf benim kanadımdı. Büyük bir ana yatak odası, ebeveyn banyosu, ofisim ve diğer üç yatak odası. Evin arka tarafında büyük bir havuz, oturma alanları ve ızgara mutfağı bulunuyordu. Hepsi ağaçlar ve çiçeklerle çevriliydi. Arazinin arka tarafına doğru daha fazla üzüm bağı, şarap yapım odalarımız ve depolarımız vardı.

Üç mülk satın almış ve onları tek bir mülk haline getirerek mahremiyetimi garanti altına almıştım. Şarabı çok seviyordum ve şarap yapma sanatı benim için hala bir gizem olsa da en iyilerini işe aldım ve yavaş yavaş öğreniyordum. Bunu büyüleyici buluyordum. Şaraplarımız için bazı ödüller kazanmıştık ve yavaş yavaş iyi bir üne kavuşuyorduk. Arabadan inip eve doğru ilerledim, Nonna'yı arka tarafta gölgelik bir yerde buldum, masanın üzerinde bir fincan kahve ve yanında bir tabak gevrek kruvasan vardı.

Eğildim ve yanaklarından öptüm, onu sevgiyle selamladım. Sevgi gösterdiğim çok az kişi vardı ama o en iyisiydi.

"Nonna. İyi görünüyorsun."

Kese kâğıdını masanın üzerine koyarak oturdum.

"Bu da ne?"

"Simit. Sevdiğini bildiğim türden. Dün bir tane yedim ve çok lezzetliydi. Kahvaltılarınız için size biraz getirdim."

Başını salladı. "Teşekkür ederim, *piccolino*."

Güldüm. "Ben artık küçük bir çocuk değilim, Nonna."

"Benim için her zaman öyle olacaksın." Bana bir kahve doldurdu ve fincanı bana doğru itti. "Hâlâ hayatta ve burada olduğumu hatırlaman ne güzel."

Başımı salladım. "Nonna, seni üç gün önce gördüm. Ben meşgul bir adamım."

"Üç gün," diye burnunu çekti. "Burada yaşıyorsun ama hiç yatağında olmuyorsun. Günlerdir yoksun. Bir eve gitmeliyim. En azından başkaları var."

konusmak."

Arkama yaslandım ve kahvemi yudumladım. "Bundan nefret edersin. Burada konuşacak bir sürü insan var. Kapılarda olduğunu, bahçıvanlara emirler yağdırdığını ve bağlarda herkese işlerini nasıl yapmaları gerektiğini anlattığını biliyorum." Havayı kokladım. "Mutfağı da. Sos kokusu alıyorum."

Elini salladı. "Yalnızlıktan kaçınmak için meşgul olmak zorundayım." "İtalya'ya gitmek ister misin? Zia Mary'yi görmeye?"

"Hayır."

"Sana bir refakatçi tutacağım." "Hayır!"

Öne doğru eğildim. "Nonna. Bir iş yürütmeye çalışıyorum. Birçoğunu. Şu anda çılgınca. Ama daha çok buralarda olacağım. Söz veriyorum. Haftada üç gece eve geleceğim. Akşam yemeği yiyeceğiz."

"Dört."

"Üç, ve sana bir arkadaş bulacağım. Kart oynayacak ve dedikodu yapacak birini."

"Ben dedikodu yapmam. Arkadaş olarak bir yabancıya da ihtiyacım yok. Ailemi tercih ederim." Gözlerine baktı. "Kendi ailem."

İçimi çektim ve elini tuttum. Kağıt inceliğindeydi, altındaki örümcek ağı gibi damarlar neredeyse mor renkteydi. Derisi yarı saydamlaşıyor, kırılgan görünüyordu. Ama tutuşu güçlü ve emindi. "Nonna, yakında evlenmeyeceğim ya da yuva kurmayacağım. Luca artık evli. Aldo da öyle. Yakında küçük çocukları olacak. Eminim onları dizinde zıplatmandan mutluluk duyacaklardır."

"Çocuklarını dizimde istiyorum Roman. Yerleştiğinizi ve mutlu olduğunuzu bilmek istiyorum. Bunu bilmeden bu dünyayı terk edemem ve Roberto'na katılamam."

Başımı salladım. "Eğer bekâr olmam seni burada tutuyorsa, keşif olacak kadar bencilim, Nonna."

Bu onu güldürdü. Yüzümü avuçladı. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bir eşin olmalı. Bu evi, bu araziyi çocuklarıyla doldur. Yaşa Roman. Sen yaşamıyorsun. Var oluyorsun."

Ona nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cebimdeki telefonum çaldı ve duymazdan geldim. Sustu ve tekrar çaldı. Sonra tekrar.

Nonna ellerini indirdi.

"Telefona bak. Önemli bir şey olmalı."

Cevap vererek ayağa kalktım. "Ne var Franco? Bu önemli olsa iyi olur."

"Patron, o kadın telefonda seni arıyor. Seninle konuşmazsa onu öldüreceğini ve bunun benim başıma kalacağını söylüyor. Beş kez aradı."

Kim olduğunu sormama gerek yoktu. Şüphesiz, Marianne yalvarmak için arıyordu. Nonna çantayı aldı ve mutfığa taşıdı.

"Onu bağla." Hattın klik sesini duyana kadar bekledim. "Bayan Warner."

"Sonunda," diye tersledi. "Paramı -hepsini- bu gece saat dokuzda alacağım. Ofisine getireceğim."

Sözlerine şaşırdım ve bu sefer kimi kandırdığını merak ettim.

"Kız kardeşin geldi mi?" diye sordum.

"Bir bakıma. Bana bir fikir verdi."

Kaşlarımı çatmıştım. "Sana bir numara mesaj atacağım. Kumarhaneye gittiğinde ararsın. Biri gelip parayı alacak. Biz parayı sayarken sen bekle."

"Sana kazık atmayacağım. Yakalamam gereken bir uçak var. Bu ülkeyi terk ediyorum. Yeni bir başlangıç için bir şansım var."

Kendisine yardım etmesi için ikna ettiği adama acıdım. Hayatı bir kâbusa dönüşmek üzereydi.

"Dokuza kadar vaktin var. Hoşgörülü davrandığım için minnettar ol."

Telefonu kapattım.

Saat dokuz on beşte Franco ofisime geldi. "Sayıldı patron. Hepsi orada. Alt kattaki ofisindeki kasaya koydum. Onun işaretini temizledim."

"Sahte değil mi?" diye

sordum. "Hayır."

"Yanında kimse var mıydı?"

"Bir serseri. Onu tanıyamadım."

"Takası gözetim altına aldık mı?"

Bana deliymişim gibi baktı. "Tabii ki."

"Benim için al."

Masamda oturup yayını bekledim. Yakından izledim. Marianne sıradan bir arabadan inmiş, arabanın yanında bekliyordu. Yolcu tarafından elinde bir gece çantası olan bir adam geldi. Yakınlaştıırıp yüzünü inceledim. Onu hiç tanıyamadım. Yüz ifadesi asıktı, siyah giyinmişti ve Marianne'le birlikte olmaktan, Marianne'in onunla birlikte olduğundan daha mutlu görünmüyordu. Yeni bir aşık gibi görünmüyordu ama belki de sadece ona koruma göndermişti. Uzaklaştırdım ve görüşmenin geri kalanını izledim.

Franco ekrana geldi ve çantayı ve Marianne'in kolunu aldı. Marianne onunla tartışır gibi oldu, ancak refakatçisi bir şeyler söyledi ve çantayı personelimden birine teslim eden Franco ile birlikte yürüdü. On dakika sonra telefonuna cevap verdi ve Marianne'e bir şeyler söyledi. Saçlarını savurdu ve ellerini havaya kaldırarak konuşmaya ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Söyleyeceği her şeyin övgü dolu olduğundan şüpheliydim. Kameraya baktı ve iki eliyle kuşu ters çevirdi, sonra arabaya doğru yürüdü ve kapıyı çarparak bindi. Arabayla uzaklaştılar.

Çenemi ovuşturarak arkama yaslandım. Bir şeyler ters gidiyordu. Parayı nereden bulmuştu? Onu kim finanse ediyordu?

Sonra başımı salladım. Bir önemi yoktu. Borcunu ödemişti, kumarhanelerime girmesi yasaklanmıştı ve güvenlik şefime onun fotoğrafını ve bilgilerini tanıdığım diğer mal sahiplerine göndertmiştim. Bağımlılığını beslemek için yeni bir yol bulması gerekecekti.

Elimi cebime attım, parmaklarım küçük, plastik ambalajlı bir şeyle karşılaştı. Kurabiyeyi çıkardım ve ona baktım. Gitmeden önce Nonna'nın simitlerini paketlemesine yardım etmişim. Onları ikiye bölünmüş olarak severdi ve istediği zaman kızartabilmek için dondururdu. Kahvaltıda yoğun ekmeği severdi. Bitirdiğimizde çantaya uzanıp kurabiyeyi aldı.

"Nedir bu?" Kaşlarını çattı. "Bir torba simidin içine kurabiye koymak tuhaf görünüyor."

Kurabiyeyi elinden aldım. "Bir hata olmuş olmalı."

Dikkatini dağıttım ve kurabiyeyi cebime attım. Menekşe gözlü güzel bir kadının onu bilerek oraya koyduğuna emindim.

Ve onun bunu yaptığını düşünmek ağzıma oraya ait olmayan bir gülümseme getirdi.

Masama döndüm, bir programa tıkladım ve Effie Warner'a verdiğim karttaki izleyicinin yerini kontrol ettim. Lokantasının ve evinin bulunduğu yerde yavaş ve sabit bir şekilde yanıp sönüyordu. Oradaydı. Güvendeydi.

Sonra aniden durdu. Kayboldu. Programı yeniledim ve hiçbir şey bulamadım. Telefonu elime aldım. "O çantayı bana getir. Hemen."

Franco birkaç dakika sonra geldi ve çantayı bana uzattı. Elinden kaptım ve fermuarını açtım. Bir deste para aldım ve içinden bir yüzlük çektim. Işığın altında tutup inceledim. Hiçbir şey yoktu. Rahat bir nefes aldım, sonra bir tane daha denedim. Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Sağ alt köşedeki küçük işaret. Bir başkasına baktım. Çantadan yığınları çıkarıp kontrol ettim. Çoğu işaretliydi. Tanıdığım bir işaretti. Her şeyin ötesinde nefret ettiğim bir işaretti.

"Arabamı getir. Hemen!" Kükredim.

Birkaç dakika sonra Bagels and Bites dükkânına doğru gidiyorduk. Hava karanlıktı ama geçen gün binanın yan tarafında fark ettiğim merdivenlere yöneldim. En üstteki kapı aralıktı ve onu iterek açtım, içeri adım attığımda endişelerim doğrulandı. Ortalık darmadağınktı, bu da bir boğuşma yaşandığını gösteriyordu.

Ve Effie gitmişti.

Marianne kızgın sözlerimi ciddiye almıştı.

"Beni Santini'lerle karıştırdınız. Git teklifini onlara sat."

Tam olarak bunu yapmıştı. Onları nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bulmuştu.

Effie'nin işini bitirdiklerinde tanınmaz hale gelecekti. Hayatı sona ermişti.

Ve bu benim hatamdı.

Tetiği Marianne çekmiş olabilirdi ama silahı onun eline ben vermiştim. Ve geri alamazdım.

BÖLÜM 4

EFFIE

Lokantanın kapısını kapatıp kilitledim ve dudaklarımdan rahat bir nefes kaçı. Bir an için başımı soğuk çelik çerçeveye yasladım, sonra doğruldum ve küçük alana bakmak için döndüm. Bugün yorgundum. Kendimi...kötü hissediyordum, sanırım en iyi kelime buydu. Gergin. O günden beri böyle hissediyordum.

Dün.

Mutfaktan çıktığım ve yabancının bakışlarıyla karşılaştığım andan beri.

İlk düşündüğüm iki şey vardı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Uzun boyluydu. Saçları kestane kahverengiydi, uçları güneşte vakit geçirmiş gibi altın sarısıydı. Cildi de açık havanın öptüğü altın rengindeydi. Omuzları genişti, ince bir bele doğru sivriliyordu ve fit görünüyordu. Gözleri yeşildi. Koyu. Yoğun. İkinci düşünce ise onun aynı zamanda korkutucu olduğuydu. Adımı söylediğinde tüylerim diken diken oldu. İyi giyimli ve küçük dükkânıma hiç yakışmayan bu adamın üzerinde bir otorite havası vardı. Güç yayıyordu. Kötü niyetin bir ipucu.

Bu adama karşı gelmedin.

Hiç gülümsememesine ve sert tavrında hiçbir değişiklik olmamasına rağmen benimle dalga geçtiğinden emindim. Ama bakışları yoğunluğunu koruyor ve dudakları asla gülümsemeye dönüşmüyordu. Küçük bir gülümseme bile. Garip bir şekilde, onun gülümsediğini görmek istiyordum.

İçgüdüsel olarak, onun dükkanımdan gitmesini istedim. Benden uzakta. Neden orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gitmesini istiyordum. Marianne'i sorduğunda şüphelerim doğrulanmıştı. Ne istediği ya da neye ihtiyacı olduğu beni ilgilendirmiyordu.

Uyarısı beni hazırlıksız yakaladı. Sanki onu dinlemem gerekiyormuş gibi konuştu. Ona itaat etmeliymişim gibi. Bu beni kızdırdı.

Emrini duymuştum. Basit. Açık sözlü bir iş adamı. Simit ve kahve. Zengin, tatlı ya da yağlı bir şey yok. Sırf baş belası olmak için kurabiyelerimizden birini bıraktım. Normalde sadece öğle yemeği siparişlerinde verilirdi. Çorbalar, sandviçler, bu tür şeyler. Ama istemeyeceğini düşündüğüm için çantaya koydum. Yemesini değil, bundan rahatsız olmasını bekliyordum. "Ekstraları" sevmediğini hissediyordum.

Ben lokantayı kapattıktan sonra Marianne geldi. Her zamanki gibi, içeri daldı ve son söylevine başladı. Her zaman Marianne hakkındaydı. Sorunları. Onun hayatı. Her zaman kurban oydu ve her ne oluyorsa, asla onun hatası değildi. Başka hiç kimseyi sorma zahmetine girmezdi. Özellikle de beni. Buna alışmıştım.

"Paraya

ihtiyacım var."

"Yine mi?"

Kaşlarını çattı. "Bir süredir sormadım."

"Geçen sefer ihtiyacın olan beş bin doları bana geri ödemedin. Ya da ondan önceki krediyi."

Kollarını kavuşturdu. "Bakın. Başım ciddi belada. Bu sefer yanlış insanlarla karşılaştım. Beni incitmekle tehdit ediyorlar. Bana yardım etmek zorundasın." Durakladı. "Lütfen."

Ses tonuna şaşırmıştım. Hiç lütfen demedi. Onu inceledim. Makyajının altında kül rengi görünüyordu. Gerçekten üzgün görünüyordu.

İçimi çektim. "Beş bin dolarım var,

alabilirsin." Başını salladı. "Bana yetmiş

lazım."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Yetmiş bin mi? Benim o kadar param yok."

"Yapmalısın. Annemden kalan bir sürü parayı buraya

yatırdın." "Buraya. Bu binayı satın aldım."

Başını iki yana salladı. "Benden uzak durmayı

bırak." "Sana yardım edemem."

Kızdı. "Yani şimdi acı çekmek zorundayım. Hepsi senin suçun!"

Gözlerimi devirdim. "Benim hatam mı? Birine yetmiş bin dolar borcu olan sensin. Marianne, sen ne yaptın?"

"Bana beşliği ver. Onu alıp kumarhaneye gideceğim."

"Hayır. Zaten başını belaya sokan da buydu, değil mi?" Kumar oynamayı sevdiğini biliyordum ama bu kadar aşırı olduğunu bilmiyordum.

Çantasını kaptı. "Sana gelmenin faydasız olduğunu bilmeliydim. Bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Tanrı aşkına, sen benim kız kardeşimsin." Dramatik bir şekilde durakladı. "Annem çok üzülürdü."

Başımı salladım. "Birimizin akli başında olmasına sevinirdi."

Rolünü bıraktı ve ters ters baktı. "Peki. Bana başka seçenek bırakmadın. Bunu kendi başına sen açtın."

Ve aceleyle dairemde çıktı.

Her zamanki gibi, onunla karşılaşmak beni yorgun düşürdü. Günden kalan çorbayı ısıttım ve koltuğuma oturdum.

Marianne ve ben sadece üvey kardeştik. Aynı baba, farklı anneler. Annesi o yedi yaşındayken ölmüş ve babası annemle evlenmiş. Ben yaklaşık bir yıl sonra geldim. Onun için her zaman bir yarıştı. O daha çok sevilme zorundaydı. İlgi odağı olmalıydı. Babamız onun üzerine titrerdi ama bu yeterli değildi. Annemle de bir numara olmak zorundaydı. Her zaman dram vardı. Tuhaf hastalıklar, okuldaki zorbalarla ilgili sorunlar, arzuladığı dikkati çekmek için her şey. Annemin bize eşit davranması onu rahatsız ediyordu. Büyürken hayatlarımız farklıydı. Marianne her zaman yıldızdı, ben ise çoğu durumda gölgeydim. Şanssızlık, diye mırıldanmıştı babam bir keresinde, çünkü bebekken bile kazalara meyilliydim.

Babamız öldüğünde Marianne yaramazlık yaptı, bu da annemin dikkatini onun üzerinde tuttu. Babamızın ölümüne üzölmüşüm ama bunu kendime saklayarak anneme yardımcı olmaya çalışıyordum. Marianne annemin onu sevdiğine dair sürekli takviye istiyordu. Büyüdükçe, zaman zaman bunun annemi tüketip tüketmediğini merak ettim. Beni kesinlikle tükettiğini biliyordum ve Marianne'in benden şefkat talepleri sık değildi. Genellikle sadece bir şey istediğinde. Bu düzeni anlamam ve hayır demeyi öğrenmem biraz zaman aldı.

Annem dört yıl önce vefat ettiğinde, Marianne raydan çıktı. Sanki bize kalan miras onu milyoner yapmış ve sonsuzmuş gibi davrandı. Bu binayı aldım ve lokantamı açtım. Geri kalanını da geleceğim için yatırdım. Hepsini seyahatlere, karanlık anlaşımalara ve son zamanlarda, eğer bugünkü ziyareti bir gösterge olsaydı, bildiğimden daha fazla büyüdüğünden şüphelendiğim bir kumar bağımlılığına harcadı. Yatırımımı nakde çevirirsem bir kuruşunu bile geri alamayacağımı biliyordum ve ilk kez onu reddettim.

Sonra bu sabah, gizemli adam tekrar ortaya çıktı. Varlığı bir kez daha bulunduğu mekânı ele geçirmişti. Bugün daha rahat giyinmişti, gömleğinin kolları kıvrılmıştı, üzerinde takım elbise ceketı yoktu ama yine de hiç çaba sarf etmeden baskın çıkıyordu.

Kurabiye konusunda neredeyse benimle dalga geçecekti ama nasıl dalga geçileceğini bildiğinden emin değildim. Bu daha çok bir soruydu. Neden onun simit torbasına taze yapılmış bir kurabiye eklediğini hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, onları çocuklarına yedirmek için eve götürüyor olduğuydu. Yine de onun bir baba olduğu düşüncesi bana gülünç geliyordu. Soğuk ve mesafeliydi. Duygusuzdu, neredeyse. Sevecen bir baba ya da koca olduğundan şüpheliydim. Bana yine Marianne hakkında sorular sordu ve ben de ona Marianne'in başının belada olmasının nedeninin kendisi olup olmadığını sorduğumda, durumu mükemmel bir şekilde özetledi.

"Başının belada olmasının nedeni Marianne," diye kesin bir dille ifade etti.

Sonra çok garip bir şey yaptı. Cebime bir kartvizit sıkıştırdı ve ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi. Herhangi bir şey için.

Onu arayacağımı hayal bile edemezdim. Lokantaya bir daha gelmemesini umuyordum. Beni sinirli ve gergin yapıyordu. Yine de gittiğinde, rahatlamak yerine melankolik hissettim. Bu çok garipti.

Yine de duş aldıktan sonra nedense onun kartını üzerime giydiğim bol gömleğin cebine attım. Tam adını okudum. Roman Costas. Ona Bay Roman demiştim ve o beni düzeltmemişti. Muhtemelen rahatsız olmamıştı.

Çorbamı içtim, kaseyi ve kaşığı çalkaladım, kanepeye oturdum ve yapmam gereken şeylerin listesini çıkardım. Dışarıdaki merdivenlerde ayak sesleri duydum ve iç çektim. Kime ait olduklarını bildiğimden emindim ve kendimi Marianne ile yeni bir tartışmaya hazırladım. Ancak hafif adımları daha ağır ayak sesleri takip etti ve kaşlarımı çattım. Belki de o değildi.

Ama kapıyı o çaldı. Her zaman sabırsızdır. Şüpheli bir şekilde "beni içeri al" gibi gelen üç keskin vuruş. Her zaman o olduğunu bilirdim.

Yine de kapıyı açmadan önce temkinliydim. Gözetleme deliğinden baktım ve Marianne olduğunu teyit ettim. Başka kimseyi görmedim. Kızgın görünüyordu.

"Tartışma havasında değilim, Marianne."

"Buraya bir tane için gelmedim. Şehirden ayrılıyorum ve veda etmek istedim." Kaşlarımı çattım, hâlâ tereddüt ediyordum. "Yalnız mısınız?"

"Evet," diye tersledi. "Aç şu lanet kapıyı."

İçimdeki her içgüdü ona inanmamam gerektiğini haykırıyordu. "İki adım sesi duydum," diye cevap verdim.

"Aracım beni yarı yolda takip etti. Tökezlemediğimden emin olmak için. Arabada bekleyebilirsin," dedi omzunun üzerinden birine.

Geri çekilen adımlar vardı ve rahatlayarak iç çektim. Bu olaya çok fazla anlam yüklemiştim.

Kapıyı açtım ve o da içeri girdi. Ama onu takip etmek için dönüp kapıyı arkamdan iterken, bir şey onu durdurdu. Etrafımda döndüm ama bir şey yapamadan iri yarı bir adam içeri girdi. Soluk soluğa geri çekildim ve Marianne'e baktım.

"Neler oluyor?"

"Evet demeliydin." Gözleri kısıldı. "En azından işime yarayacaksın. Sonunda."

Adam ilerledi ve elindeki ipi gördüğümde içime korku düştü. Döndüm ve koşmaya başladım, adam örgümü yakalayıp beni geri çekerken çılgılık attım. Ona karşı savaştım, bulabildiğim her eti tırmaladım. Tırnaklarım yüzüne saplanınca uludu ve beni yere düşürdü. Kanepenin diğer tarafına koştum, ona bakıyordum. Marianne duvara yaslanmış, sıkılmış görünüyordu.

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun," dedi.

O saldırdı, ben de çaresizce aramızda boşluk bırakarak kaçtım. Küçük yemek masasının üzerindeki cep telefonuma ulaşmam gerekiyordu. Yan masaya çarptı, okuma lambasını devirdi ve onu ve kitap yığınımı yere düşürdü. Telefonumu kaptım, acil durum tuşuna basmayı umarak tuşlara bastım. Elimden çekip aldı, bileklerimden tutup beni çekti, cep telefonum kanepeye düştü. Ona çarptım, taşaklarını almak için dizimi kaldırdım ama çok hızlı hareket ederek beni döndürdü. Bacağım diğer masaya çarptı, biblolarım ve çantam yere düştü. Mücadele ettim, dehşetim artıyordu. Dirseğimle yüzünü yakaladım. Ayağımla kasıklarını. Yapabildiğim her yere vurdum, beni daireden çıkarırsa bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Hayatım sona erecekti.

"Kes şunu, Marianne!" Yalvardım.

Gözlerini devirdi. "Şansın vardı."

Adam ellerimi çekerek arkamdan bağladı. Başımı kaldırıp yüzüne vurdum ve homurdanarak beni bıraktı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Kapıya doğru koştum, başaracağımı sanıyordum ama Marianne ayağını uzattı ve düştüm, başımı çarptım, düşmenin etkisiyle yüzüm ağırlaştı.

Son duyduğum şey onun kahkahasıydı.

Karanlıkta uyandım. Gözlerimi kırptırdım, başımdaki ve yüzümdeki ağrı zonkluyordu. Hareket etmeye çalıştım ama bu midemi bulandırdı. Gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtım, derin nefesler aldım, kafam

karışmıştı. Neredeydim ben? Ne olmuştu?

Son anım aklıma geldiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Marianne. Garip bir adam. İp. Düşmek.

Başka görüntüler çarptı gözüme. İkinci bir adam. Marianne beş dakikaya ihtiyacı olduğunu haykırarak dairemi savuruyordu. Çekmecelerin açılma sesleri, etrafa savrulan eşyalar. Cam kırılmaları.

"Nerede o?" diye çılgılık attı.

"Daha fazla zaman yok. Gitmeliyiz," diye cevap verdi adamlardan biri.

Beni tekmelerken acı hissettim, yüksek topukları sivri ve tehlikeliydi, vücuduma daha fazla acı yayıldı. Bir çuval gibi kaldırıldım ve bir sandığın içine atıldım, bir içeri bir dışarı sürüklendim.

Sonra burada uyandım.

Yavaşça, santim santim vücudumu kontrol ettim. Ağır olmalarına rağmen bacaklarımı ve kollarımı hissedebiliyordum. Başımı dikkatlice kaldırarak gözlerimi tekrar açtım. Ellerimdeki ip gitmişti ama bir bacağım yere zincirlenmişti ve ben hareket ettikçe ağır halkalar takırdıyordu. Oturur pozisyona geçmek için tüm gücümü harcadım. Başımı göğsüme yasladım ve rutubet kokusunu içime çektim. Altımdaki zemin nemli ve soğuktu. Arkamdaki duvarları hissettim.

-Onlar da çimentoydu. Bodrumda ya da yeraltında bir yerdeydim. Zincirlenmişim. Gözlerim alıştığında, yüksekte küçük bir pencere gördüm ama dışarıyı tahtayla kapatılmıştı. Zayıf bir ışık pırıltısı seçebiliyordum, bu yüzden artık gündüz olduğunu biliyordum. Hangi gün ya da tam olarak saat kaçtı, hiçbir fikrim yoktu.

Nefes alış verişim düzensizleşti ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Bundan kurtulmanın.

Ama *bunun* tam olarak ne olduğundan emin

değildim. Sadece kötü olduğunu biliyordum.

Yutkundum, boğazım kuru ve acılıydı. Başımı ve yüzümü yokladım, parmaklarım derime değdikçe irkildim. Kanın bakırimsı tadını aldım.

Ağzımda.

Gözlerimde yaşlar oluştu ve düşmelerine izin verdim.

Bu adamlar ne istiyordu? Basit bir hayat yaşıyordum. Beni kaçırmak onlara bir şey kazandırmadı. Tek alabilecekleri birkaç bin dolar ve ipotekli bir lokantaydı. Çok değerli hiçbir şeyim yoktu. Yatırımlarım küçüktü.

Marianne beni burada tutarak bunları ona vermemi sağlayacağını düşünmemiştir herhalde?

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Belki de zihninde benim yapacağımı düşünmüştü. Belki de deneyecek kadar çaresizdi.

Bir kapı açıldı ve ağır ayak sesleri yolumu kesti. Kendimi duvara yaslayıp destek aldım.

Bir ışık yandı ve gözlerimi siper ettim.

"Bakın kim uyanmış."

Cevap vermedim.

"Dilini kedi mi yuttu bebeğim?" diye alay etti

bir ses. Yutkundum. Onlardan iki tane vardı.

"Marianne nerede?" Kuru boğazımdan kelimeleri zorla çıkardım.

Güldüler. "Çoktan gitti."

"Ne istiyorsun?" "Para. Çok para."

"Çok param yok."

"Kız kardeşinin seni sattığı adamlar. Seni burada tutmamız için bize çok para ödüyorlar."

Kelimeler üzerime çöktü. Kafamı kaldırdım, iki adam birkaç adım ötemde duruyordu. Biri silah taşıyordu. İkisi de kirli kapüşonlular giyiyordu ve sanki

Duša ihtiyaçları vardı. Birinin yüzünde pençe izleri vardı ve bana nefretle bakıyordu.

"Ne?"

"Satıldın, bebeğim. Bildiğın hayatın sona erdi." Pençe izleri olan güldü, sesi beni ürpertti. "Ve bundan zevk alacağından da şüpheliyim."

Satıldı.

Marianne beni sattı mı? Sanki bir mobilya

parçasıymışım gibi? "Hayır, lütfen. Bırakın gideyim."

Güldüler. "Üzgünüm, seni teslim ettiğimizde büyük bir ödeme

alacağız." "Hayır, bir hata yapıyorsunuz."

Penelediğim kişi ilerledi, gömleğimi kaptı ve beni ayağā kaldırdı. Kokuşmuş nefesinin ve yıkanmamış vücudunun kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. Öğürmemeye çalıştım, yüzümü çevirdim. Sırtarak daha da yaklaştı. "Tek hata seninle uğraşamayacak olmam," diye alay etti. "Ama malları kontrol edebilirim," diye ekledi göğüslerimi kavrayıp sertçe sıkarken. Tutuşunu artırdığında acıdan nefesim kesildi. "Buna alış," diye öğüt verdi. "Geleceğinde acı olacağını hissediyorum." Beni tekrar elledi ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Onu itmeyi başardım ve o da bana bir tokat attı. Yere düştüm, beni tekmelerken top gibi yuvarlandım.

Sonra beni tekrar ayağā kaldırdı ve aramızdaki bir şey yere düştü. Kaşlarını attı. "Burada ne var?" Cebimden çıkan kartı aldı, havaya kaldırdı ve okumak için gözlerini kıstı. Şok olmuştum, geri çekildi ve kartı diğerk adama uzattı.

"Ne oluyor lan?" dedi ve yüzümü tuttu. Kendimi daha fazla acıya hazırladım ama gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Neden cebinizde Roman Costas'ın kartı var? Arkasında kimin numarası var?"

Ben daha düşünemedenden kelimeler ağızımdan çıkmıştı. Elimdeki tek can simidini kavradım.

"Bu onun numarası."

"Neden onun numarası sende olsun ki?"

Çenemi kaldırdım. "Çünkü o benim nişanlım." Adam bön bön baktı ve geri çekildi. "Yalancı."

"Numarayı arayın ve beni yakaladığınızı söyleyin. Bakalım ne olacak." Blöf yaptım.

Birbirlerine baktılar ve aceleyle uzaklaştılar. Işığı kapattılar ve beni yine karanlıkta bıraktılar. Yere yığıldım.

İçimdeki her şeyle kumarımın işe yaraması için dua ettim. Roman'ın adını okuduğunda gözlerindeki dehşeti görmüştüm. Elimdeki tek şey o dehşetti.

ROMAN

Kumarhaneye döndüm, öfkeliydim. Öfkeliydim. Doğruca bilgisayar odasına yöneldim ve kapıyı öyle sert açtım ki duvara çarptı. Başımdaki adam kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Dikkatli ol Roman. Burada pahalı ekipmanlar var. Belki öfke nöbetini başka bir yerde geçirirsin."

Sözlerini duymazdan geldim. Gordon benden korkmayan birkaç çalışandan biriydi. Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

"Bana verdiğiniz beyaz kartlardan birinin üzerindeki çip neden başarısız oldu?"

Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Hatırlarsanız, hala geliştiriliyor. Mükemmel değil. Yok edilmiş olabilir. Arızalı olabilirdi."

"Bir saniye önce ekranımdaydı, bir saniye sonra yok oldu."

"Sonra kartın yeri değiştirildi." Ekranına dokunarak baktı. "Aktif olduğunu ama şu anda tespit edilemediğini gösteriyor. Sistemde bir yerde

bulamıyorum."

"Gözünüz üzerinde olsun. Tekrar çevrimiçi olduğu anda bilmem gerek. Konumuna ihtiyacım var."

"Elbette."

"Fireway Drive'daki trafik kameralarına girebilir misiniz?"

İçini çekti, başka bir bilgisayara dönüp yazmaya başladı. "O civarda pek yok. Üçüncü Cadde ile Fireway'in köşesinde bir tane var."

"Mükemmel. Son iki saatin görüntülerini getir. Duvar monitörüne koy."

Dediğimi yaptı ve görüntüleri taradık. Grenli ve karanlıktı ama istediğimi buldum. Lokantanın önünde bir araba durdu ve koyu renk giysili, kapüşonlu bir adam indi. İkinci bir araba yanaştı ve aynı şekilde giyinmiş başka bir adam indi. Onlara bir kadın katıldı ve hiç şüphesiz onun Marianne Warner olduğunu biliyordum. Daha önce giydiği paltoyu tanıdım. Zaman damgasını kontrol ettim. Marianne parayı bırakmadan önce onu götürmüşlerdi.

"Onlar geri gelene kadar ileri sar."

Tekrar ortaya çıktıklarında şüphelerim doğrulandı, içlerinden biri omzunda bir çuval taşıyordu ve arabanın bagajına koyup hızla uzaklaştı. Marianne ikinci arabaya bindi ve uzaklaştılar, kumarhaneye doğru gittiklerini biliyordum.

"Siktiğimin orospusu," diye hırladım. "Lanet olası amcık!" Elimi masaya vurdum. "O arabayı bul ve bana nereye gittiğini söyle."

"Ben de-"

Sözünü kestim. "Şimdi. Ne planladığın umurumda değil. Ben sana dur diyene kadar bu iştesin, anladın mı?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni duyuyorum. Sakin ol Roman." Ofisinden hışımla çıktım ve üst kata yöneldim.

Effie ya da Marianne'i bulana kadar yapabileceğim son şey rahatlamaktı.

BÖLÜM 5

ROMAN

MErtesi gün öğleden sonra, ofisimde volta atıyordum. Bütün gece ayaktaydım. Neden bu kadar üzgün olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Marianne korkunç bir şey yapmıştı ama sonuçta bu beni etkilememişti. I

Effie'yi tanıımıyordum. Hiçbir ilişkimiz yoktu.

Ama gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyordum. O gözleri. O tatlı gülümseme. İstemedен de olsa bu zincirleme reaksiyona neden olduğum gerçeği içime sinmiyordu. O gözlerin yakında umutsuzluk çukurlarına dönüşeceğini ve o ağzın bir daha asla gülümsemeyeceğini bilmek beni anlamadığım bir düzeyde rahatsız ediyordu.

Marianne'in bindiğı araba, onun otobüs durağında indiğini gösteriyordu. Toronto'ya gittiğinden hiç şüphem yoktu. Gordon araştırdı ve bir uçak bileti buldu. Dün gece geç saatlerde Kosta Rika'ya doğru yola çıkmıştı. Onu orada bulamadım ama pasaportunu etiketlettim. Kanada'ya dönerse, suçunun cezasını çekecekti.

Effie'nin içinde olduğu araba hızla ortadan kaybolmuştu ve Gordon onu bulamadı. İki arabanın da plakaları okunamıyordu. Okunamasınlar diye kasıtlı olarak kirletildiklerine ya da hasar gördüklerine şüphe yoktu.

Effie'nin cebine koyduğum kartın üzerindeki çip karanlıkta kaldı.

Bunun Santini kardeşler olduğundan hiç şüphem yoktu. Tek seçeneğim onlarla iletişime geçmektir. Ellerinde olduğunu kabul ettirebilirim, onu geri almayı teklif edecektim.

Hayal kırıklığı içinde bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Kapımın çalınması masamdan başımı kaldırmama neden oldu. "Girin."

Kapı açıldı ve Aldo içeri girdi, bronzlaşmış ve rahat görünümlü, iri gövdesi kapı aralığını dolduruyordu. "Burada ne işin var?" Şaşırarak sordum. "Günlerce dönmeyeceksin." Ona sarıldım. Birlikte büyümüştük ve o benim en yakın müttefikim ve sağ kolumdu. Luca'ya güvendiğim kadar ona da güveniyordum.

"Huzursuzlanmaya başlamıştım. Vi eve erken dönmemiz gerektiğini düşündü. Sana bakınca, doğru seçimi yaptığımı söyleyebilirim. Gordon bir şeye çok sinirlendiğini söylüyor ve sen de patlayacakmış gibi görünüyorsun."

"Öyleyim amına koyayım."

Omuzlarımı sıktı. "Anlat bana."

İkimize birer viski doldurdum ve o da söyleyeceklerimi dinledi. Kanepeye oturdu, geniş gövdesi neredeyse alanın yarısını kaplıyordu. Büyürken hep benzer yapıda olmuştuk. Ama on altı yaşına geldiğimizde, Aldo büyüme atağına geçti ve kaslarını ve boyunu uzattı. Ben 1.80 boyundaydım. O ise 1.85'e ulaşmıştı ve benden kırk kilo daha ağırdı. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olan ölümcül bir gölgeydi.

Ona olanları anlatmayı bitirdiğimde kaşlarını çatı.

"İğrenç, katılıyorum. Ama daha önce ne zaman rahatsız oldun Roman? Bir sürü korku hikayesi gördük ve duyduk. Sen git."

"Buna ben sebep oldum."

"Bu kadını önemsiyor musun?"

"Aptal ağzımdan başka hiçbir sebep yokken onun hayatını mahvetmem umurumda değil." "Kız kardeşinin bu kadar korkunç olduğunu bilmiyordun."

"O şeytani biri. Psikotik diyebilirim."

Dahili telefonum çaldı, Gordon'un sesi odayı dolduruyordu. "Çip az önce çevrimiçi oldu."

"Hemen geliyorum."

Aldo benimle geldi ve bilgisayar odasına koştuk. "Kilitleyebilir misin?" Aceleyle içeri girerken sordum.

"Deniyorum."

Bilgisayar dâhileri ne yapıyorsa onu yaparak tıklamaya devam etti. Kendi kendine mırıldanarak bir klavyeden diğerine geçti. "Sadece biraz daha."

"Bölgeyi biliyorum. Şehrin iyi bir yeri değil. Batıya doğru."

"Şaşırtıcı değil."

Telefonum çaldı. Kişisel cep telefonum. Çok az kişinin numarasını bildiği telefonum. Arayanın kimliğinde bilinmeyen numara yazıyordu ve görmezden gelecektim ama bir gün önce Effie'ye verdiğimi bildiğimden Gordon'a baktım. "Şunun izini sür. O olabilir."

Başını sallayana kadar bekledim ve cevap verdim. "Costas."

"Bizde sana ait bir şey var."

Ses Santini kardeşlerden birine ait değildi. Aksanı yoktu ve çok gençti. Birlikte oynamaya karar verdim.

"Bana ait bir şey mi?" diye sordum.

"Senin olduğunu söylüyor," diye cevap verdi.

"Eğer o şey 1.80 boyunda, siyah saçlı bir şeyse, zarar görmemiş olsa iyi olur." Durakladım. "Yoksa yürüyen bir ölü olursun."

"Nişanlın senin için ne kadar değerli?"

Gözlerimi kırptım. *Nişanlı* mı?

"Fiyatınız nedir?" Effie'nin onlara nişanlı olduğumuzu söylediğini fark ederek sordum. Muhtemelen pazarlık yapması gereken tek şey buydu. Benim adım.

"Onu isteyen insanlar, onu elde edemezlerse mutlu olmayacaklar."

"Benim mutsuz olacağım kadar değil," diye mırıldandım. Gordon konuşmaya devam etmemi işaret etti. "Fiyatınız nedir?"

"Ortadan kaybolmamız gerekirdi."

Kendisinin ve suç ortağının kalıcı olarak ortadan kaybolacağından haberi yoktu. Kafalarına bir kurşun sıkacak kadar yaklaşır yaklaşmaz.

"Açgözlü değiliz. Sadece rahat yaşamak istiyoruz. İki milyon." Durakladı. "Her biri."

Aldo'nun kaşları havaya kalktı.

"Parayı bulmam biraz zaman alacak."

"Onu yarın sabah altıda teslim etmemiz gerekiyor."

"Onu sadece bana teslim edeceksin. Gece yarısına kadar elimde olur. Gitmek istediğin yere kırmızı gözle gidebilirsin."

"Buluşma adresi için ararız." Telefonu kapattı.

Gordon'a baktım. "Bana bunun sende olduğunu söyle."

Başını salladı. "Sanırım aradığınız kişi 188 Warrington'da tutuluyor." Bir görüntü getirdi. "Cep telefonu ve çip de aynı fikirde."

Yıkık dökük eve baktım. Dökülüyordu. Bodrum pencerelerinin tahtayla kapatılmış olduğunu görebiliyordum. Ön kapı tek menteşe üzerinde duruyordu.

"Bundan daha erken buluşacağız çocuklar." Aldo'ya baktım. "Benimle misin?"

Suratsız görünüyordu. "Sanki bunu kaçıracaktım gibi."

Saat dokuz buçukta evin önünden yavaşça geçtik, blokta bir tur attık, sonra araba yolunun önünde bizi göremeyecekleri bir yerde durduk. O sırada

Mahalle çoğunlukla ıssız görünüyordu ama dikkatli olmak istedim. Cipin camları karartılmıştı, böylece kimse içeriyi göremiyordu ve karanlık çökerken mükemmel bir kamuflajdı. Aldo'ya baktım. "Hazır mısın?"

"Evet."

İki sokak ötede park etmiş arabanın içindeki videoyu açtım. Eskiymiş ve üzerinde sahte bir pizza dağıtım tabelası vardı. "Hazır mısın?"

John hevesle başını salladı. "Pizzalarla birlikte kapıya gidiyorum. Ya yalan söyleyip alacaklar ya da sipariş etmediklerini söyleyecekler. Ben geri çekileceğim, sen de arkamdan geleceksin. Ben ortadan kaybolacağım."

"Evet. Etrafta dolaşma."

Yanındaki bir ses konuştu. "Ben cipe bineceğim ve sen beni çağırdığında cipi garaj yoluna çekeceğim. Sen de paketi alıp çıkarsın ve gidersin."

"Evet. Bir şey olursa ve işaretimi almazsan, siktir olup gidersin. Anladın mı?"

"Evet."

Aldo'ya döndüm. "Benimle geldiğin için teşekkürler."

Başını salladı. "Ben her zaman senin arkadayım. Bir savaş başlattığında bile." "Bilmeyecekler. Tanıklar ölmüş olacak."

"Umalım da sadece onlar bilsin."

Haklıydı ama bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Eski araba garaj yoluna yanaştı ve John iki pizza kutusu taşıyarak arabadan indi. "Hadi gidelim."

Yan tarafa saklanarak yakından takip ettik. John zili çaldı ve içeriden bir ses "Kim o?" diye bağırdı.

"Pizza teslimatı," diye neşeyle seslendi.

İçeride kısa bir konuşma oldu. "Pizza sipariş etmedik."

"Ne? Bu 188 Warrington mı?"

"Evet. Biz sipariş etmedik."

"Kahretsin, bu hafta ikinci oldu. Bak, istiyor musun? Atmak zorundayım, eğer istersen senindir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer birisi sipariş verdiyse ve doğru adresi vermediyse, pizzayı atmak zorundayız."

"Basamağa bırak."

"Elbette. Sorun değil." Bekledi.

"Şimdi ne olacak?" diye bağırdı

ses.

"Bahşış almayacak mıyım? Bedava pizza alacaksın. Tek alacağım şey, teslimat yapmadığım için kafama bir şaplak yemek ve sonra doğru adrese geri dönmek zorunda kalmak. Piçler."

Ciddi bir durum olmasına rağmen mızızlanması karşısında dudağımı ısırdım. İkna edici bir iş yapıyordu.

"Tamam." Kapı bir aralık açıldı ve bir banknot dışarı itildi.

"Teşekkürler!" John sırtarak yanımdan koşarak geçti, elinde bir onluk vardı. Arabaya atladı ve garaj yolundan çıktı. Merdivenlerden gizlice çıktım, Aldo hemen arkamda bekliyordu.

Bir an sonra kapı tekrar açıldı ve bir çift el pizzayı almak için ortaya çıktı. Silahımı kutuların üzerine eğilmiş olan kafaya dayadım. "Yavaş ol," diye tembihledim. "Beyninin ön merdivenlere dağılmasını istemiyorsan tabii."

Küfrederek geri çekildi. Peşinden gittim, silahım hâlâ kafasındaydı. Aldo beni takip etti, silahı odadaki diğer adama doğrultulmuştu. Elimdekini ittim. "Ayağa kalk. Yavaşça, ellerin görebileceğim bir yerde olsun."

O da öyle yaptı ve geri çekildi. İki adam da şok olmuştu. İkisi de kabadayıydı, kirli ve dağınıktı. Birinin yüzünde pençe izleri ve yanağında bir çürük vardı. "Ne istiyorsunuz?"

"İyi denemeydi çocuklar. Nerede o?"

Sessizdiler. Silahımı kaldırdım. "Tekrar soracağım. Güzelce. Bir dahaki sefere mermimi yersin. Nişanlım nerede?"

Düşündükleri kişi olduğumu teyit ettiğimde gözleri büyüdü. Pençeli yüzü olan sol tarafı işaret etti ve ben de Aldo'ya baktım. "Onları izle."

Kapıyı buldum, ışık düğmesinin yerini belirledim ve dikkatle merdivenlerden indim. Bodrum nemli ve soğuktu. Küflüydü. Yılların ihmali yüzünden kirlenmişti.

Onu bulmam bir anımı aldı. Bir köşede, yerde küçük bir sefalet yığınıydı. Bir hayvan gibi oraya zincirlenmişti. Yanında diz çöktüm, onu ters çevirdim ve yaralarını görünce gözlerimi kısıtım. Yüzü morarmış ve yırtılmıştı. Boynunda parmak izi şeklinde çürükler oluşmuştu. Dudağı kesilmişti. Buz gibiydi ve bilinci yerinde değildi ama nefes alıyordu. Montumu çıkardım ve onu montuma sardım. Onu bir an için bırakıp merdivenlerden yukarı koştum.

"Lanet anahtar kimdeyse, beşe kadar saymadan önce bana versin." Elimi uzattım. Anahtarın avucuma düşmesi için üçe kadar saymam gerekti. Bu kadar uzun sürdüğü için o pisliği dizinden vurdum ve çılgınlığını duymazdan gelerek aşağıya koştum, zincirin kilidini açtım ve Effie'yi kollarıma aldım. Biraz kendine geldi, nefes nefese kalmış ve inliyordu. "Kıpırdama," diye mırıldandım. "Artık güvendesin."

Üst katta, onu kanepeye yatırırken adamlar beni izledi. İğrençti ama en azından lanet bodrum katından daha sıcaktı.

"Adam başı iki milyon ve sen ona böyle mi davranıyorsun?" Sessiz ve ölümcül bir sakinlikle sordum.

"Bizimle dövüştü," dedi pençe izleri olan. "Düştü. Bu onun hatasıydı."

Önünde çömeldim. "Bunu yüzüne o mu yaptı?" diye sordum.

"Evet."

"Küçük bir kaplan gibi dövüştü, değil mi?" Sesimi alçaltarak, sanki bir sırrı paylaşıyormuşum gibi söyledim. "Küçükler, her zaman kavga ederler, haksız mıyım?"

Yüzünde hastalıklı bir sırıtma belirdi. "Evet. Öyle. Bunu sevdim."

Kurşunum yüzündeki o sırıtışla yüzünü dondurdu. Kafasının ortasında bana büyük bir tatmin veren mükemmel bir delik açtı.

Ayağa kalktım, bana anahtarı verene baktım.

Dizini tutmuş, küçük bir kız gibi açık açık ağlıyordu. "Bilmiyordum dostum. Senin olduğunu. Ona dokunmazdım."

"Bu bir gerçek mi?" Ben sordum.

"Bak, bana sadece yüz bin ver ki bir yerde saklanabileyim. Hepsi onun fikriydi, biliyorsun. İki mil ve hatta bu iş. Benim değil."

Sanki sözlerini düşünüyormuş gibi çenemi ovuşturdum. Gerçekten bir şansı olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Yüz," diye düşündüm. "Küçük bir bilgi için iki yapacağım."

Hevesle başını salladı.

"Santini kardeşler miydi?"

"Evet. Onu kız kardeşinden satın aldılar. Bakire olduğunu ve ona dokunmamalarını söylediler. Sanırım yalan söylediler."

Yaklaştım. "Bugün Santini çocukları hakkında keşfettiğim bir şeyi biliyor musun?"

Konuşmadan bekledi.

"Tanıdığım en salak herifleri işe alıyorlar." Diğer dizine de vurdum ve ağzı açıldı, daha da yaklaştığımda yüzünde sessiz bir çılgılık dondu kaldı. "Peki o iki yüz bin dolar? Ben de yalan söyledim."

Yere düşmeden önce ölmüştü.

Aldo konuştu. "Artık eğlenmeyi bitirdin mi Roman? Buradan çıkmamız gerek."

Effie'yi kollarıma almak için döndüm, gözlerinin açıldığını görünce irkildim, mavi-mor rengi donuk ve boştu. Bana ve yerde kanlar içinde yatan iki adama baktı. Ağzından küçük bir inilti çıktı.

Onu kucağıma aldım ve sıkıca tuttum. "Gözlerini kapat, Küçük Kaplan. Şimdilik yeterince şey gördün."

Vücudu kucağıma yığıldı.

"Onlarla ne yapacağız?" Aldo sordu. "Onları çürümeye bırakacağız. Bu bir mesaj gönderir." Ve cipe yöneldim.

BÖLÜM 6

ROMAN

I Aldo bana baktı. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var." "Sims'i zaten hazırda bekletiyorum. General'e gidin," diye talimat verdim.

Dr. Sims bizi girişte karşıladı ve Effie'yi özel bir odaya taşıdım. Yolculuk boyunca bilinci gidip geldi, zaman zaman bana bakıyor, eli gömleğimi yumrukluyordu. Tekrar bayıldığında bile eli bana yapışmış halde kalıyordu. Onu yakınımda tuttum, içimdeki yoğun duyguları anlayamıyordum. Öfke, endişe, korku ve çaresizlik içimde dönüp duruyordu. Öfkeye alışkındım. Nonna için endişelenmeyi sık sık hissederdim. Diğerlerini ise hiç. Peki ya hepsi birden? Kesinlikle hayır.

Onu kollarımdan bırakmak çok zor oldu. Dr. Sims ona bakarken başını salladı. "Onunla ben ilgilenirim."

"Kafasını çarptı."

"Tomografi çektireceğim ve başka ne gibi yaraları olduğunu göreceğim." "Yavaşça," diye emrettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

Odadan çıkan hemşireye bir şeyler söyledi, sonra geri döndü ve bana bir yığın malzeme uzattı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bekleme odasına gitmeden önce üstünü değiştirmek isteyebilirsin," dedi hafifçe. "Ve temizlen."

Yüzümü buruşturarak yere baktım. Üstüm başım kan ve kir içindeydi. Odanın bir köşesinde Effie'yi kontrol etmeye başlamasını izledim. Üzerimdeki tişörtü ve pantolonu çıkarıp önlüğü başıma geçirdim. Ellerimi ve kollarımı yıkadım, sonra kirli giysileri hemşirenin bana verdiği çantaya doldurdum.

"Dışarıda bekle," diye talimat verdi Dr. Sims, serum taktı ve sıvı vermeye başladı. Aldo kolumdan tutarak beni odadan dışarı sürükledi.

Küçük bekleme alanı boştu ve ben sinirli ve öfkeli bir şekilde volta attım. Oda çok küçük geldiğinde koridorda volta attım.

Aldo sessizce beni izledi. Bir ses duydum ve odaya geri dönmek için döndüm. Aldo beni durdurdu. "Bırak işini yapsın." Beni bekleme odasına geri çekti. "Sanırım burada işimiz bitti," diye açıkladı.

Elimi salladım. "Evet. Eve, Vi'ye git."

Ayağa kalktı, volta atmamı durdurdu. "Hayır. Burada işimiz bitti. Yapmak istediğin şeyi başardın Roman. Bu iş bitsin. O artık özgür. Bırak doktor onu muayene etsin, biz de en iyi bakımı almasını sağlayalım. Şimdi bırakın."

"Hayır."

"Bir nöbetçi göndereceğim. Bunu suçlu hissettiğin için yaptığını söylemiştin. Telafi ettin. Onu kurtardın."

"Bırak onu."

"Neden? Senin üzerinde ne etkisi var?" "Hiçbir şey," diye tersledim.

"Bir şeyler hissediyorum. Tanıdığım Roman gibi davranmıyorsun." "Orada olmayan şeyler görüyorsun."

"Onu Şimdi terk etmek, daha sonra sorular sormaya baŐladıŐında terk etmekten daha iyidir." Haklıydı ama bu hastaneden ayrılmıyordum.

"Bundan sonrasını ben hallederim. Onun iyi olduğundan emin ol. Ona parasını ödeyeceğiz ve sen de buna bir son vereceksin. Doktora gidip beni haberdar etmesini söyleyeceğim." UzaklaŐmaya başladı.

"Seni olduğun yerde bırakacağım," diye tısladım, silahımı hiç düşünmeden çektim.

Aldo bana baktı. Silahımı indirdim.

"Özür dilerim," dedim resmen, davranıŐım karşısında Şok olmuştum. "Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kollarını kavuşturdu. "Hiçbir fikrim yok," diye taklit ederek başını salladı. "Aman Tanrım, Roman. Şu haline bak. Şu haline bak; hastaneden ayrılmanı önerdiğim için bana silah çekiyorsun."

Bakışlarıyla karşılaştım. Şaşkın ve meraklıydı ama yargılayıcı değildi. "Onu terk edemem, Aldo. Bunu açıklayamam ama ona hâlâ borçluyum. Benim korumama ihtiyacı var."

Gözleri büyüdü. "İyi ki duygulara kapılmıyorsun. Tanrı bilir ne kadar dengesiz olurdun." Aramızdaki gerginliği yatıştırmaya çalışarak kaşlarını Őakayla kaldırdı.

Başımı eğdim, gülüyordum. Silahımı arkama ittim ve elimi uzattım. "Özür dilerim dostum. Bir anlık delilikti. Geçti artık."

"Geçti," diye homurdandı. "Doğru. Özrün kabul edildi ama." Elim sıkıldı. "İçimden bir ses önümüzdeki dönemin ilginç geçeceğini söylüyor." Sonra sırtıttı. "Seni bir süreliğine yalnız bırakırsam Şöyle olur. Vi gülmekten altına işeyecek."

Onu görmezden geldim.

Dr. Sims dışarı çıktı, ben de ona doğru yürüdüm. Elini kaldırdı. "Durumu iyi. Beyin sarsıntısı geçirmiş, morarmış ve korkmuş ama zihinsel travma dışında kalıcı bir şey yok. Kendisine bakacak biri olduğu sürece eve gidebilir."

Başımı salladım. "Öyle. Benimle birlikte olacak."

Arkamda Aldo mırıldanmaya başladı. Omzumun üzerinden baktım ve ters baktım. Bu gece sinir bozucu davranıyordu. Durdu ama gülümsemeye devam etti. Piç kurusu.

"Onu görebilirsiniz. Serum takıldıktan sonra gidebilir. Yemek yediğinden ve sıvı aldığından emin olun. Baş ağrırsa ya da herhangi bir şey ters giderse beni arayın, onu geri getirelim."

Başımı salladım ve odaya yöneldim. Effie yataktaydı, battaniyeler üzerine örtülmüştü. Gözleri kapalıydı, çürükleri solgun teninde mürekkep lekesi gibi duruyordu ve küçük görünüyordu. Yalnızdı. Onu bu şekilde görmek göğsüme bir şey yaptı ve bu tuhaf his beni öfkелendirdi.

Yatağa doğru yürüdüm, ağır adımlarımın sesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba."

"Doktor eve gidebileceğimi söyledi." Sesi sert ve acılı geliyordu.

Bir kahkaha attım. "Doktor taburcu edilebileceğinizi söyledi. Arada bir fark var," dedim, sesim olması gerekenden daha sert çıkmıştı.

"Gidecek başka yerim yok."

"Seni çıkardığım aynı duruma geri dönmek istemiyorsan, eve gitmeyeceksin."

Zaten solgun olan yüzü kül rengine döndü ve ona karşı kısa davrandığım için kendime lanet ettim.

"İyileşmek için güvenli bir yere gidiyorsun."

"Benim lokantam. Benim çalışanlarım," diye

itiraz etti.

"Her şeyi
ayarlayacağım." "Ama-
"

Yakınıma eğildim. "Benimle tartışma Effie. Ben ayarlayacağım. Bir nişanlı böyle yapar, değil mi?"

"Özür dilerim. Panikledim."

İçimi çektim. Neden ona karşı bu kadar kaba davranıyordum? Bu benim hatamdı, onun değil. Bana nişanlısı demesi sadece onu daha hızlı bulmama yardımcı olmuştu. Sesimi yumuşattım.

"Bunu sonra konuşuruz. Dinlen."

"Nereye gideceğim?"

"Güvende olacağın yer."

"Hangisi nerede?"

"Olduğum yerde."

Aldo tanıdık bir melodi mırıldanıp duruyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Yine de bu beni çok kızdırıyordu. Doktor Effie'nin çıkabileceğini söylediğinde onu yataktan kaldırdım, battaniyeye ve hastane önlüğüne sardım ve arabaya kadar taşıdım. İtiraz etmeyecek ya da kaçmaya çalışmayacak kadar sakinleşmiş ve bitkin düşmüştü. Bunun yerine, başını omzuma yasladı ve bir kez daha giydiğim önlüklere sıkıdığı yumruğuyla tutunacak bir yer buldu.

Arabada oturdum, ona sarıldım ve yakınlığından garip bir şekilde rahatladığımı hissettim. İnsanlara dokunmayı pek sevmezdim ama onunlayken bu bana doğru geliyordu.

"Onun için bir oda ister misin?" Aldo sordu.

"Hayır."

"Nerede-"

Ona ters bir bakış attım ve tekrar mırıldanmaya başlamasına rağmen sustu.

Otelde Aldo bizi üst kata kadar takip etti ve özel ofisime ve süitime yöneldik. Effie'yi yatağıma taşıdım ve dikkatlice yatırdım. Zaman zaman acıdan yüzünü buruşturduğunu fark ediyordum ve onu gereksiz yere rahatsız etmek istemiyordum.

Cızırtılı hastane battaniyesini üzerinden çektim ve kalçasının üst kısmındaki benekli morlukları görünce kaşlarımı çattım. Hiç düşünmeden hastane önlüğünü yukarı ittim, kalçasında daha fazla morluk görünce öfkem yeniden büyüdü.

Sıkıntılı bir ses çıkardı ve ben de başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştım. Acıdan bulanıklaşmış gözleri gri-mor renkteydi ve dehşet içinde görünüyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye temin ettim onu, elimden gelen en kısık sesle. "Sadece bakıyorum. Bu çürükler buraya nasıl geldi?"

"Önce Marianne, sonra onlardan biri - adamlar," diye fısıldadı. "Onlarla bodrumda dövüştüm ve biri sinirlenip beni tekmeledi."

Öfkemi yatıştırmaya çalışarak gözlerimi kapattım. İkisini de birkaç kez vurmali ve hayatlarına bu kadar çabuk son vermek yerine acı çekmelerine izin vermeliydim. Ve Marianne artık "dokunma" kategorisine girmiyordu. Eğer onu bulursam, acı çekecekti.

Effie'nin elini elimde hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başını salladı. "Onları durdurdun. Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etmemeli. Bu benim yüzümden oldu. Öğrendiğinde, o kadar tatlı olmayacaktı.

Önlüğü indirdim ve battaniyeye uzandım ama beni durdurdu. "Hayır. Kirliyim ve-"

"Önemli değil."

"Evet. Lütfen. Duş alacağım."

Bir kahkaha attım. "Zar zor ayakta durabiliyorsun, Küçük Kaplan." "Lütfen."

Bir kez daha onu kaldırdım ve banyoya taşıdım. Onu büyük duşun bankına oturtup suyu açtım. Su ısındıktan sonra spreyi ona yönelttim ve sabunla şampuanı yanına koydum. "Ayakta durmaya çalışma. Temizlen, ben de sana giyecek bir şeyler getireyim."

Aldo ofisimde beni bekliyordu. "Gidebilirsin." "Peki gittiğimde ne olacak?"

"Onu yerleştirdikten sonra aşağıya ineceğim. Onu her iki saatte bir uyandırmak zorundayım, bu yüzden zaten bu gece pek uyuyamayacağım."

"Şimdi de bakıcılık yapıyorum." "Borcumu ödüyorum."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama kaçındı. Bu iyi bir seçimdi çünkü sinirlerim zar zor kontrol altındaydı.

"Alt katı kontrol edeceğim ve herhangi bir sorun olduğunda aramalarını söyleyeceğim. Biraz dinlenmeye çalış Roman."

O gitti, ben de telefonu alıp birkaç emir verdikten sonra geri dönüp onu kontrol ettim. Duştan çıkmış, büyük havlulardan birine sarınmış, makyaj masasının önünde durmuş, yansımasına bakıyordu. Omuzlarında ve kollarında hiç şüphesiz hırpalanmaktan kaynaklanan izler vardı. Saçları uzun siyah bir çizgi halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve vücudundan geçen titremeleri gördüm.

"Morluklar geçecek," diye onu temin ettim.

Konuşmadan başını salladı. Diş fırçasıyla birlikte bir tişört ve boxer'ı yanındaki makyaj masasının üzerine koydum. "Yarın sana yeni kıyafetler alırım."

Hareket etmeyince durakladım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu.

Sıkı bir nefes aldım, boxer'ları aldım ve arkasında durdum. "Bacağını kaldır."

İkimiz için de yavaş ve acı verici bir süreçti. Gömleği başından indirip havluyu çektiğimde titriyordu ve gözyaşları akıyordu.

gözlerinden. Çenesini elimle tuttum ve dişlerini fırçaladım. Sessizce ağlamaya devam ediyordu, bunu görmek öfkemi körüklüyordu.

"Dur," diye tısladım, sonra başımı salladım, bunu yüksek sesle söylediğimi ve şimdi ona kızdığımı düşündüğünü fark ettim. Sonra da ona kızdım.

Diş fırçasını lavaboya attım ve eğilerek onu kaldırdım, nefes verirken çıkardığı acı sesi bir kez daha kulağıma çarptı. Onu yatağa taşıdım, battaniyenin altına kaydırdım ama dik oturmasını sağladım. "Aç mısın?"

"Hayır," diye kekeledi.

"Bir şeyler yemelisin. Sana biraz çorba getirdim. Onu yiyeceksin."

Ofisime yöneldim, tepsi zaten beni bekliyordu. Odama döndüm ve tepsiyi onun kucağına bıraktım. Kapağı kaldırdım, kremalı tavuk çorbasının lezzetli aroması yukarı doğru yükseldi. Kaşığı ona uzattım, bekliyordum.

Denedi. Allah kahretsin, denedi. Kaşığı tuttu, çorbaya daldırdı ama eli o kadar titriyordu ki kaldıramadı. Tekrar denedi, kaşıkla çok az bir miktar aldı, ancak tadına bakacak kadar, ama bunun bile olmayacağını görebiliyordum. "Dur," dedim tekrar.

Bana baktı, korku, acı ve bitkinlik o kadar barizdi ki, onları hissettiğime yemin edebilirim. Kaşığı elinden aldım, çorbaya daldırdım ve dudaklarına götürdüm. "Ye."

Ona bir lokma yedirmeme izin verdi. "Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Buna ihtiyacın var Effie. Vücudunun buna ihtiyacı var."

Başını arkaya yatırıp daha fazla yedirmeye çalıştığımda başını sallamadan önce kaseinin yarısını ona yedirdim. Tek kelime konuşmamıştı ama gözyaşları durmuştu ki bu iyi bir şeydi. Onlarla başa çıkamazdım. Ninemi hiç ağlarken görmemiştim - bir kez bile - ve bu duyguya alışık değildim. Zaman zaman çıktığım kadınlarla -genellikle onlardan ayrılırken- bunu yaşamıştım ve onların gözyaşları genelde beni rahatsız etmezdi ama Effie'nin gözyaşları etmişti.

Açlıktan ölüyordum, bu yüzden çorbayı bitirdim, sandviçi yedim ve sütü içtim. Bu yüzümü buruşturmama neden oldu. Sütü sevmezdim.

Effie ona sunduğum zencefilli gazozu yudumladı ve ben de ağzına iki hap attım. "Ağrını dindirmek için," dedim sessiz sorusuna.

Tepsiyi ofisime götürdüm ve geri döndüm. "Güvendesin. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek ve bir daha kimse sana yaklaşamayacak. Uyu, sabah konuşuruz."

Işığa uzandım ve o sıkıntıyla inledi. Karşı köşeye gidip bir ışık yaktım, sonra da yanındakini kapattım. "İyi misin?"

Gözlerini kapattı. "Yapamam... Söyleyecek kelime yok..." Sesi kesildi.

Nedense elimi başının üzerinde gezdirdim, yastığın üzerindeki uzun, siyah saçlarına dokundum. İç çekerek başını okşamama doğru çevirdi.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

Kumarhaneyi hızlıca kontrol ettim. Müdürlerimle konuştum. Hepsi bana her şeyin yolunda olduğunu, gecenin yoğun olduğunu ama her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Ayrıca Aldo'nun etrafta olduğunu ve her şeyi kontrol ettiğini söylediler. Sağ elim sinir bozucuydu ama her zamanki gibi son derece verimliydi.

Effie yan yatmış, neredeyse savunmaya geçmiş bir şekilde top gibi kıvrılmıştı. Ama uyuyor gibi görünüyordu, ben de temiz kıyafetler alıp duşa girdim. Odaya geri döndüğümde onu bir kâbusun pençesinde buldum. Yatağın yanında durup ona yardım etmeye çalıştım. Rahatlatma konusunda hiç deneyimim yoktu ama çocukken annemin yatıştırıcı dokunuşunu hayal meyal hatırlıyordum ve dikkatlice omzuna dokundum ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Dokunulduğunda ipek gibiydi ama düğümlenmişti. Bir fırçaya ihtiyacı vardı ama bunu öneremeyecek kadar bitkin düşmüştü. Sabah ona yardım etmesi için kuaförden birini getirecektim.

Sustuğunda emin olamadan etrafıma bakındım. Onu birkaç saatte bir uyandırmanın gerekiyordu ve ben de ofisimdeki kanepede uyumayı planlamıştım. Orada ilk kez yatmıyor olacaktım. Ama başka bir kâbus görme ihtimaline karşı çok uzak geldi. Onun yerine pencereden uzağa bir sandalye çektim,

yatağa yaklaştırdım. Oturdum ve bacaklarımı yatağa doğru kaldırdım, sonra alarmımı onu kontrol etmek için beni uyandırması için kurdum. Bana ihtiyacı olursa yakınında olacaktım.

Gözlerimi kapatmak niyetindeydim ama bakışlarımı ondan alamıyordum. Geniş yatağın içinde küçük ve narin görünümlü, yara bere içinde, korkmuş ve istenmeyen bir dikkat dağıtıcıydı. Yine de, çürüklere, korkuya ve genellikle tercih ettiğim kadınlara benzememesine rağmen, onda ilgi çekici bulduğum bir şey vardı. Büyüleyici. Ona karşı inkar edemeyeceğim bir çekim hissediyordum.

Ve unutmak zorunda olduğum bir şey. Bundan bir şey çıkmazdı. O, şüphesiz, bir ilişki kızıydı ve ben ilişki yaşamadım. Kısa süreli ilişkiler yaşadım. Seks. Birkaç randevu, belki bir hafta sonu tatili. Alt kattaki dükkândan seçmelerine izin verdiğim güzel bir mücevher ve vedalaşma. Kimse uzun sürmedi. Hiçbir zaman yeterince ilgilenmedim ve en başından beri hep dürüst oldum. Onlara karşı o anın şehvetinden başka bir şey hissetmedim. O da hep geçti.

Ve bu çekiliş de öyle
olacaktı. Bundan emindim.

BÖLÜM 7

EFFIE

Iuyandım, göz kapaklarım uçarak açıldı. Çok korkunç bir kâbus görmüştüm. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir elimi kalbimin üzerine bastırdım, ancak loş odayı incelediğimde bunun bir kabus olmadığını fark ettim. Burası benim odam ya da Yatak.

Ve yatağın ayak ucundaki sandalyede uyuyan adamı rüyamda görmemiştim. Beni uyandıran, su yudumlamak için başımı kaldıran, bana adımı ve onun adını soran onun sesiydi.

Roman Costas.

Sessiz ışıktaki onu incelemek için bir an durdum. Uyurken sert yüzü yumuşamıştı. Dolgun dudakları aralanmıştı, derin ve düzgün nefes alıyordu. Koyu kestane rengi saçları alnına dökülmüş, çenesindeki kırlar tozlanmıştı. Daha genç görünüyordu. O kadar da tehlikeli değildi. Üzerinde basit bir tişört ve eşofman vardı ve bir gece önce beni nasıl giydirdiğini düşünerek kızardım.

Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Bir an nazık, bir an kızgın görünüyordu. Gitmeme izin vermedi ama bu durumdan en az benim kadar mutsuz olduğunu da belli etti.

Yine de bana kibarlıktan başka bir şeyle dokunmadı. Bütün gece sesi alçak ve endişeliydi. Elinin başımın üzerinde gezindiğini hissettiğime yemin edebilirim ve beni susturarak her şeyin yolunda olduğunu söylediğini duydum. Bu beni çok rahatlattı.

Bunu hayal etmiş olmalıyım.

Kalkmam gerekiyordu ve battaniyeleri yavaşça kaldırarak kendimi oturma pozisyonuna getirdim, ağzımdan kısık bir inilti çıktı. Roman'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki oda yanıyormuş gibi sandalyeden fırladı.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Kalkmam lazım."

"Neye ihtiyacınız var? Ben getiririm."

Bir nefes çektim. "İşemem lazım."

"Oh." Doğruldu. "Doğru. Tabii ki." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben yaparım."

Bir anımı aldı ama acı tıslamamı tutarak bacaklarımı yataktan dışarı salladım. Sanki bir Mack kamyonu çarpmış gibi hissediyordum. Yatağı ittim, etrafımdaki oda dönüyordu. Ben bir adım bile atmadan Roman beni kollarına aldı.

"Daha sonra tekrar deneyebilirsin, Küçük Kaplan. Yeter."

Beni banyoya taşıdı ve ayaklarımın üzerine yatırdı. "Şimdi iyi misin?" diye sordu.

"Evet." O odadayken işememin imkânı yoktu. Biraz gururumu korumam gerekiyordu.

"İşin bitince beni ara."

Yatağa kendim dönmeyi planlıyordum. Ama sessiz kaldım, mesanemi boşalttım ve dikkatlice ayağa kalktım, ellerimi yıkamak için makyaj masasına gitmeden önce baş dönmem geçene kadar bekledim. Aynaya baktım, yüzüm dün gece görüldüğünü düşündüğüm kadar korkutucuydu. Morluklar canlı ve karanlıktı. Dudağım yarılmıştı. Boynumda izler gördüm ve aşağı baktığımda karnımda ve bacaklarımda da travma vardı. Başım ağrıyordu, kulaklarımda sürekli bir uğultu vardı. Lavabonun kenarına tutundum ve derin nefesler aldım. Kapıya doğru ilerledim ve sessizce açtım. Roman yoktu

ama sesini duydum, bu yüzden yakınlarda olduğunu biliyordum. Yatağa doğru yürümek için tüm enerjimi ve çabamı harcadım. Bacaklarım ağrıyordu ve kendimi bitkin hissediyordum. Odaya geri adım attığımda neredeyse varmıştım.

"Çok inatçı," diye mırıldandı, kolunu belime doladı ve son birkaç adımda bana yardım etti. Gücüne güvenerek ona yaslandım ama altımdaki pelüş yatağı hissettiğim için minnettardım. Ağzıma iki hap daha attı ve bardak boşalana kadar soğuk suyu yudumlamama izin verdi. Boğazıma iyi gelmişti. "Uyumaya devam et," diye emretti. "Uyandığında sana kahvaltı getireceğim."

Tartışamayacak kadar yorgundum, bu yüzden gözlerimi kapattım. İç çektiğini duydum ve gözlerini üzerimde hissettim.

"Seninle ne yapacağım ben, Küçük Kaplan?" diye mırıldandı.

Beni tut, yorgunluğa yenik düşerken aklımdan geçen kelimelerdi. Nereden geldiklerini bilmiyordum. Ve bunun bir önemi de yoktu. Gerçekten istediğim şey bu değildi.

Öyle miydi?

Gözlerimi açtığımda Roman gitmişti. Onun yerinde aşağı yukarı benim yaşlarımda bir kadın vardı. Uzun boylu ve inceydi, siyah saçları kısaydı. Roman'ın uyuduğu sandalyeye kıvrılmıştı ve kitap okuyordu. Yanındaki masada dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Acaba kokusu beni uyandırdı mı diye düşündüm.

Yavaşça doğruldum ve o da Kindle'ını kapattı. "Merhaba," diye selamladı beni. "Ben Vi. İstersen Violet de olabilir ama ben Vi'yi tercih ederim. Sen de Effie'sin. Nefes alan mucize."

Gözlerimi kırptım. "Nefes alma mucizesi mi?"

Güldü ve elini salladı. "Aldo ve benim aramda özel bir şaka." "Aldo mu?"

"Kocam. Dün gece silahl  olan diğ r adamdı. Büyük olan." "Oh."

"Muhtemelen i emen gerekiyor, değil mi? Roman en son uyandığında saatin be  olduğunu söyledi. Bu alt  saat önceydi."

"Oh. Ah, evet."

Yatağa yaklaştı, battanileri geriye attı ve ellerini uzattı. "Hadi bakalım. Roman'ın yatağında ıslak bir leke bırakmana izin veremem." Gülmeye ba ladı. "En azından henüz değil."

Kafam karı mı tı ama teklifini kabul ettim ve yüzümü buru turmamak için kendimi zor tutarak yataktan kalktım.

"Vay canına, çok ufak tefeksin," dedi Vi. "Bu kadar ufak tefek biri için çok fazla gücün var. Ben hep kısa boylu olmak istemi imdir. Ama Aldo benim bu kadar uzun olmam  seviyor. Bunun bizi birbirimiz için mükemmeli yaptığını söylüyor." Banyoya giderken sabit durmama yardım etti. "Bence bizi mükemmeli yapan onun kocaman aleti ve benim istekli amım, ama i te." Bir kez daha ne eyle güldü. Sonra bana baktı. "Hazır ayaktayken du  almak ve temiz kıyafetler ister misin? Roman sana birkaç tane almam  söyledi. Biraz büyük olabilirler. Küçük dedi ama ben *küçük* beklemiyordum, biliyor musun?"

"Ben beşte birim," diye itiraz ettim.

Kıkırdadı. "Be  on yaşındayım." Bacağını uzattı. "Topuklu ayakkabılarımla 1.80'in  zerindeyim. Ve topuklularımı seviyorum."

"Oh." Kaşlarını  attım. Nadiren topuklu giyerdim. Bacaklarımı ağr tıyorlard . "Evet, bir du  daha almak istiyorum," dedim. "Kendimi hâlâ kirli hissediyorum."

Anında sempati duydu ve etrafta ko u turdu. "Sen du a gir. Sa  kremi getirdim çünkü Roman sa ındaki düğümlerden endi eleniyordu. İnan bana, düğüm dediğini her düşündüğümde uludum. *Roman*. Düğümler için endi eleniyor." K s k s güldü.

Kafam daha da karı mı tı ama  ampuan ve sa  kremi tezg h n üzerine, yeni bir havluyu makyaj masasının üzerine ve sa  fırçasını da sa ıma koymasına izin verdim. Ne kadar zor olduğunu merak ettim.

Roman'ın dün gece benim için dişlerimi fırçaladığını söylesem gülerdi ama bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Sana kahvaltı getireyim. Yemek yediğinden emin olmak için sıkı talimatlar aldım."

Sonra da gitti.

Spreyin altına oturup sığağın tadını çıkardım. Pahalı şampuan ve saç kremi kullandım, adını hatırladım. Asla karşılayamayacağım bir şeydi.

Kendimi havluya sardım ve saçlarımı açma işlemine başladım. Saç kreminin faydası olmuştu ama işim bittiğinde yorgundum. Kapıyı açtım ve Vi sandalyeden fırladı. "Daha iyi misin?"

"Evet."

Yanımda yürüdü ve yatağın üzerindeki kıyafetleri gösterdi. "Sen ü s t ü n ü değiştir, sonra yemek yiyebiliriz."

Bol pantolon ve gömlek yumuşak ve soluk maviydi. Ayaklarım için çoraplar vardı, onları giymek istedim ama eğildiğimde hissettiğim acı çok fazlaydı. Kısa bir koridordan geçip Roman'ın ofisi olduğunu tahmin ettiğim yere açılan kapıya doğru yürüdüm. Vi kanepeye oturmuş, bacaklarını altına sıkıştırmıştı. Ona katılmamı işaret etti ve ben de oturdum. Bana bir tabak uzattı. "Bunu ye."

"O" bir tabak kabarık çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmekti. Yumurtaların üzerinde peynir ve masanın üzerinde bir tabak pastırma vardı. Vi büyük bir omleti mideye indiriyor, memnuniyetle mırıldanıyordu.

"Kahve?" Umutla sordum.

"Elbette." Bana bir fincan doldurdu ve istediğim krema ile şekeri ekledi. Arkasına yaslandı, konuşmadan yemeye başladı.

"Roman nerede?" Sorma cüretini gösterdim. "Ayrılmadan önce ona teşekkür etmek istiyorum."

Neredeyse boğuluyordu. "Tatlım, hiçbir yere gitmiyorsun. Savaşçı Roman dönene kadar seninle oturacağım." Başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Hayatıma değer veriyorum, çok teşekkür ederim ve onu korumamı zorlaştırmazsan minnettar olurum."

"Özür dilerim?" diye sordum.

"Sakın gitmeye kalkma. Eğer onu arayıp seni kaybettiğimi söylemek zorunda kalırsam..." Yüzünü buruşturdu. "Aldo'nun bile onu çıldırmaktan alıkoyabileceğinden emin değilim."

Bu kadının deli olduğuna karar verdim. "Yakında dönecek mi?"

"Sanırım. Bir fırının bir süreliğine sorunsuz çalışmasını sağladığını söyledi. İzlemesi için adam koyuyormuş."

Gözlerimi kırptım. "Benim lokantamı mı kastediyorsun?"

"Ah," dedi ağzındaki lokmanın etrafında. "Bu her şeyi açıklıyor. Bir fırını neden önemsediyini merak ediyordum."

"Kim o?" Ağzımdan kaçırdım.

Hiç istifini bozmadan sıırıttı. "Bahse giren bir kadın olsaydım, senin geleceğin derdim."

Sonra omletini yemeye devam etti ve beni her zamankinden daha şaşkın bıraktı.

Kahvaltıyı bitirdik. Yiyebildiğim kadar yedim. Boğazım ağrıyordu ve iştahım kapalıydı ama elimden geleni yaptım. Vi mutlu görünmüyordu, sonra omuz silkti ve bir telefon görüşmesi yaptı. Çok geçmeden biri gelip bulaşıkları temizledi ve ona uzun bir bardak uzattı. Bana doğru itti.

"Bu da ne?"

"Bir smoothie. Bu yemediklerini telafi eder ve Roman'a yalan söylemek zorunda kalmam."

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Çok uzun zaman olmadı. Kumarhane restoranında garson olarak işe alındım. Roman mülakat sürecinin bir parçası değildi ama ilk günümde onunla tanıştım. O ve Aldo her yeni çalışanla tanışır. Aldo'yu ara sıra görüyordum ve diğer çalışanlardan onun hakkında bir şeyler duyuyordum.

onu gerçekten tanıımıyordum. Ama birbirimizden etkilenmiştik ve sonunda teslim olduk. Bir ilişkimiz vardı, ama bundan hiçbir şey beklemiyordum. Sonra bir gün, bir müşteri beni çok zorladı ve Aldo devreye girdi. Onu dışarı attı. Pislik herif bundan pek hoşlanmadı ve başka bir zaman gelip bana saldırdı."

"Ne kadar korkunç."

Başını salladı ama yüzünde bir gülümseme vardı. "Aldo onu durdurdu. Beni içeri taşıdı ve benimle ilgilendi. Beni kontrol etmeye başladı, arabama kadar yürüdü, iyi olduğumdan emin olmak için restorana uğradı. Yakınlaştık ve düştüğümü fark ettim. O da düşmüştü. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Çok hızlı evlendik. Hatta balayımızdan yeni döndük."

Hikâyelerinin çok hafifletilmiş bir versiyonunu dinlediğime dair bir his vardı içimde ama burnumu sokmadım. Öne doğru eğilerek dudaklarımı yaladım. "Tehlikeli biri mi? Roman gibi mi?"

Sessizdi. "Aldo ölümcüldür. İkisi de öyle. Diğer insanlara karşı. Sevdikleri insanlar için en iyisidirler. Aldo'nun benim için tehlikeli olmasının tek nedeninin kalbimi ellerinde tutması olduğunu fark ettim. Ama o ellerin böylesine hassas bir iş için mükemmel olduğunu çok çabuk öğrendim. Kalbim hiç bu kadar güvende olmamıştı." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Geçen ay evlendik. Roman bizi balayımız için Fiji'ye gönderdi. Kaçırıldığın gün geri döndük."

"Özür dilerim, ben-"

Elini salladı. "Aldo'yu seviyorum ama onu da tanıyorum. Plajdan, içkilerden ve tembellikten bıkmıştı. Eve dönme vakti gelmişti ve ben bunu önerdiğimde çantasını yeterince hızlı toplayamadı. Yakında beni yine götürecektir. Sanırım tek yapmak istediği kavga çıkarmak ya da gerginliğini gidermek için birini vurmaya olan uzun yolculuklar yerine mutlu bir kocayla çok sayıda kısa yolculuk yapmayı tercih ederim." Göz kırptı. "Bir kız büyüklü delikleriyle ancak bu kadarını yapabilir, biliyorsun."

Ben kızardım ve o güldü. "Oh, senden hoşlandım. Savaşçı'nın parçalanmasına sevindim. Bu eğlenceli olacak."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu anlayamayacak kadar yorgundum. Tadını mırıldanarak biraz daha smoothie içtim. Mango, ananas ve

Çilekli. Zengin ve lezzetli bir ikramdı. Kabı yere bıraktım ve esnedim.

"Yatağa dönmen gerek."

"Hayır, ben iyiyim. Gerçekten bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor." "Roman buraya geldiğinde."

"Hangisi olacak?"

Omuz silkti. "Geldiğinde." Ve tüm söylediği buydu.

Yavaşça uyandım, sesler gelip gidiyordu. Sadece ara sıra bir cümle ya da kelime yakalayabildim.

"Mükemmel bir yatak."

"Sana ona göz kulak olmanı"

söylemiştim." "Pretzel."

"...karımla nasıl"

konuştuğunuzu." "Kesin şunu,

çocuklar."

"Onu tutacak mısın, Roman?"

Vi'nin sesini tanıdım. Roman'inkini de. Konuşmasına hakim bir tonu vardı ama şu anda bu tona kızgınlığı da ekleyebilirdim. Diğer sestem emin değildim ama Aldo'ya ait olduğunu düşünmüştüm.

Gözlerimi açtığımda Roman'ın önümde çömelmiş olduğunu görünce irkildim. Başını çevirmiş, Vi ve Aldo ile konuşuyordu. Onu dün gecedem tanıdım. Roman'ın sesi sessiz ama kararlıydı.

"Dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı var. Onu hareket ettirmeyeceğim." "Eve gitmem gerek."

Roman'ın başı döndü ve gözlerimle buluştu. Bir an için duygularının gözlerinde açıkça parladığını gördüm. Sonra, sanki bir perde inmiş gibi, kendinden uzaklaştı.

"Ben söylediğimde eve gideceksin." Ayağa kalktı. "Ve yatakta olmalısın. Atıştırmalık gibi iki büküm olmak yaralarınıza iyi gelmiyor."

"Bahse girerim onu atıştırmalık gibi yemek istiyordur," diye mırıldandı Vi.

Roman ters ters baktı, Vi güldü ve Aldo ona katılmamaya çalışarak başını çevirdi. Roman bana doğru baktı ve ben de şaşkınlığımı gizlemek zorunda kaldım. Neredeyse utanmış görünüyordu.

"Bazen atıştırmalık boyutundaki krakerler en iyisidir," diye devam etti Vi.

Roman sesini alçaltarak, "Kes şunu," dedi. Kulağa korkutucu gelmesi gerektiğini biliyordum ama bu sadece benim de gülmek istememe neden oldu. Vi saçmalıyordu ve onu fazlasıyla ciddiye alıyordu.

Ayağa kalktım, hepsinin yanından süzülerek geçmeyi ve koridorun sonundaki odaya gitmeyi planlıyordum. Ancak çok hızlı hareket ettim ve oda döndü. Nefes nefese kaldım, kendimi sabitlemek için bir şeylere uzandım ve Roman'ın kolunu çoktan etrafımda buldum. Beni kaldırdı, neredeyse öfkeyle hırıliyordu. "O. İhtiyacı var. İhtiyacı Var. Yatması. Yatması."

Vi'nin kıkırdamalarını duymazdan gelerek koridorda tepindi. Aldo tanıdık bir şeyler mırıldanmaya başladı ve Vi'nin kıkırdamaları kahkahaya dönüştü.

Roman omzunun üzerinden, "Kendinizi dışarı atın," diye bağırdı.

İçimi çektim ve başımı omzuna yasladım. Onun kollarında kendimi neden bu kadar güvende hissettiğimi merak ediyordum. *Ölümcül*, Vi itiraf etmişti.

Tabii umurunda değilse.

Ama durumun böyle olduğundan şüpheliydim.

Değil mi?

Ona nasıl soracağımı bilemedim.

BÖLÜM 8

EFFIE

I Tekrar uyandığımda akşamın erken saatleriydi. Geçen yıl boyunca son birkaç gündeki kadar uyuyup uyumadığımı merak ettim. Kalktım, vücudum hareket ettirdim e yi protesto etmek için yüksek sesle çığlık atmadığımda memnun oldum. Tuvaleti kullandıktan sonra koridorda ayak sürüyerek Roman'ın ofisine girdim. Orada değildi ama koridorda biriyle konuşurken sesini duydum. Geniş alana baktım. Masası koyu ahşaptı, ağır ve sağlamdı. Bir duvarı kaplayan raflar da aynıydı. Köşedeki kanepeler ve sandalyeler koyu kırmızı bir deriyle kaplıydı. Kendi sandalyesi ve masasının önündekiler siyahtı. Altına sandalyeler sıkıştırılmış küçük bir masa vardı ve burada yemek yiyorsa onu kullandığını tahmin ettim. Masasına yaklaştım. Koyu renkli ahşabın üzerinde bir yığın evrak, bir termos kahve ve bir bardak kehribar rengi sıvı duruyordu. Evrakların üzerinde bir çift kaplumbağa kabuğu çerçeve vardı. Ama dikkatimi çeken şey masasının arkasındaki pencere duvarıydı. Şelalelere bakarak oraya doğru yürüdüm. Her zamanki gibi görkemliydi. Sürükleyici. Renkler her saniye değişiyordu. Maviler, yeşiller, griler, beyazlar. Dönüyor ve akıyorlardı, güçleri muazzamdı. Burada büyürken bile onlardan hiç bıkmadım. Onları her mevsimde severdim. Kayaların ve suyun fonunda ağaçların renkleriyle sonbahar benim favorimdi. Kış ise havada asılı duran buz ve sisle inanılmazdı. Turist sezonunun en yoğun olduğu zamanlarda buralardan uzak durma eğilimindeydim ama burada bunun bir önemi yoktu. Sesleri, arabaları ya da kameraların sürekli tıkırtılarını duyamıyordunuz. Tek duyduğunuz güzelliği gördüm.

Başımı soğuk cama yasladım, büyülenmiş gibiydim.

Arkamda Roman'ın sesini duyunca irkildim. "Muhteşem, değil mi?"

Arkamı dönmeden başımı salladım. "Öyle. Bundan hiç bıkmadım."

"Burada mı büyüdün?"

"Evet."

"Bir kez daha, seni bıraktığım yerde değilsin. Bu senin bir alışkanlığın gibi görünüyor."

Yansımda onun bakışlarıyla karşılaştım. Masasının kenarına tünemişti, şimdi gördüğüm bardak elindeydi. Döndüm ve gözleriyle karşılaştım. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Uyandım ve eve gidebilir miyim diye bakmaya geldim."

Bir anda yüzü değişti. Yüz ifadesi karardı. "Bu uzun bir süre olmayacak, Effie. Bu fikre alış ve bana sormayı bırak."

"Neden?"

Bardağındaki içkiyi geri fırlattı ve masanın üstüne çarptı. "Lanet olası kız kardeşin yüzünden."

"Onunla bir ilişkin var mıydı?" -yutkundum- "Onunla bir ilişkin var mıydı? Bu yüzden mi bu kadar kızgınsın?"

Yüzünü ovaladı. "Kesinlikle hayır." "Oh."

"Neden böyle düşündün ki?"

Omuz silktim. "O çok güzel ve-"

Sözümü kesti. "Kız kardeşini tanımlamak için kullanacağım kelime güzel değil. Sert. Soğuk. Bana hiç çekici gelmedi. Aslında, onunla seks yapmanın koridordan aşağı sosisli sandviç atmaya benzediğini düşünüyorum. İşe yaramaz."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Vay canına."

Omuz silkti. "Sadece dürüst oluyorum. Güzel mi istiyorsun, Effie? Git aynaya bak ve çürüklerin arkasını gör. İnanılmaz derecede güzelsin."

Gözlerimi kırptım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Boğazım kuruduğu için yutkundum. "Peki sen bu işe nasıl bulaştın?"

"*Ben bu işe karışmadım,*" diye vurguladı. "Benim kumarhanemde kumar oynadı ve büyük miktarda para kaybetti. Bir şekilde borcunu ödemedi, müdürden kaçtı. Onu bulduk ve borcunu ödemesi ya da sonuçlarına katlanması için ona bir şans verdim. Dışarıdaki en aşağılık adamlara gitmeyi ve borcu için sizi takas etmeyi seçti."

"Yani o adamların söyledikleri doğrudu, beni sattı."

"Evet."

Dizlerimin titremeye başladığını hissettim. "Ve onlar...?" Sözlerimi yarıda kestim.

Gözlerime baktı. "Seni seks kölesi olarak en yüksek teklifi verene satacağıma şüphe yok."

Bacaklarım büküldü ama Roman hemen oradaydı, beni yakaladı. Beni sandalyesine oturttu ve yüzümü tuttu. "Derin nefes al Effie. Derin nefes al."

Duyduğum sesin ben olduğumu fark ettim. Bileklerini sıkıca kavradım. "Ama, ama, nasıl
-Sen?" Kekeleyerek söyledim.

"Anladım. Bana geri ödediği para işaretliydi. Para için sana gideceğinden bahsetmişti. Ben de seni buldum."

"Nerede, nerede o?"

"Bilmiyorum. Ama onu bulacağım."

"Ona ne yapacaksın?"

Cevap vermeyi reddederek başını salladı. Bileklerini daha sıkı kavradım, söylediği her şey bunaltıcı ve korkutucuydu.

"Şimdilik burada kalmalısın, Effie. Başka seçeneğin yok. Gitmene izin veremem. Seni çaldığım adamlar seni aramaya gelebilir."

İçimden uzun bir ürperti geçti. Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. "Yani beni kaçıranlardan kurtaran adam benim yeni kaçıranım mı?"

"Şimdilik."

"Neden?" Paniğimi bastırarak sessizce sordum.

Sessizce bana baktı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Tabağımdaki yemeğe baktım, iştahım hiç yoktu. "Ye," dedi

Roman, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Sorumdan sonra, akşam yemeğinin geleceğini haber vererek uzaklaştı. O masasında çalışırken ben de bir süre kanepede oturdum, aklım başımdan gitmişti. Marianne'in bencil ve soğuk biri olduğunu hep biliyordum. Beni pek önemsemediğini de biliyordum. Ama *bunu yapması*. Sadece bir borcu ödemek için beni satmaya razı olduğuna göre, benden nefret ediyor olmalıydı. Bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum. Hayatım boyunca beni sevmesi için uğraşmışım. Küçükken ona tapardım ve bana zar zor tahammül etse de, büyüyüp yetişkin olduğumuzda bunun değişeceğini ummuştum hep.

Görünüşe göre öyle değil.

Çatalımı aldım ve tavuktan bir ısırık kopardım. Yumuşacıktı ve eminim lezzetliydi ama ağzımda kül gibi bir tadı vardı.

"Çorba ister misin?" diye sordu. "Boğazın hâlâ çok mu ağrıyor?" "Hayır, bu iyi."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Evet. Çok iyi, üç lokma yedin. Vücudunun iyileşmek için beslenmeye ihtiyacı var. Hoşuna gidecek bir şeyler olmalı."

"Hayır, bunu yiyeceğim."

Arkasına yaslandı, şarabını eline aldı ve beni incelerken kadehte döndürdü. Bakışlarını her yerde hissettim.

"Benim lokantam mı?" Düşüncelerimi dağıtmaya çalışarak sordum.

"Bu sabah oraya gittim. Margi ile konuştum. Araba kazası geçirdiğini söyledim. Anne'le birlikte mekânı işletebileceklerine dair bana güvence verdi. Şeflerimden birini önerdim ama o da halledebileceğini söyledi. Maaş bordrosu ve sipariş edilmesi gereken malzemeler olduğunu söyledi." Şarabından bir yudum aldı. "Ona hepsini bana vermesini söyledim, ben de ilgilenilmesini sağlayacağım." Masasının yanındaki bir çantayı gösterdi. "Hepsi orada. Yarın bakabilirsin. Göz kulak olmaları ve yardım etmeleri için iki adam bıraktım. Her ihtimale karşı."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Teşekkür ederim."

Bana dikkatle baktı, sonra sandalyesini kaydırıp daha yakına oturdu. Tabağını çekti ve küçük bir parça tavuk kesti, çatala biraz kremalı patates ekledi ve dudaklarına bastırdı. "Aç."

Hareketleri karşısında o kadar şaşırmışım ki, yavaşça çiğneyerek söylediği gibi yaptım. Başka bir çatal hazırladı.

"Neden simit?" diye sordu.

"Annemin en sevdiği yemek. Her zaman yapardı ve bana da öğretti. Benim de favorilerimden biri oldu. Lokantam için farklı bir şey istedim ve simit kullanma fikri hoşuma gitti."

Bana bir lokma daha yedirmesine izin verdim ve çiğneyip yuttum.

"Simit ve kahvaltı el ele gider. Hile olarak her şeyin simit olmasına karar verdim. Tost ya da kek yok. Kahvaltıda simit, simitli sandviç. Her gün beş çeşit yapıyoruz. Hepsi sıfırdan. İki çeşit çorba. Ve kahvaltı. Saat altıda açıyoruz ve üçte kapatıyoruz."

"Uzun günler," diye gözlemledi.

"Evet ama büyüdü ve tuttu. Altı kişiyi istihdam ediyorum ve bundan gurur duyuyorum."

"Peki ya kurabiyeler?"

Bana bir lokma daha yedirdi ve ben çiğnerken omuz silktim. "Bir başka eğlenceli şey. Annem her zaman şekerli kurabiyeler yapardı. Bu bana yaratıcı bir çıkış noktası sağlıyor. Lokantanın kapalı olduğu günlerde büyük partiler halinde yapıyorum. Her öğle yemeği siparişinde bir kurabiye alıyorsunuz."

Kapları bıraktı ve tabağındaki yemeğin çoğunu yediğimi görünce şaşırdım. En azından onu tatmin edecek kadar.

Sandalyesini hareket ettirmedi ama bana lokanta hakkında sorular sormaya devam etti. Ona annemin bana bıraktığı parayı nasıl değerlendirdiğimi anlattım. Büyüdüğüm mahalledeki binayı satın aldım ve işe başladım, büyümesini izledim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yirmi yedi. Sen kaç yaşındasın?" Ben de cevap verdim. "Otuz altı."

Görkemli ofisin etrafına bakındım. "Sanırım iş bölümünde benden daha başarılı olabilirsin."

Başını geriye attı ve güldü. Ses yüksek ve gürdü ve beni de onunla birlikte gülümsetti.

"Aile işi, Küçük Kaplan. Başlangıçta zengin olmanın faydası oluyor. Bana bir servet miras kaldı ve ben onu büyötmeye devam ettim."

"Ailen, şey . . ." Sorumu nasıl bitireceğimden emin değildim. "Mafya mı?" Söylentiler duymuştum.

"Onun bir kolu. Bir sendika." Bir yudum aldı. "Hâlâ öyle ama artık işler farklı. "

Nasıl olduğunu sormak istedim ama kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. "Beni öldürecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seni koruyacağım. Kadınlara ya da çocuklara asla zarar vermem." Bardağının içindekileri incelerken kaşlarını çatı. "Lanet kız kardeşinin aksine, benim bazı ahlaki değerlerim var."

Kız kardeşimden bahsedince

gülümsemem düştü. "Ne?"

Başımı salladım.

"Anlat bana," diye sordu.

"Marianne bana çelme
taktıktan sonra-"

Sözümü kesti. "Sana çelme mi taktı?"

Başımı salladım. "Kapıya ulaşmaya çalışıyordum. En azından çılgık atabilirsem belki biri beni duyar diye düşündüm. Ama o ayağını uzattı ve ben de düştüm."

Gözlerini kapadı, ağzından bir dizi küfür çıktı, bazıları İngilizce, bazıları İtalyanca olduğunu tahmin ettiğim kelimeler. Elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı ve kendini toparlaması bir an aldı.

"Sana çelme taktıktan sonra ne oldu?"

"Yerde yatıyordum ve o benim dairemi savuruyordu. Sen miras diyene kadar nedenini bilmiyordum. Annem bana büyükanneme ait bir kolye bırakmıştı. Marianne onu istiyordu. Onu hep istemişti ve annemin onu bana vermesinden nefret ediyordu."

"Ama sen annenin biyolojik kızısın. Bu mantıklı."

Omuz silktim. "Marianne'in istekleri nadiren mantıklı gelirdi. Annem Marianne'e daha değerli olan alyanslarını verdi ama o ikisini de istedi."

"Gördüğüm kadarıyla hep bencilsin," dedi kuru bir sesle.

Onaylamak için bir omzumu kaldırdım. "Onu arıyor olmalıydı. Sanırım yakında öleceğimi düşündü, bari onu alsaydı."

Sesim son kısımda takıldı ve yutkunmak zorunda kaldım.

"Nerede saklıyordun?"

"Çekmecenin arkasına bantladığım bir kutunun içindeydi. Her zaman almaya çalışacağından endişelendim, bu yüzden hiç takmadım. Acaba sakladı mı yoksa sattı mı?"

Birdenbire yeniden bunalmışım. O anların ve takip eden saatlerin anıları beni sert bir şekilde vurdu. Duygularımın beni batırmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Tüm bunların merkezinde kız kardeşimin olduğunu bilmek baş edilemeyecek kadar ağırdı. O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem devrildi ve oda döndü. Roman anında ayağa kalktı ama ben

ellerimi kaldırdım. "Hayır, lütfen.

Yapma." Boğazımdaki kalınlığı yuttum, çaresiz ve telaşlıydım.
"Affedersiniz."

Baş dönmesi geçene kadar masayı kavradım. Döndüm ve yalnız kalmak isteyerek odadan çıktım.

Roman takip etmedi.

ROMAN

Onu bıraktım, garip bir çaresizlik hissi göğsüme çarptı. Gözlerindeki ani farkındalığı görmüştüm. Kız kardeşinin yaptıklarının acısı ona vurmuştu. Anlama şafağı sökmüştü-acı ve ihanet başlamıştı. Her şeyi gözlerinin kaleydoskop renklerinde izledim.

Pencereye doğru yürüdüm, Şelalenin ışıkları değişiyor ve sulara yansıyor. Effie'nin gözlerinin ışıklarda değişip döndüğü gibi.

Dinledim ama hiçbir şey duymadım. Acaba ağlıyor muydu? Ya da içinden geçen duygulara teslim olamayacak kadar bitkin bir halde yere mi yığılmıştı?

Neden bu kadar önemsemişimi merak ettim.

Masamın üzerindeki bardağı aldım ve biraz viski doldurdum. Hiçbir şey beni son birkaç gündeki olaylara hazırlayamamıştı. Nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Effie ile ne yapacağımı.

Tehlike geçene kadar onu güvende tutmak zorundaydım. O kadarını biliyordum. Marianne'in aklına bu fikri sokan benim öfkem olduğu için bunu yapmak benim sorumluluğumdu.

Effie'nin bir gün bunu öğreneceği düşüncesi viskimden derin bir yudum almama neden oldu. O kadar dehşete düşecekti ki, çekip gidecekti.

Kız kardeşi tarafından ihanete uğramıştı ve bir bakıma ben de ihanete uğramıştım.

Bu fikir göğsümün özellikle acı verici bir şekilde ağrmasına neden oldu.

Tavuğun üzerindeki şarap sosunun midemi ekşitip ekşitmediğini merak ederek elimi ovuşturdum. Bu Effie'nin reddetmesinden daha mantıklıydı. Çünkü onun yapacağı şey tam olarak buydu.

Reddet beni.

Bir saat sonra onu kontrol ettim, yatakta ya da sandalyede bulamayınca endişelendim. Banyonun kapısı kapalı ve ışığı kapalıydı, kolu çevirmeden önce dinledim. Effie yerdeydi, top gibi kıvrılmıştı, yere bir havlu yığılmıştı. Çömelip başımı salladım. Buraya gelir ve yorgunluktan uyuyakalana kadar havluya sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlardı.

Tek başına.

Uzun zamandır yalnız olduğunu kesin olarak biliyordum.

Dikkatlice onu kollarıma aldım ve yatağıma taşıdım. Daha parlak ışıkla ne kadar çok ağladığını görebiliyordum. Gözlerinin altında hala ıslaklık vardı, yanaklarında tuzlu gözyaşlarının izleri vardı. Burnu kızarmıştı ve dudağı biraz kanamıştı, şüphesiz ağlarken ısırıldığı için. O kadar solgundu ki morluklar teninde belirginleşmişti.

Sürekli kaynayan öfkem canlandı ve kız kardeşinin karşımda olmasını diledim. Söz konusu Marianne olduğunda kadınları incitmeme politikam iptal edilmişti. Eğer onu bulursam, bu iğrenç suç için alacağım ceza ne hızlı ne de hoş olacaktı. Ve her anından zevk alacaktım.

Battaniyeyi Effie'nin üzerine çektim ve geri çekildim.

Kendimi yorgun hissediyordum; bu benim için nadir görülen bir şeydi. Sadece birkaç saat uykuya ihtiyacım vardı. Kumarhanede geç saatlere kadar çalışıyordum ve genellikle şafak sökmeden uyanıp spor salonuna gidiyordum. Ama şu anda sanki günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Şüphesiz sandalyede geçirdiğim gecenin bununla bir ilgisi vardı.

Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra masama döndüm. Evrak işlerini bitirdim, maaş bordrolarını onayladım ve Margi'nin bana verdiği kalemleri taradım. Effie defter tutma konusunda düzenli ve verimliydi. Çok büyük harcamalar yapmadan ve dikkatli bir bütçe hazırlayarak işi sıkı tutuyordu. Aylık mütevazı bir kârı vardı ve çalışanlarına geçinebilecekleri bir ücret ödüyordu. Üst katta yaşadığı için harcamalarını düşük tutuyor ve aynı bütçelemeyi özel hayatı için de uyguluyordu. Baktığım her şeyden çok etkilendim. İki kız kardeş arasındaki fark, yaşam tarzları, tutumları ve değerleri açısından gece ve gündüz gibiydi.

Bir ses duydum ve aceleyle koridora indim. Effie uykusunda inliyordu ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu susturdum. İpeksi ve dolgundu. Her durduğumda kaşlarını çatmaya, boğazından küçük sesler çıkarmaya başladı. Bir karara vararak yatağın etrafında döndüm ve dikkatlice yanına uzandım. Yan döndüm, saçlarına tekrar dokundum ve o da rahatladı. Gözlerimi kapadım, odanın sessizliğinin tadını çıkardım. Yumuşak nefes alışının. Saçlarının kokusu hafif ve çiçeksi idi.

İçime çektim, kısa bir süre kaldıktan sonra masama dönmeyi planlıyordum.

En azından plan buydu.

BÖLÜM 9

ROMAN

I Burnumu gıdıklayan bir şeyle uyandım. Elimdeki kalın kumaşı yumrukladım ve yavaşça tuttuğum şeyin kumaş değil, saç olduğunu fark ettim.

Birisi -bir kadın- yatakta benimle birlikteydi ve ben onun saçlarını tutuyordum. Göğsümün üzerinde yatıyordu, bana sıkıca sarılmıştı. Ve gerçekten çok güzel kokuyordu. Gözlerimi açtım ve özel odamda olduğumu doğruladım.

Hafızamı yokladım. Hiçbir kadınla yatmamıştım. Eğer yatağa girdiysek, seks bittiğinde ben gitmişim. Nadiren tekrarlar olurdu ve onları asla buraya getirmezdin. Asla. Ve asla sarılmadım.

Bana sarılan kadın küçük bir ses çıkardığında şaşkınlığımı göz kırparak uzaklaştırdım. Bu sesi tanıdım.

Effie.

Effie ile yataktaydım. Onu rahatlatmak ve tekrar uykuya daldığından emin olmak için uzanmışım ama kendim de uykuya dalmışım. Bu duruma nasıl gelmişik, hiçbir fikrim yoktu. Ama şimdi uyanıktım ve sikim de öyle. Effie'nin bu kadar yakın olmasına bir itirazı yoktu. Aslında, onun daha yakın olmasını istiyordu.

Ve çıplak.

Boştaki kolumu kaldırdım, saate şaşırmışım. Saat yediyi geçiyordu. Buraya gece yarısı gelmişim.

Yedi saat uyumuştum. Bu hiç olmadı.

Effie uyanıp birlikte uyuduğumuzu ve sabah odunumun onunla tanışmayı umduğunu fark etmeden önce kendimi nasıl kurtaracağımı düşünerek başımı kaldırdım. Samimi olarak. Dikkatlice altından kaymaya ve gitmeye karar verdim.

Ancak ben başımı kaldırdığımda o da kaldırdı. Gözleri uykuluydu, korkmak ya da anılarla dolmak için hâlâ çok uykuluydu. Sabah ışığında hoş bir menekşe mavisiydi ve bir an için kendimi onun yumuşak bakışlarında kaybettim.

Sonra boğazımı temizledim.

"Günaydın." Gözlerini kırptırdı.

"Günaydın mı?"

"Seni kontrol etmeye geldim. Sanırım

uyuyakalmışım." "Buraya nasıl geldim? Seninle mi?"

"Yerde uyuyana kadar ağladın ve seni orada bırakamazdım. Seni yatağa getirdim. Nasıl oldu da göğsüme düştün, hiçbir fikrim yok. Yerçekimi sanırım." Altından kaymayı başardım, artık birbirimize dokunmadığımızda garip bir kayıp hissettim. Yastığı da yanımda sürükleyerek ereksiyonumu gizledim. "Hiçbir şey olmadı."

Sakindi. "Bir kâbus gördüm. Bunu hatırlıyorum."

"Evet. Hiç şaşırtıcı değil."

Doğrulup oturdu. "Teşekkür ederim."

Bunu söylemeyi kesmesini gerçekten isterdim. Bana teşekkür edecek hiçbir şeyi yoktu. Ben olmasaydım, bu durumda olmazdı.

"Her neyse. Bunun hiçbir anlamı yok," diye tersledim. "İşe gitmek için hazırlanmam gerek. İzninizle." Döndüm ve banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kilitledim ve duşa yöneldim. Rahatlamaya ve biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Belki o zaman o küçük kadının yanında uyanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unuturdum. Yanıma sokulduğunda ne kadar doğru

hissettiğini.

Bir daha olmayacaktı.

Ama yüzümü ovaladığımda, tenimdeki tek koku oydu.

Sıcak spreyin altına girerken koluma doğru inlediğim onun adıydı. Ve bu beni kızdırdı.

Asilce.

EFFIE

Roman Costas gibi birini hiç tanımamıştım. Yine de benim dünyam küçüktü, belki de pek çok varlıklı insan onun gibiydi.

Ama benim için o bir muammaydı.

Sert ve korkutucuydu ama bazen gardını indirdiğinde farklı bir yönünü görüyordum. Neredeyse nazik bir şey.

Bu sabah onun kucağına sarılmış olarak uyanmak bir sürprizdi. Hissettirdikleri daha da şaşırtıcıydı. Güvende, korunmuş ve... kulağa ne kadar tuhaf gelse de... *evde* olma hissi.

Uyandığımda aramızdan geçen bakış, aynı anda hem samimi hem de yoğundu. Bana şiddetli bir şefkatle ve neredeyse merakla baktı. Sonra panjurlar indi ve yataktan yuvarlandı, umursamaz ve kızgındı.

Hışımınla banyoya girdi ve duşun açıldığını duydum. Ne yapacağımı bilemeden kalktım, bulduğum bornozu giydim ve ona giyinmesi için mahremiyet sağlamak üzere ofisine girdim, ancak dolap kesinlikle isterse bunu yapabileceği kadar büyüktü.

Kanepeye oturup sabırla bekledim. Etrafta dolaştığını ve bazı küfürler ettiğini duydum, sonra kapıda belirdi, yarı giyinikti, saçları karmakarışık. "Ne halt ediyorsun sen?" diye tersledi.

"Sizi yalnız bırakıyorum."

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyordu. Homurdandı ve tekrar ortadan kayboldu. Ofise geri döndüğünde, o Bay Costas'tı. Mükemmel bir takım elbise, saçlar yerinde, kaşlar çatık.

"Kahvaltı sipariş edeceğim. Sizi de biraz yalnız bırakayım," dedi, sesi küçümser gibiydi. "Bütün gün toplantılarım var. Vi gelip seni ziyaret edecek."

"Bana bakıcılık yapmak zorunda değil. Kimse bakmak zorunda değil. Eğer şoförünüz sadece-" Başını kaldırdı ve ters ters baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Benden her gün bu odada oturmamı mı bekliyorsun? Bir kitap ya da televizyon bile olmadan? Bırakın eve gideyim."

"Sen. Değilsin. Güvende Değilsin" diye bağırdı. "Ne zaman güvende olacağım?"

"Karar verdiğim zaman." Sonra durakladı. "Hâlâ iyileşmen gerekiyor."

"En azından Margi'yi arayıp onunla görüşebilir miyim?" Yutkundum, izin istemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Kaza geçirdiğim hikâyesine sadık kalacağım."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Evet. Yapabilirsin." Parmağını kaldırdı. "Sana bir kez güveneceğim. Bana ihanet edersen, pişman olursun."

Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek gibi bir planım yoktu. "Teşekkür ederim." Odanın etrafına bakındım. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ne gibi?" Kaşlarını çatı.

"Biraz defter tutma, erzak dolabı düzenleme ya da envanter? Zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey."

Şaşkın şaşkın baktı. "Ne bulabileceğime bakacağım." "Tamam."

Yatak odasına yöneldim. "Um, iyi günler." Cevap vermedi.

Duştan ıktığımda Vi'nin bana getirdiği kıyafetle yeniden giyinmek istemiyordum ama giymek için başka bir şeyi nasıl isteyeceğini düşünüyordum. Roman'a zaten borçluydum ve bu borca bir yenisini eklemekten nefret ediyordum ama sürekli aynı kıyafetleri giyemezdim. Dolabına baktım ve rafta bir yığın gri tişört gördüm. Bir tanesini aldım, ön cebin üzerine işlenmiş kumarhane logosunu fark ettim. Küçük, şık. Turistik bir tişört gibi değildi. Onun öfkesini göze alarak tişörtü başıma geçirdim ve yan tarafına bir düğüm attım. Taytlarım bugün için hâlâ iyiydi ama en azından temiz bir gömlekle kendimi daha iyi hissediyordum.

Ofise geri döndüm ve Roman'ı hâlâ orada görünce şaşırdım. Başını kaldırdı, beni görünce donakaldı, yeşil gözleri gömleğe kilitlenmişti.

"Sana geri ödeyeceğim. Başka temiz bir tane yok."

"Sorun değil. Sana birkaç şey daha alması için Vi'yi çağıracağım."

"Evde kıyafetlerim var-"

Başını sallayarak sözümü kesti. Sonra masayı işaret etti. "Kahvaltı."

Oturdum, bir fincan kahve doldurdum. O da yanıma oturdu, tabağının kapağını kaldırdı ve büyük bir omlet kesti. Benim tabağımda krep ve çırpılmış yumurta vardı.

Yemeği işaret etti. "Boğazının hâlâ ağrıyor olabileceğini düşündüm." "ok düşüncelisin."

Cevap vermedi.

Kendine bir fincan kahve koymadan önce kahvaltısını bitirdi. Mutfak eşyalarını yere bıraktım.

"Hepsi bu kadar mı?"

diye sordu. "oğunu

ben yedim."

Kaşlarını inanmayarak kaldırdı ama itiraz etmedi. Kahvesini bitirdi ve ayağa kalktı. "Vi birazdan burada olur. Telefon edebilirsin. Kitaplarınız masamın üzerinde. Senden saygı göstermeni ve burnunu sokmamani bekliyorum."

"Çekmecelerinizde ne olduğunu görmek gibi bir arzum yok," diye karşılık verdim. Planlanmamış esprim karşısında dudaklarının büküldüğüne yemin edebilirim.

"Asansör çalışıyor ama adamlarım aşağıda bekliyor."

Başımı ovuşturdum, şimdiden başımın ağrıdığını hissediyordum. "Denemeyeceğimi söyledim."

Beni görmezden geldi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, telefonda sıfır-bir-bir'e basın. Bu benim özel personelime ulaşacaktır. İstedğin her şeyi sana getirecekler. Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız, cep telefonu numaram masanın üzerinde." Elini salladı. "Ya da gergin olursanız ya da başka bir şey."

"Pekala."

Durdu ve bana baktı. Ses tonu çelik gibiydi. "Tek hamle, Effie. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Bu sefer cesaret ettim. "Ne yapacaksın?"

"Bilmek istemezsin."

İçimde bir ürperti hissettim.

Bakışları arkamdaki bir şeye takıldı ve eğilip kanepenin köşesinden çorapları aldı. Onları dün hiç giymemiştim. Onları soru sormak için havaya kaldırdı.

"Eğilip onları ayağıma takmak çok acıtıyor," diye itiraf ettim.

Ben gözümü kırpmadan önümde diz çöktü ve ayağımı dizine doğru kaldırdı. Yumuşak çorapları çekti ve hızlıca ayağımı ovdu. Aynı şeyi diğer ayağıma da yaptı ve ben sıcaklığın etkisiyle iç çektim. Bir süre ayaklarımı iri ellerinin arasında tuttu ve onlara baktı. Bakışlarını kaldırdığında gözlerimiz kilitlendi. Bakışlarında aynı şiddetli şefkat vardı. Nefes alışverişimin kesildiğini hissettim. Ayaklarımı kavrayışındaki yoğunluğu. Etrafımızdaki havanın değişimini. Sonra alçak sesle küfrederek

ayağa kalktı ve kapıyı arkasından gürültüyle kapatarak odadan çıktı.

Oturdum, titriyordum.

Ve bu sefer, bunun üşümekle bir ilgisi yoktu.

ROMAN

Sahip olduğum başka bir ofiste oturduk. Burası Aldo ile paylaştığım ve karar alma süreçlerinin çoğunu yürüttüğümüz bir yerdi. Kumarhanenin planları duvarlara asılmış, grafikler ve diğer eşyalar etrafa saçılmıştı. Güvenli ve işlevseldi, masalarımız birbirine bakıyordu. Buraya savaş odamız diyorduk. Pencereleler aşağıdaki kumarhane katına bakıyordu. Kurduğum imparatorluğu incelemek için harika bir yerdi. Yukarıdan bakan insanlar sadece cam görüyordu. Ben onları görürdüm.

"Bu sabah kışına ne girdi?" Aldo sordu. "Kötü bir gece miydi?"

İçimden gülmek geldi. Hatırlayabildiğim en iyi uykuyu almıştım. Zihnim berraktı, vücudum tazelenmişti ve nedeni beni kızdırmıştı.

Effie.

Yıllardır bir kadının yanında uyumamıştım. Yatağında biri varken asla rahat edemezdim ama dün gece sadece onun yanında uyumakla kalmamış, görünüşe göre onu göğsüme çekmiş ve bütün gece ona sarılmıştım.

"Hayır," dedim kısaca. "Ben iyiyim."

"Yeni evli bir erkek olarak, 'Ben iyiyim' sözünü artık daha iyi anlıyorum. Hiçbir şey ifade etmiyorlar."

"İyiyim dedim."

"Tamam o zaman. Sen ne dersen o." Bir yığın kâğıt aldı. "Restoranda yapılmasını istediğiniz tadilatları gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Yorgun görünüyor. Biraz çeki düzen verilmesini istiyorum."

Dosyaya bir göz attı. "İki milyon dolarlık bir boya işi mi? Biraz abartılı görünüyor."

Sırıtmak zorunda kaldım. "Bu tamamen bir revizyon. Duvarlar, zemin, tavan, pencereler, oturma yerleri. Konseptlerini beğendim. Perdeleri ve halıyı değil, manzarayı ve yemekleri odak noktası haline getirmek istiyorlar. Temiz ve sade ama şık ve abartısız."

"Katılıyorum. Kapalı olduğu sürece iş kaybedeceğiz."

"Bir ay sürecek. Gece gündüz çalışan ekipler için ekstra ödeme yapıyorum. Ve mutfak hala açık olacak. Taşma alanında hizmet vereceğiz. Daha küçük ama girmesi çok zor bir yer olacak, herkes bir ay boyunca orayı isteyecek. Meghan yepyeni bir menü planlıyor."

"Ben yokken meşgulmüşsün."

Bir omzumu kaldırdım. Bilgisayarımdan bir ses geldi ve ekrana baktım. Effie masamdaydı, evrak işleriyle uğraşıyordu. Saçları simsiyah bir perde gibi yüzüne dökülüyordu. Saçlarını geriye doğru itti ve dirseğine yaslanıp çenesini kavradı. Yüzünü inceledim. Morarmış olsa bile çok güzeldi.

"Roman?"

"Üzgünüm, başka bir şey düşünüyordum."

"Spayı da mı yenilemek istiyorsun?"

Aklımı tekrar toparlamak için başımı salladım. "Gerekmedikçe tadilat yok. İyileştirmek istiyorum. Gizli müşterim Conroy'un daha lüks olduğunu söyledi. Oradaki masözün inanılmaz olduğu söyleniyor."

"Kaynaklarımıza göre öyle. Ama o bir paket anlaşma. Karısı onların estetisyeni. Ve öğrendiğim kadarıyla, orada işleri iyi."

"Daha iyisini yapabilirim," dedim kendimden emin bir şekilde. "İnanılmaz bir alanımız var, manzara eşsiz ve daha fazla para teklif edebilirim ve onlara spa'nın nasıl işletileceği konusunda biraz söz hakkı verebilirim. Bunun en iyisi olmasını istiyorum."

"Bir buluşma ayarlayacağım."

Telefonu çaldı ve cevap vermek için ayağa kalktı. Ekrana tekrar baktım ve Effie'nin telefonda olduğunu gördüm. Ne söylediğini öğrenmek için hoparlöre bastım.

"Teşekkürler, Margi. Hayır, iyileşiyorum." Bir süre dinledi. "Durum biraz karışık. Bay Costas çok nazik ve yardımcı oluyor." Bir duraklama daha. "Hayır, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bana çok iyi bakılıyor. En son ne zaman bu kadar çok uyuduğumu hatırlamıyorum." Dalgınca başını salladı. "Evet, araba bana çarptığında orada olduğu için çok şanslıydım." Gözlerini kapattı. "Evet, lokantada olması ve beni tanınması ne büyük tesadüf."

Lokanta hakkında birkaç soru sordu. Tekrar dinledi. "Um, emin değilim. Belki gelecek hafta? Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Sustu ve etrafına bakındı. "Roman'ın numarası sende var. Cep telefonum dairemde." Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerindeki yaşları görünce şaşırdım. "E-postalarım erişimim var, yani ilgilenmem gereken her şeyi gönderebilirsin. Tamam, gitmem gerek Margi. Destek olduğun için teşekkür ederim. Ödüllendirildiğinden emin olacağım."

Telefonu kapattı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir an omuzları titredi, sonra durdu, gözlerini sildi ve duruşunu düzeltti. Onu neyin ağlattığından emin değildim ama bu hiç hoşuma gitmemişti. Ve hoşlanmadığım gerçeğinden nefret ediyordum.

Kapı çalındı ve Vi'nin selamlayan sesini duydum. Effie ona gülümsedi ve ben de hoparlörlerin sesini kısıtım.

Bir boğaz temizleme sesi beni düşüncelerimden

uyandırdı. "Kızını mı izliyorsun?"

"O benim kızım değil."

"Mahkumunuz o zaman?"

Bu tanımlamadan daha da nefret

ediyordum. "Karınız az önce geldi."

"Biliyorum. Mutfakta Effie'ye smoothie hazırlıyordu. Effie'nin iştahı pek iyi olmadığı için şefe protein tozu ekletiyor."

Gözlerimi ovuşturdum. "Biliyorum. Dün gece ona yemek yedirebilmek için elle beslemek zorunda kaldım."

Sessizlik oldu ve kafamı kaldırdım. Aldo bana bakıyordu. "*Elinle besledin* onu."

"Yemek yemiyordu."

"Sık sık yemek yemiyorum ve sen de beni beslemiyorsun." "Effie'ye benzemiyorsun," diye cevap verdim. "Peki o tam olarak nasıl görünüyor?"

"Sanki ona bakılması gerekiyormuş gibi."

Tekrar baktı. Bakışlarına karşılık verdim. "Gitmesine izin vermeden önce iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Hangisi ne zaman olacak?"

Bir dosyaya uzandım. "Doğru zamanın geldiğine karar verdiğimde. Şimdi, çalışıyor muyuz yoksa dedikodu mu yapıyoruz?"

Kıkırdadı. "Düşüyoruz diyeceğim ama yumruk yemek istemiyorum."

"Siktir git."

"Tamam patron. Şimdi, listede sırada ne var?"

Birkaç gün sonra yine aynı ofisteydik, plan yapıyorduk. Effie hâlâ üst katta benim odamdaydı ve Vi onu tekrar görmeye geliyordu. Effie çok uyuyordu ve ben de yemek yediğinden emin olmak için mutfağın gün içinde yemekleriyle birlikte birkaç protein içeceği göndermesini sağlıyordum. Personelini birkaç kez kontrol etti ama onun yokluğunda burayı iyi idare ediyorlardı. Effie bana okumayı sevdiğini söyledi, ben de ona bir Kindle ve sevdiği bir okuma servisine abonelik aldım. Bu onu mutlu ve sessiz tutuyordu ve ofisimde olmadığım zamanlarda sık sık bilgisayara baktığımda onu cihazın üzerinde uyurken görüyordum. Onu uyurken izlemek hoşuma gidiyordu.

Sebebi. Onun huzurlu uykusu beni sakinleştiriyor gibiydi. Yine de bugün Vi'yi görmeyi dört gözle beklediğini biliyordum. Dün gece huzursuzdu, tekrar eve gitmek istiyordu.

Cevabımdan hoşlanmamıştı.

Aldo'nun telefonu çaldı ve ayağa kalkarak ofisin diğer tarafına doğru yürüdü. Duvara yaslandı, yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı. "Selam bebeğim. Günün nasıl geçiyor? Eğleniyor musun?"

Gizlice onu izledim. Hoşgörölü ses tonu, gülümsemesi, Vi'ye karşı davranışlarındaki yumuşaklık hâlâ alışmaya çalıştığım şeylerdi. Vi'yle tanıştığından beri tamamen değışmiş, korumacı doğası tüm gücüyle ortaya çıkmıştı. Her zaman gizli tuttuğu duyguları ilişkilerinin her alanında kendini belli ediyordu. Nonna Vi'ye hayrandı ve Aldo birini bulduğu için çok heyecanlıydı. O kadar uzun zamandır buralardaydı ki, artık onun çocuklarından biriydi.

Bir süre dinledi, bakışları bana kaydı, sonra aniden ilginç bulduğu halıya geri döndü. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, bebeğim."

Vi'nin sesini duyabiliyordum, yalvaran bir tonu vardı. Tekrar bana doğru baktı. "Gerçekten ona sormamı isteyecek misin?"

"Bana ne soracaksın?" Talep ettim.

Telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Effie'nin bazı şeylere ihtiyacı var. Giysiler ve kız eşyaları."

"Vi'ye ne isterse sipariş etmesini söyle." "Vi onu alışverişe götürmek istiyor."

Başımı salladım. "Hayır."

Vi bağırmaya başlayınca Aldo onun sesini hoparlöre verdi. "Onu bu odada tutamazsın Roman! Kadınlar bir şeylere bakmayı ve onları denemeyi sever! Her şeyi internetten sipariş edip Amazon'dan almak değıl. Outlet alışveriş merkezinde bir sürü harika yer var. Birkaç erkek alacağız."

"Hayır, bu binayı terk etmiyor," diye tersledim.

"Sen inatçı Piç kurusu." o hırladı. "Tüm Doğru, O zaman. Ben de al onu alt kattaki otel butiğine ve spaya götüreceğiz. Binadan ayrılmayacağız."

"Hala iki adamınız var."

Vi uzun ve sinirli bir iç çekti. "Peki." Sonra sesi değişti. "Aldo, biraz para harcayacağım."

"Devam et,

bebeğim."

"Yüzünü

seviyorum."

Bana doğru baktı ve mahcup bir şekilde sırtıttı. "Seninkini

daha çok seviyorum." Telefonu kapattı.

Birkaç sayfayı imzaladım ve bilgisayara göz attım. Effie ve Vi odadan çıkıyorlardı, iki adamım da onları yakından takip ediyordu. Memnuniyetle başımı salladım. Talimatlara uyuyorlardı. Binayı terk etmiyorlardı. Korunuyorlardı ve-

Aldo'ya döndüm. "*Vay anasını*. Karın az önce benimle

oynadı." Aldo başını kaldırmadı. "Ne zaman anlayacağını

merak ediyordum." "Alışveriş merkezine gitmek gibi bir

planı yoktu."

"Muhtemelen hayır."

"Effie'nin süitten ayrılamayacağını söyledim. Tam olarak bunu yapmam için beni kandırdı."

Aldo sırtıttı. "Neden tartışmalarımızı her seferinde onun kazandığını

sanıyorsun?" "Lanet olası dolandırıcı kadın."

"*Benim* lanet dolandırıcı kadını. Ve karıma isim takarken ses tonuna dikkat et."

Gülmek zorunda kaldım. "Özür dilerim dostum. Saygısızlık

etmek istememiştim." Dudakları kıpırdadı. "Tabii ki hayır."

"O senin ideal ortağın."

Seğirme tam bir gülümsemeye dönüştü.

"Öyle. Şeytani, dolandırıcı yöntemlerinin yüzde yüzü." İkimiz de güldük.

Öyleydi. Onun için her açıdan mükemmeldi.

İçimden gelen, belki de böyle bir eşleşme bulmanın iyi olacağı fısıltısını duymazdan geldim.

Ya da diğeri güldü ve zaten sahip olduğumu söyledi.

Konsantre olamıyordum. Effie'nin odanın öbür ucunda ya da koridorun birkaç metre ötesinde olmadığını bilmek düşüncelerime kısa devre yaptırmış gibiydi. Benim binamda, adamlarım ve Vi'yle birlikte olmasına rağmen hâlâ endişeliydim. Onun yanında değildim.

Aldo telefonda, çalmak istediğim masözle konuşuyor ve bir toplantı ayarlıyordu. Burada teklif ettiğim şeyi görünce karısıyla birlikte gemiye atlayacaklarından emindim. Özel bir süit, inanılmaz bir maaş ve sahip olduğum diğer otellere geziler, iyi bir hayatları olacaktı. Bu otel ve kumarhanenin en iyisi olmasını istiyordum. Seçkinleri işe aldım ve sadakat talep ettim. Onları korudum ve mutlu olduklarından emin oldum. Bu iki yönlü bir yoldu.

Bilgisayarıma tıkladım ve güvenlik görüntülerini açtım. Yeni bir şey yoktu ama bu kez lobiye odaklandım. Kalabalıktı, insanlar gelip gidiyordu. Alan mükemmeldi, çiçekler tazeydi, buzlu meyve suyu devasa kristal vazoda parlıyordu. Hemen yanındaki kahve istasyonu tertemizdi. Misafirlerimiz günün her saati kendilerine yardım edebilirlerdi. Atıştırmak için tüm gün ve gece taze olan çeşitli hamur işleri vardı.

Hiç düşünmeden koridorun sonundaki geniş butiğe tıkladım. Bir tasarımcı giyim mağazasından işe aldığım eşcinsel bir çift tarafından işletiliyordu. Zevkleri ve zarafetleri inanılmazdı ve butikte üst düzey kıyafetler ve aksesuarlar satılıyordu. Sadece posta siparişi kısmı bile büyük bir gelir getiriyordu. Mağazayı insan olarak sergiledikleri zarafet ve gösterişle işletiyorlardı ve ben de onlara iyi davranıyordum.

Dükkânı taradım, Effie ve Vi'yi buldum. Adamlarım arka taraftaydı, kimseyi rahatsız etmiyorlardı ama tüm müşterileri izliyorlardı, gözleri iki kadına sabitlenmişti. Effie'yi izlerken kaşlarımı çattım. Vi, her parçası güzel ve uygun olan giysileri gösterdi ama Effie başını sallayarak açıkça hayır dedi.

Telefonu açtım, direkt dahili numarayı tuşladım. Gerry cevap verdi. "Silken Lace, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu Roman."

"Hey, patron. Senin için ne yapabilirim?"

"Vi'nin yanındaki bayan."

"Ah, şu gözleri olan Pamuk Prenses güzel mi?"

"Evet, o."

"O senin mi?"

Açıklamak istemedim, bu yüzden kolay yolu seçtim. "Evet. Neden hiçbir şey seçmiyor?"

Sesi düştü. "Sanırım çok bunalmış durumda." "Bunalmış mı?"

Kadınlar alışveriş yapmayı sever."

"Bir fiyat etiketine baktı ve dondu kaldı."

"Lanet olsun," diye yemin ettim. "Vi'ye indirim olduğunu söylemeliydim."

"Denedi. Snowy'nin hâlâ ulaşamayacağını söylediğini duydum."

"Hoşuna giden şeyler mi gördü?"

"Şüphesiz. Gözleri onu ele veriyor. Tanrım, eğer heteroseksüel olsaydım, onun her yerinde olurdum." Durakladı. "Saygısızlık etmek istemem patron."

"Alınmadı."

"Araba kazasından kaynaklanan yaraları iyileştiğinde, göz kamaştırıcı olacak. Spa'dan Claire'i aradım. Morluklara iyi gelecek iyileştirici yağları var. Şimdi oraya gidiyorlar."

"Güzel. Baktığı ve beğendiği her şeyi odama gönderin. Benim hesabıma."

"Anladım."

Telefonu kapattım ve tekrar ekrana baktım. Olabildiğince yakınlaştıırıp Effie'ye odaklandım. Gerry haklıydı. Gözleri onu ele veriyordu. Kamerada bile bir şeyden hoşlandığını anlayabiliyordum, başını hayır anlamında sallasa da.

Bir boğaz temizleme sesi kafamı kaldırmama neden oldu. Aldo sırtarak beni izliyordu. "Takip işini bitirdin mi?"

"Takip etmiyorum."

"Beş dakikadır ona bakıp duruyorsun."

Tam itiraz edecektim ki Effie'nin başını sallaması tekrar dikkatimi çekti. Ayağa kalktım, ceketimin düğmelerini ilikliyordum.

Aldo bir şey söylemedi ama yanımda durdu. Asansöre yöneldik ve bindik. Mırıldanmaya başladı ve ben ona ters ters baktım. "Bu melodi de ne?"

Omuz silkti, gözleri dans ediyordu. "Sadece kafamda bir şey var." "Sinir bozucu."

Bunu yapmaya devam etti.

Lobide indik, butiğe doğru gidiyorduk. Gerry ve Curt beni gördü, ikisi de gülümsüyordu. Vi beni fark etti. Effie dikkatle arkadaki işaretli raflara bakıyordu, elinde hâlâ bir şey yoktu. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Tezgâhtaki yığını gördüm ve Vi'nin Effie'yle birlikte olduğu için teşekkür etmek amacıyla hesabı benim ödeyeceğimi bildiğinden tüm o giysileri almakta bir sakınca görmediğini biliyordum.

Effie mor bir gömlek tuttu, ben de onun arkasında durdum. "Güzel," diye gözlemledim. "Gözlerine çok yakışıyor."

Sıçradı, bana doğru döndü. Yakınına eğildim. "Kıyafetlere ihtiyacın var, Küçük Kaplan. Burası bana ait. Dokunduğun her şeyin parasını ben ödüyorum, o yüzden istediğini seç. Fiyat müşteriler için, senin için değil."

Kaşlarını çattı, ağzını açmaya başladı. Çok garip bir şey yaptım. Öne doğru eğildim ve onu susturmak için dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Ne istersen seç. Tartışmak yok."

O da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Ninemin yanağı dışında hiçbir kadını öpmemiştim. Bu çok kişiseldi. Çok mahremdi. Ama Effie'yi öpmek doğal gelmişti. Dudakları benimkilerin altında sıcak ve yumuşaktı. Onun gibi tatlı. Öpüştüğümüzde hissettiklerimi kontrol etmek ve onaylamak istercesine tekrar yaptım.

Aynı şeyi hissettim.

"Lütfen," dedim ağzına karşı. "Bir şey seç." Gözlerini kırptırdı. "Tamam."

Sonra etrafına bakındı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Oh. Çıkmak üzereyim. İyi olduğundan emin olmak istedim. Sonra tekrar geleceğim."

"Ben iyiyim. Vi'nin planladığı şeyler var."

"Eminim öyledir." Effie'yi inceledim. Biraz solgun görünüyordu. "Fazla abartma." Hoşgörülü bir gülümseme ve gözlerindeki ışıltıyla beni izleyen Vi'ye baktım. "Hâlâ iyileşme sürecinde. Yorulmasını istemiyorum."

"Birazdan işimiz bitecek. Öğle yemeğinden sonra uyuyabilir."

Tekrar Effie'ye odaklandım. "Sakin ol." Gözlerim ağzına kaydı ve eğilip onu üçüncü kez öptüm. "Sonra görüşürüz, Küçük Kaplan."

Başını salladı.

Kasada durdum. "Ne isterse," diye tekrar belirttim. "Anladın mı?" Gerry başını salladı, gözleri dans ediyordu. "Anladım."

Özel asansörde Aldo sırttı, garaja doğru ilerlerken tek kelime etmedi. Kapı açıldı ve dışarı çıktık. "Nereye gidiyoruz?"

"Lokantaya ve Nonna'yı görmeye. Daha önce aradı ve yalnız olduğunu söyledi. Onu görmeye gitmek istedim ve onun da seni görmekten hoşlanacağını düşündüm."

"Peki ya lokanta?"

"Simitlere bayıldı ve denemek için farklı çeşitler de istiyor. Ben de Effie için bir şeyler aramak istiyorum."

"Senin 'küçük kaplan'ın mı?"

"Siktir git," diye emrettim, sözlerinin beni neden gülümsettiğini anlamadan.

Lokantayı kontrol ettik ve her şeyin yolunda olduğunu görmek beni memnun etti. Bu kadar çok insanın yanıma gelip Effie'yi sorması beni şaşırttı. Belli ki hem personel hem de müşteriler tarafından çok seviliyordu. Bana yaklaşımları bile biraz rahatsız ediciydi ama belki de kim olduğuma dair hiçbir fikirleri yoktu. Normalde insanlar benden vebadan kaçır gibi kaçarlardı.

Nonna'ya simit aldık ve üst kattaki daireye çıktık. "İçeri mi giriyoruz?" Aldo sordu.

"Giderken anahtarı aldım."

"Tabii ki aldın."

İçeride etrafa bakındı. "Vay canına. Biri burayı mahvetmiş."

"Marianne. Bir şey arıyordu ama Effie bulup bulmadığından emin değildi. Ben de ona bakarım diye düşündüm."

Gözlerini kırpıştırdı. "Tamam. Nereye?"

"Bir çekmecenin arkasına bantlanmış. Sen buraya ve mutfağa bak. Ben de onun odasına bakacağım."

Şifonyerindeki çekmeceleri çıkardım, sonra komodini. Banyoya girdim ve küçük makyaj masasındaki iki çekmeceyi denedim. En alt çekmecedeyi, koli bandıyla iyice bantlanmış halde buldum. Dikkatlice sıyırdım ve kapağı açtım. Soluk kadifenin üzerine bir kolye yerleştirilmişti. Çok abartılı bir şey değildi ve muhtemelen çok değerli de değildi, ama parçaya olan duygusal bağın derin olduğunu biliyordum. Uzun altın zincirin ucunda bir

telkari ile çevrili ve incilerle süslenmiş mavi bir safir içeren kolye ucu. Güzel ve narindi.

Aldo içeri girdi.

"Buldun mu?"

"Evet." Ona gösterdim.

"Güzelmış."

"Duygusal." Küçük kutuyu cebime attım.

"Bazen duygular paradan daha değerlidir. Vi annemin yüzüğünü ona verdiğim büyük elmastan daha çok seviyor. Bunu isteyeceğini düşünmüştüm ama o küçük inci yüzüğü tercih etti. Bunun daha anlamlı olduğunu söylüyor."

"Büyük elmas takıyor."

"Tabii ki biliyor. Bunu ona ben verdim. Ama evdeyken ellerine bir bak. İnci yüzük her zaman parmağında. Elmas ise kasada."

Yatak odasının önünden geçerken Aldo durdu. "Biz buradayken Effie'ye kendi kıyafetlerinden götürsen mi? Kendini daha rahat hissedebilir."

Bu iyi bir fikirdi ve bunu düşünmediğim için çok kızmıştım.

Odasında küçük bir çanta buldum ve şifonyerindeki bazı eşyaları içine doldurdum. Dolabını açtım, birkaç gömlek ve birkaç elbise ekledim. Tereddüt ettim, sonra en üst çekmeceyi açtım ve içindeki dantelli eşyalara baktım. Anlaşılan Effie'nin güzel iç çamaşırlarına karşı bir ilgisi vardı.

İç çamaşırlarından birinin ipeksi kumaşını parmakladım, sonra alçak sesle küfrederek içindekilerin hepsini bulduğum başka bir çantaya tıktırdım. Fermuarı kapatırken komodinin üzerindeki çerçeveyi gördüm ve elime aldım. İçinde iki fotoğraf vardı; biri bebekken annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla çekilmiş, diğeri de birkaç yıl önce çekilmişti. Annesine benziyordu, gözleri benzerdi ama renkleri daha canlıydı. Aynı siyah saçlara ve gülümsemeye sahipti.

Aldo arkamdan geldi ve ben de ona gösterdim. "Bunu yanında taşımak isteyip istemeyeceğini merak ettim."

Başını salladı. "Sanırım yapardı." Çantaya ekledim.

Nonna bizi gördüğüne çok sevinmişti. Aldo'ya da bana sarıldığı kadar sıkı sarıldı, yüzünü avuçladı ve memnuniyetle başını salladı. "Mutlu görünüyorsun."

Sırıttı. "Öyleyim, Nonna V."

"Güzel." Bana yan gözle baktı. "Belki buna biraz akıl verebilirsin." Güldü.

"Beni daha önce hiç dinlemedi."

Gözlerini devirdi. "İnatçı. Tıpkı annesi gibi."

Onları görmezden geldim, önden yürüdüm. Masaya oturdum ve bana katılmalarını bekledim. Nonna içecek bir şeyler istemek için mutfığa gittiğinde Aldo'ya ters ters baktım.

"Arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Anlıyorum. Ama Nonna V'ye katılıyorum. Birine ihtiyacın var."

"Tanrı aşkına. Sen de mi? Nonna, sen, Luca. Aşk ve bebekler. Vesaire, vesaire, vesaire. Bunların hiçbirisi bana göre değil. Ailem dışında, nefret dışında hiçbir duygum yok."

"Uh-huh."

"Bu doğru. Benim de ilgimi çekmiyor."

"Uh-huh."

Nonna otururken ona bir bakış attım. Elini açtı. "Çantada küçük bir kurabiye daha."

Öne doğru eğilip aldım ve cebime yerleştirdim.

Aldo sırtıtmaya başladı. Görünüşü hoşuma gitmedi ve bu ziyareti kısa tutmaya karar verdim. Çok kısa. Ama ben daha ağzımı açmadan, gözleri muziplikle dans ederek Nonna'ya doğru eğildi ve konuştu.

"Nonna V, Roman size biriyle görüştüğünü söyledi mi?"

Nonna'nın başı bana doğru döndü, yeşil gözleri kısılmıştı. "Hayır, yapmadı. Roman mı?"

Silahımı çekip onu vurmak istedim. Öldürmek değil ama dizinden ya da aynı derecede acı veren bir yerinden. Ama Nonna'nın yanında asla silahlı olmazdık. Yapabildiğim tek şey ters ters bakmaktı. İnkârım, yüzündeki mutlak sevinç ifadesiyle son buldu. Uzun bir nefes aldım.

"Daha çok yeni, Nonna."

"Onun için deli oluyor," diye ısrar etti Aldo. "Onunla ilgileniyor."

Bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. "Roman mı? Geçen gün demiştin ki... Neden onunla tanışmadım?"

Aldo geniş bir sırtıyla arkasına yaslandı.

İçimden inledim. Her iki dizi de şimdi tehlikedeydi.

"O bir araba kazası geçirdi, Nonna," dedim yalana devam ederek. "Yüzü fena halde morarmış, o yüzden bu durum düzelene kadar sizinle görüşmekten çekiniyor."

"Adı ne?" diye sordu.

"Effie," diye yanıtladı Aldo benim yerime. "Çok tatlı bir kız. Vi ona bayılıyor." "Vi onunla tanıştı da benimle tanışmadı mı?" Sesi dehşete düştüğünü gösteriyordu.

"Onun bakımında bana yardımcı oluyordu. Effie özel bir insandır ve onu utandırmak istemedim."

Nonna başıyla onayladı. "Aferin oğlum. Şimdi onu Pazar günü öğle yemeğine getir."

Hayır demek için ağzımı açtım ama başını salladı. "Çürükler ya da güzellik umurumda değil. Önemli olan kalptir."

"Onun kocaman bir kalbi var. Herkes onu seviyor," diye ısrar etti Aldo.
"Romalıların insan gibi davranmasını sağlıyor."

Sertçe başını salladı. "Pazar günü." Aldo'ya baktı. "Sana da."

"Bunu hayatta kaçırmazdım."

Onu öldürecektim ve o da bunu biliyordu. Nonna mutfaktan bir şeyler almak için ayağa kalktı.

"Bu gösterinin bedelini

ödeyeceksin." "Gerçekten mi?" dedi,

hiç de endişeli değildi.

"Diz kapaklarınız mermilerimle karşılaşma tehlikesi altında."

Mırıldanarak tabaktan bir hamur işi daha aldı. "Büyükannen ve hamur işleri. Onlar tehlikeli. Sen o kadar değilsin."

"Bunu nasıl anladın? Silahım birkaç kilodan çok daha fazla acı veriyor."

Sırıttı. "Beni dizlerimden vurursan, karımla uğraşmak zorunda kalırsın. Çok kızgın, çok sinirli bir karıyla. Onun için dizlerimin üzerine çökmem hoşuna gidiyor. Beni vurursan, yapamam. O zaman seni vurur. Muhtemelen taşaklarına. Dizlerim iyileşecek. Taşaklarını tekrar dikemezsin, bu yüzden silahını olduğu yerde güvenle tutmanı öneririm."

Bir poğaça alarak küfrettim. O haklıydı. Vi sinirlendiğinde korkutucuydu. Ve ben taşaklarımı oldukları yerde seviyordum.

"Dikkat et," diye

homurdandım. Güldü.

Piç herif *güldü*.

"Oh, öyleyim. Ve bunu izlemek çok eğlenceli."

Onun sözlerini duymazdan geldim.

Arabayla otele d6nerken sessizdik. Bir yanım 6fkeliydi. Bir yanım da kızgındı. Ve garip bir şekilde, k6ç6k bir parçam Effie'yi Nonna'yla tanıştırma d6ř6nçesine aldırılmıyordu. Belki de istediği şeyi yaptığımı ve ciddi biriyle g6r6řt6ğ6m6 d6ř6n6rse beni rahat bırakırdı.

"Ben de bir şeyi merak ediyordum," diye

mırıldandı Aldo. "Hiç ř6phesiz paylaşacaksın,"

diye mırıldandım.

"D6ř6n6yordum da, Effie kendini daha iyi hissediyor mu? Beyin sarsıntısı tehlikesi geçti mi?"

"Evet."

"Neden onu Nonna V'nin odasına taşımadınız? Ya da başka bir s6ite?"

Bunu kendime y6zlerce kez sormuştum. Son birkaç sabah, Effie'ye sarınmış bir halde, kendi başımın çaresine bakmam gereken azgın bir ereksiyonla uyanmıştım. O anlar işkence gibiydi ama yine de onun bana sarılmış halinden son derece memnun uyuyordum. Yan odada ya da Tanrı korusun, başka bir katta uyuduğu d6ř6nçesi beni tedirgin ediyordu.

"İhtiyatlı davranıyorum."

"Tedbirli. Doğru," diye

mırıldandı. "Kapa çeneni,

Aldo."

Yine mırıldanarak pencereden dışarı baktı. Bu beni kızdırdı ama sessiz kaldım.

Otele vardık ve telefonuma baktım. "Alfred'i kontrol etmem gerekiyor. Bir sorusu var."

"Benim halletmemi mi istiyorsun?" Aldo sordu, g6zleri hâlâ fazlasıyla eğlenmişti. "Hayır."

Makinelerin ve masaların çoktan dolduğu kalabalık katta beni takip etti. Daha 6zel blackjack odalarına gitmek için kumarhanenin g6r6lt6l6 kısmından ayrılırken arka planı borulu m6zik doldurdu.

Durdum, melodi bir kez daha tanıdık geldi. Aldo'nun sürekli mırıldandığı melodinin aynısıydı. Beni sonsuza kadar rahatsız eden.

Ama şimdi d u y u n c a tanıdım. Morris Albert'tan "Feelings". Yetmişli yıllardan duygusal, hüzünlü bir aşk şarkısı.

Aldo, "İyi ki duygulara kapılmıyorsun," diye takılmıştı.

Piç herif bunca zamandır benimle dalga geçiyordu.

Topuğumun üzerinde döndüm ve ona ters ters baktım.

Nedenini hemen anladı. "Ördeğe benziyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa..."

Dizlerini kıramıyordum ama yüzüne yumruk atmak iyi hissettiriyordu. Yumruğum bundan pek hoşlanmadı ama acıyla yaşayabilirdim.

"Sen Alfred'le konuş," diye tersledim ve

uzaklaştım. "Buna değer," diye seslendi gülerek.

Asansörde elimi sıktım.

Sonra nedense gülmeye başladım.

BÖLÜM 10

ROMAN

I Süitin kapısını açtığımda üst kata gönderdiğim çantaların masamın yanında beklediğini gördüm. Onları aldım ve yatak odasına yöneldim. Boştu ama Effie'nin orada olduğunu biliyordum. Yatağın üzerinde küçük bir çanta vardı.

Vi'nin ona getirdiği ayakkabılar kapının yanında düzgünce duruyordu. Effie yaptığı her şeyde çok düzenliydi. Bunu fark etmiştim.

Banyo kapısı kapalıydı ve bekledim ama dışarı çıkmadı. Kapıyı dinledim, bazı garip sesler duydum ve endişelendim. Hasta mıydı? Ağlıyor muydu? Tereddüt etmeden kapıyı açtım ve içeri girdim, donmuştum.

Effie küvetten çıkıyordu. Hava, etrafımızda dönen buharla ağırlaşmıştı. Hareketleri durdu, şok geçirerek hareketsiz kaldı. Şaşkınlıkla bakakaldım. Zarif bir vücudu vardı. Bacakları düzgündü, ayak bilekleri ve ayakları küçüktü. Daha geniş kalçaları belinin tatlı kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Göğüsleri bu kadar minyon biri için şaşırtıcı derecede büyüktü. Meme uçları pembe, koyu pembe bir renkteydi ve bacaklarının arasındaki dar bukleler, başının tepesinde yığılı olan saçlarının koyu kuzgun rengiyle eşleşiyordu. Sikim anında sertleşti ve bir an içinde hayatım boyunca aradığım tipin yanlış olduğuna karar verdim. Effie benim mükemmel tipimdi. Kızardıkça karşı konulmaz bir hal alıyor, vücudunu saran renk tenini pembeye, meme uçlarını daha koyu bir tona dönüştürüyordu. Büyülenmişim.

İkimiz de kımıldamadık. Bakışlarımız kilitlenmişti, benimki yoğun ve aç, onunki ise şok ve belirsizlikle genişti. Kalp atışlarım hızlandı, vücudum sıkılaştı. Göğsü kabarıyor, nefesi kısa ve keskin hırıltılarla çıkıyordu. Yaralı ya da değil, onu istiyordum. İsteksiz ya da değil, onu istiyordum. Yaklaştım, makyaj masasındaki havluyu aldım ve durakladım.

Onun şehvetli güzelliğine bir kez daha baktım. Bol kıyafetlerinin altında sakladığı güzelliğine. Fotoğrafını çekmek istiyordum ama onu benden başka birinin bu şekilde görebileceği düşüncesi iğrençti. Onun görüntüsünü zihnime kazımıştım. Sık sık tekrar ziyaret edeceğimi biliyordum.

Havluyu ona uzattım ve arzularıma teslim olmadan önce dönüp dışarı çıktım.

Uzun bir süre sonra Effie ofisime girdi, kesinlikle gergin görünüyordu. Bir yığın evrak üzerinde çalışıyor, süregelen bir soruna çözüm bulmaya çalışıyordum. Zihnimi ve ellerimi meşgul etmem ve kendimi Effie'ye dönüp onu yatağa atmaktan ve güzel pembe tenini her yerde tatmaktan alıkoymam gerekiyordu.

Gülmemeye çalışarak yukarı baktım. Giydiği gömlek eski ve biçimsizdi. Tayt ayaklarına kadar örtüyordu ve çorap giymişti. Gömleğin düğmeleri boynuna kadar ilikliydi. Sanki örtünerek gözlerimin onda bıraktığı izleri silecekmiş gibi. Bakışları masaya kaydı ve ben sııttım. Makarnanın kokusunu aldığı için aslanın inine girmeye cesaret ediyordu. Kısa bir süre önce geldiğinden beri sarımsak ve fesleğen aroması burnumu gıdıklıyordu ve bana katılıp katılmayacağını ya da bütün gece saklanıp saklanmayacağını merak ediyordum.

"Aç mısın, Küçük Kaplan?"

Başıyla onayladı ve ben de ayağa kalktım. Koşarak masaya gitti, o kadar hızlı oturdu ki neredeyse sandalyeyi kaçırıyordu. Yüzünü buruşturdu ve ben de başımı sallayarak karşısına oturdum.

"Kendine zarar verme. Sana dokunmayacağım."

Ninem küçük yaşlardan itibaren kadınlara saygı duyulması gerektiğini kafamıza kazımıştı. Hayranlık duyulması. Son derece özenli davranılması gerektiğini. Babamın öğretileri çok farklıydı ama o bile basit bir gerçeğe bağlıydı. Hayır, hayır demektir. Bir kadını asla zorlamadım, zorlamam da.

Özellikle de karşımda oturan küçük olan.

Biraz şarap doldurdum ve kapaklarını kaldırdım. "Makarnanın uygun olacağını düşündüm," diye açıkladım. "Boğazınızda yumuşak ama doyurucu."

Tabağına baktı, bir tarafta nefis bir alfredo, diğer tarafta bolonez, her ikisi de taze makarna.

Yukarı baktı. "Onlar benim favorim."

"O zaman ye. Güce ihtiyacın var." Ona göz kırptım. "Ve şefim doğrudan İtalya'dan geliyor. İnanılmazdır."

Çiğnedi ve yuttu, her birinin tadına baktı. Onu yerken izlemek hoşuma gidiyordu. Yemekten keyif alıyordu ve bunu görmek beni memnun ediyordu. Yemek yemek hayattaki zevklerden biriydi.

"Çok lezzetli," diye mırıldandı. "Mükemmel sos ve makarna." "O tabağı temizlemek istiyorum."

Yemeğin tadını çıkararak yavaş yavaş yedi. Biraz şarap yudumladı ama kırmızı sıvıdan çok su içti.

"Şarap sevmez misin?"

"Nadiren içerim."

"Size başka bir şey sipariş edebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim." Sonra elindeki kapları yere bıraktı. "Kıyafetlerim için de teşekkür ederim. Ve resim için. Çok düşüncelisin. Yoksa Vi'ye mi teşekkür etmeliyim?"

"Hayır, Vi'ye sormadım. Lokantanı kontrol etmeye gittim ve kendi kıyafetlerinin yukarıya gönderdiklerimden daha rahat olacağını düşündüm."

"Giysi torbalarını gördüm. Onları geri gönderebilirsiniz."

"Hayır." Derin bir nefes aldım, birine, özellikle de ufak tefek bir kadına ne yapmasını beklediğimi söylerken ne zaman gerildiğimi merak ediyordum. "Onlara ihtiyacın olacak."

"Ne için?"

"Pazar günü öğle yemeği için Nonna'ma geleceksin. Aslında benim evim ama Nonna orada yaşıyor ve orayı işletiyor." Durakladım. "Seninle tanışmak istiyor."

"Neden?"

Şarabımdan bir yudum aldım, kendimi hazırladım. "Nonna benim için endişeleniyor. Yuva kurmam gerektiğini düşünüyor. Aldo bu öğleden sonra akıllılık edip ona biriyle görüştüğümü söyledi."

"Kim?"

"Sen."

Gözlerini kırptırdı. "Sarhoş muydu?"

Gülmekten başımı geriye attım. "Hayır, Küçük Kaplan. Gerekçesini açıklayamam ama artık çıktığımızı düşünüyor. Senden hoşlanacağını bildiğim için ve sen de burada olduğun için, şimdi yemeğe geleceksin ve gerçekten birlikte olduğumuzu düşünmesine izin vereceksin."

"Peki bu tam olarak nasıl olacak?"

Omuz silktim. "El ele tutuşacağız, birbirimize gülümseyeceğiz, ilişkimizle ilgili birkaç hikaye anlatacağız ve onu mutlu edeceğiz."

Effie bana baktı. "Buna asla inanmaz." "Eğer

rolümüzü oynarsak inanır."

"Peki ya hayır dersem?"

Onu zorlamak istemedim. Onun yanlış yönlendirilmiş minnettarlığını kullanmak istemedim, ama yaptım.

"Bana borçlusun, Küçük Kaplan. Tahsil ediyorum. Mutlu olmamı isteyen yaşlı bir kadınla geçireceğin birkaç saat için hayatını ve özgürlüğünü. Sadece birkaç kez olacak. Fazla bir şey istemiyorum, gerçekten."

Yüzü kızardı ve kazandığımı anladım.

"Sen böyle söyleyince nasıl reddedebilirim ki?" diye mırıldandı.

"Giyemezsin. Elbiselerden birini seç ve onu giy. Özellikle seni mavi çiçekli olanın içinde görmek isterim. Gözlerini ortaya çıkaracaktır."

"Gözlerim mi?"

"Onlar da sizin gibi çok güzeller."

Neredeyse homurdanacaktı. "Peki." Yüzünü buruşturarak ayağa kalkmaya gitti. Ben de ayağa kalktım. "Masaj bugün işe yaramadı mı?"

"Hoşuma gitmedi. Onlardan durmalarını istedim."

İçimde bir şey esnedi. İçimde bir yanma başladı. "Neden? Sana uygunsuz davranan biri mi vardı? Bana onun adını ver. *Şimdi*."

Kaşlarını çattı. "Acı içindeydim Roman. Masada rahat edemedim ve denediklerinde de çok acıdı. Masajı durdurmalarını istedim, onlar da özel bir merhem getirip kullandılar. Sonra bana ılık bir banyo yapmamı söylediler, bu da yardımcı olacaktı. Tam çıkıyordum ki siz içeri daldınız."

"Bir ses duydum. Hasta olmandan korktum."

Gözlerime baktı. "İyi olduğumu gördüğünde gitmedin." "Beni affet."

"Gerçekten üzgün müsünüz, yoksa laf olsun diye mi söylüyorsunuz?"

Onun hızlı geri dönüşü beni gülümsetti. Acı ve korkunun altında bir omurgası olduğunu gösteriyordu. İlk gün lokantaya gittiğimde bunu görmüştüm ve kaybolduğundan endişelenmişim.

"Seni utandırdıysam özür dilerim, ama seni çıplak gördüğüm için üzgün olup olmadığımı soruyorsan, cevabım hayır. Çok zarıfsın, Effie."

Alay etti. Aslında benimle alay etti. "Enfes. *Oh evet.* Geniş kalçalar, bedenimle orantısız göğüsler, kısa kollar ve bacaklar. Tam bir afet."

Yaklaştım, o kadar yakındım ki nefesini tenimde hissedebiliyordum. Vücudunun sıcaklığını benimkine çok yakın hissedebiliyordum. Çenesini yukarı kaldırdım. "Hayatımda daha önce hiçbir kadına zarif dememiştim. Ama sen öylesin. Saçların ve tenin çok güzel. Yüzünüz çok güzel, gülümsemeniz çok tatlı. Gözleriniz tarif edilemez. Ve çıplak formunuz bu büyük paçavralarla kaplanamayacak kadar güzel. Ne sakladıklarını gördüm ve bunu asla unutmayacağım. Sana aldığım kıyafetleri giy. Tadını çıkar. Benden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kaldığın için onları bir hediye olarak kabul et." Büyüleyici gözlerine bakarak durakladım. Daha önce bulduğum kutuyu eline tutuşturdum. "Ve bunu giy."

Nefes nefese yere baktı.

"Ama nasıl...?"

"Marianne bulmadı. Ben buldum. Seninle güvende, tıpkı senin benimle olduğun gibi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve yanağına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üzerine yuvarlandı. Ama ben başımı çevirdim ve ağzını yakaladım. Sertleşti, sonra bana doğru eridi ve gömleğimi avuçlarının arasına aldı. Başımı onunkinin üzerine eğdim, öpücüğü derinleştirdim, dilimi içine daldırdım ve onu tattım. Boğazının altından inledi ve onu kendime doğru çektim, sıkıca tuttum. İnleyerek onu keşfettim. Elimi çok büyük gömleğinin altına kaydırđım ve parmaklarımı sırtının derisine doğru uzattım. Sıcak ve yumuşaktı. Pantolonunun bel bandının altına daldım, elimi bir o yana bir bu yana gezdirdim, kumaşın altında ne olduğunu merak ediyordum. Titredi ve onu daha da yakınımaya çektim. İnledi ama bu sefer sesi acı vericiydi. Sıkıntılıydı. Geri adım atarak onu serbest bıraktım. "Affet beni, yaralarını unutmuşum."

Tek kelime etmeden dudağına dokundu. Sonra geri çekildi. "Özür dilerim." "Sorun değil. Haddimi aştım. Otur ve yemeğini bitir."

Tabağıımı aldım ve masama gittim, onu yalnız bırakırsam yemek yiyeceğini umuyordum. Daha fazla veri girdim, hala bu bulmacayı çözemediğim için kızgındım. Hayal kırıklığı içinde neredeyse hırlayarak ekranı inceledim. Bir

şeyleri kaçıırıyordum.

"Gözlük takıyorsun."

"Evet," diye kısaca yanıtladım. "Okumak için,"
diye ekledim. Mırıldandı. "Anlıyorum."

Tuşlara gereğinden biraz daha fazla kuvvetle bastım, hayal kırıklığım beni ele geçirdi.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne üzerinde çalışıyorsun?"

Başımı kaldırıp baktım. "Bir bulmaca."

"Ne tür bir bulmaca?"

Ona söylememek için bir neden göremedim. "Burada üç barımız var. Hepsi de iyi denetleniyor. Ama aniden birinin satışları düştü. Ciddi bir şey değil ama istikrarlı bir şekilde. Bunu ne ben anlayabiliyorum ne de Aldo," diye düşündüm. "Rakamlar nasıl değişti. Birkaç ay öncesine kadar her şey yolundaydı. Yeni personel yok, eksik içki yok ve kalabalık aynı kalmasına rağmen içki satışları düştü. Sonra toparlandılar. Bunun nedenini bilmek istiyorum ki bir daha olmasını engelleyebileyim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra masaya yaklaştı. "Personeli izliyor musunuz?"

"Evet. Vardiyelerine başladıklarını ve bitirdiklerini görüyorum. Bütün gece her hareketlerini izleyemeyiz ama çıkış yaparken müdürleri onlara bahşişlerini veriyor."

Kaşlarını çattı. "Satışlarda küçük bir düşüş yaşadım. Sabit kaldığını fark edene kadar hiçbir şey düşünmedim."

Devam etmesi için başımı salladım.

"Bir kamera yerleştirdim ve hiçbir şey yakalayamadım. Sonra bir gün yanlışlıkla kaydı erken başlattım ve bir çalışanı mağazadan satın aldığı simitleri getirip dükkanda satarken yakaladım. Rafları dolduruyor, onları yerleştiriyordu. Sonra da satışları cebe indiriyordu. Bunu o kadar iyi yapıyordu ki anlamam biraz zaman aldı. Beş dolarken kaçırmadım, ama günde yirmi dolar gözüme çarptı ve seksen doları kesinlikle fark ettim, sonra her gün yapmaya başladığında ve daha fazla simit eklediğinde yüz dolar oldu. Bir ay içinde cebine dört yüz dolardan fazla para girmeye başlamıştı." A

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Daha ucuz simitlerin maliyeti daha az tabii."

Ona baktım. Telefonu elime aldım. "Açılıştan iki saat önce bana Breakers'ın geçen ayki yayını getir. Sıraya sok. Birazdan orada olacağım." Sonra Aldo'ya mesaj attım.

Ayağa kalktım ve masanın etrafında döndüm. Yüzünü avuçladığımda ve onu tekrar öptüğümde bunu beklemiyordu. Derin, uzun, tutkulu. "Sen çok zekisin Effie. Dışarıda olağanüstü güzelsin, o beyninle zeki ve yeteneklisin." Onu tekrar öptüm. "Zekice."

Bileklerimi kavradı. "Birini öldürmeyeceksin, değil mi?" "Onlara bir ders vereceğim."

"Roman, bir nedeni olabilir-"

Sözünü kestim. "Bana işimi nasıl yürüteceğimi söyleme Effie. Çalarsan bedelini ödersin."

"Belki de bunu yapan kişinin başka seçeneği yoktu." "Her zaman bir seçenek vardır."

Bir kaşını kaldırdı ve ne düşündüğünü anladım. Ona başka bir seçenek bırakmamıştım. Kafamın içinde olmasından nefret ediyordum. Yollarımı sorgulamama neden olmasından. Gömleğimin kollarını aşağı çekerek konuşmayı sonlandırdım. Geri adım attım. "Bekleme."

Asansörde boynumu yuvarladım, öfke içime akıyordu. Benden bir şey çalmak benim dünyamda affedilemez bir suçtu. Bunu yapan kişiye sert bir ders verilmesi gerekiyordu.

Ve aldığım dersler nadiren unutuluyordu.

BÖLÜM 11

ROMAN

Aldo ve ben video yayınlarını izledik ve Effie bana hikâyesini anlattıktan sonra tam da görmeyi beklediğim şeyi bulduk. Suçlunun genç çalışanlarımızdan biri olan Connor olduğunu görünce şaşırdım. İki yılı aşkın süredir bizimle çalışıyordu.

ve her zaman istikrarlı ve güvenilir olmuştu. Gelmediği tek zaman, anne ve babası bir araba kazasında öldüğünde, onu ve küçük kardeşini yalnız bıraktığı zamandı. Sadece bir hafta işe gelmemişti ve üzüntüsü ve hayatı konusunda çok ketumdu. Çiçek göndermiştik, Aldo ve ben de saygı için anma törenine gitmiştik.

Yöntemlerini bulması uzun sürmedi. Cuma ve cumartesi günleri vardiyasından önce erkenden geliyor, her zamanki gibi sırt çantasını taşıyor, ama onu bir kenara koyup bara dönmek yerine, bir şişe Crown Royal ve Absolut Vodka'yı rafa yerleştiriyordu. Barın kendi tarafında her birinden sadece birer şişe vardı. Fark edilmek için yeterli değildi. Envanter günün erken saatlerinde yapılmış olacaktı, bu yüzden kimsenin haberi olmayacaktı. Sonra sırt çantasını omzuna atar ve giderdi, vardiyasına yakın bir zamanda yeniden ortaya çıkar, müdürüne ve iş arkadaşlarına el sallardı. Her vardiyada o şişelerden içki doldurur, boş şişeleri sırt çantasına saklayarak hızla atardı. Bunu sadece hafta sonları, işlerin çok yoğun olduğu zamanlarda yapıyor ve iki yerine bir içki doldurarak izini kaybettiriyor, parasını hızlı ve eşit bir şekilde cebe indiriyordu. Cebine düzenli olarak bir onluk ya da yirmilik giriyordu. Her şişe ona düzenli bir net kâr sağlıyordu.

Ve benimkine daldı.

Barda olup olmadığını kontrol ettikten sonra Aldo'ya "Yakala onu," diye emrettim. "Onu aşağıya getirin."

Aldo başını salladı ve gitti, ben de öfkeyle volta attım. Çalışanlarıma iyi davranıyordum. Onlara geçinebilecekleri bir ücretin üzerinde ödeme yaptım. Yan haklar sağladım. İkramiyeler verdim. Ve o bana borcunu böyle mi ödedi? Çalarak mı?

Silahımı belime soktum ve ayak bileğimdeki kılıfta bir bıçak olup olmadığını kontrol ettim. Ona ne yapacağıma karar vermemiştim, bu da beni şok etmişti. Benden hırsızlık yapmaya çalışan son kişi sağ elinin tüm parmaklarını ve aylarca yürüme yeteneğini kaybetmişti. Başarılı olan tek kişi, silahım yüzündeki memnun sırtışı silmeden önce bir kuruş bile harcayamamıştı.

Connor'la ne yapacağıma karar veremememin nedeni şüphesiz sadece nasıl olduğuydu. Bunun üst kattaki kadınla hiçbir ilgisi yoktu.

Yine de asansörle bodruma inerken Effie'yi görmeye devam ettim. Ne dediğini düşünüyordum. Nasıl tepki vereceğini. Bana söylediğine göre, ondan çalan çocuğu kovmuştu. Borcunu kapatması için bir aşevinde ona yardım ettirmiş. Gönüllü olarak çalıştığı saatlerle "borcunu ödeyene" kadar onu takip etmiş. Çocuk özür dilemiş ve ona dersini aldığını söylemiş. Ondan sonra kasabayı terk etti ve kadın onun hayatını daha iyi hale getireceğini umdu. Onun inanılmaz derecede naif ve fazla nazik olduğunu düşündüm.

Aldo, Connor'la birlikte odaya girdiğinde bekliyordum. Onu oraya nasıl getirdiğini bilmiyordum ama Connor beni görene ve kapalı odayı inceleyene kadar hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Rengi soldu ve yürümeyi bıraktı.

Kollarımı kavuşturarak, "Çok meşguldün," dedim.

Connor blöf yapmaya çalıştı, sonra kavgacı oldu ve sonunda ağlamaya ve yalvarmaya başladı. Kendi mezarını kazmasına izin verdim, konuşmadım, dinledim, izledim. Sessizlik her zaman suçluyu tedirgin eder. Bu onda işe yaradı ve para çaldığını itiraf etti. Bana nasıl yaptığını bile anlattı.

Aldo onun çaldığını tahmin ettiğimiz miktarı topladı ve ona sundu. Connor yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. "Size geri ödeyemem. Param yok."

"Nerede o?" diye sordum, sesim soğuktu. Duygusuz.

Kabadayılığı kayboldu. "Kız kardeşimin okul ve yaşam masraflarını ödemek için kullandım. Doktor olacak. Annem ve babam geçen yıl öldüğünde sigortaları yoktu. Onları gömmek ve borçlarını ödemek için bıraktıkları her şeyi aldılar. Ona yardım etmek benim sorumluluğum. Çaresizdim. Tıp fakültesine girmek için çok çalışmıştı. Bunu sadece param olana kadar yaptım. Son birkaç haftayı kontrol edin. Bir kuruş bile almadım!"

İçimden onun sözlerine küfrettim. Mazeretine ve isteğine. Son zamanlarda bara bir şişe bile getirmemişti. Ama bu hırsızlığını haklı çıkarmazdı.

"Yani mazeretiniz sınırlı bir süre olması mı? Peki ya gelecek yıl ihtiyacı olduğunda? Ya da sonraki yıl?" Aldo tersledi.

Connor başını salladı. "Bugünlerde başka bir işim var. Bütün o parayı onun için biriktiriyorum." Bana döndü, yalvardı. "İstemedim, Bay Costas. Bunu özleyeceğinizi düşünmemiştim." Gözleri dehşete kapılmıştı. Yutkundu. "Lütfen çabuk olun. Kaza gibi görünsün ki kız kardeşim sigortamı alsın." Başını öne eğdi.

"Bana gelmeliydin. Bana sormalıydın," diye

tersledim. "Umursayacağını düşünmemiştim."

"Yani onun yerine hırsızlık mı yaptın?"

Başını salladı, bakışlarıma karşılık vermedi.

Aldo'nun gözleriyle karşılaştım. Elindeki tableti başıyla onayladı. Connor'ın kız kardeşinin eğitimi ve sözde borcuyla ilgili tüm bilgileri istemiş ve doğrulamıştı. Her iki konu hakkında da hiçbir fikrim yoktu ama yine de çalışanlarımın özel hayatlarına asla karışmazdım. Aldo saygıyla bir omzunu kaldırdı. Ceza kararının bana ait olduğunu biliyordu.

Tekrar tereddüt ettim. Duraksamam ikimizi de şaşırttı. Bu işin peşini bırakamazdım, bunu hepimiz biliyorduk. Connor benden çalmıştı. Yaptıklarının bedelini ödemeliydi. Benim dünyamda bu basitti. Suçu işledin, sonuçlarına katlandın.

Ama o bir çocuktuktu. Kız kardeşine yardım etmek için çaresizdi. Bu da bir şey sayılırdı. Çünkü bu bir *aileydi*.

Kazanan kelime buydu.

"Seni öldürmeyeceğim," diye bilgilendirdim onu. "Ben insanları aptal oldukları için öldürmem."

"O zaman ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Borcunuzu faiziyle birlikte ödeyeceksiniz. Artık bahşış alamayacaksınız. Yakından izleneceksin. Diğer işinden ayrılacaksın ve sadece burada, gözetim altında çalışacaksın. Eğer kaymağını yediğini, çaldığını, avantaj sağladığını düşünürsem, hatta şüphelenirsem, başka şansın olmayacak. Geri alamayacağın bir şeyi kaybedeceksin."

Connor'ın gözleri büyüdü.

"Benim hayatım mı?" diye

sordu. "Sakın öğrenme."

"Yapmayacağım." Durakladı. "Yani, bu kadar mı?" diye sordu, rahatlama onu aptallaştırmıştı. "Korkunç Roman Costas söylentileri sadece bu kadar mıydı? Söylenti mi?" Bir nefes verdi. "Biraz komik-"

Cümlesini hiç bitirmedi. Kolu kırılınca çığlık attı ve ben de onu boğazından tutarak duvara ittim.

"Zorlama evlat," diye tısladım. "Kendimi zor tutuyorum. Bir kelime daha edersen buradan çıkamazsın. Duydun mu beni?"

Başını salladı, elim boğazına dolanmışken konuşamıyordu. Tutuşumu sıkılaştırdım, öfkem beni alt etti. Yumruğumu başının yanındaki duvara vurdum ve gözlerini tuttum. "Bir kez daha sıkarsam işin biter. Anlaştık mı?"

Gözlerini kırptırdı, hareket edemiyor ya da konuşamıyordu. Onu bıraktım ve yere yığıldı, nefes nefese kaldı ve ağlamaya başladı. Altını ıslattı, idrar kokusu bana çarptı.

Başımı salladım. "Kolunu tamir ettir. Sol kolun olduğu için şükret ki hâlâ çalışabiliyorsun. Boynun olmadığına iki kat şükret."

Kapıya doğru yöneldim. "Tony seni doktora götürecek. Beni pişman etme."

Koridorda Tony'nin yanından geçtim. Benden yediği dayaktan dolayı morlukları hâlâ belli oluyordu ama yürüyordu. "İcabına bak."

Asansöre adım attığımızda Aldo'nun telefonu çaldı. Kızgındım. Kendime kızmıştım. Sebebi için öfkeliydim. Lanet Effie kafamın içine girmişti. Buna bir son vermeliydim.

"Ne?" Telefonu kulağından tutarken tersledim. "Ben

Maverick burada. Daha fazla kredi istiyor."

"Çok kötü. Bu gece ödeyemezse, ağzını burnunu kırın ve onu Şelaleden aşağı atın."

Aldo'nun kaşları kalktı. "Seni sonra ararım," dedi telefonda.

Telefonu kapattı. "Burada ne kadar harcadığını hatırlatabilir miyim? Ondan ne kadar para kazandığını? Bir keresinde ödeyemediğinde aldığın yatı?"

"Umurumda değil."

Başını iki yana salladı. "Belki de benimle kumarhaneye gelmelisin. Birlikte vakit geçirecek birini bulursun."

Ne dediğini biliyordum. Hayal kırıklığımı içimden söküp atacak birini bulmak. "İlgilenmiyorum."

"Larry'yi aramamı ister misin? Seninle antrenman yapsın mı?" "Hayır."

"Benimle antrenman yapmak ister misin? Birkaç raunt yapabiliriz." "Ben odama gidiyorum."

"İçinde bulunduğun ruh hali-"

Kapı açılırken sözünü kestim. "Siktir g i t , Aldo. İşini yap. Anneyi oynamayı bırak. Anneye ihtiyacım yok."

Geri adım atmadı. "Belki de Effie, Nonna V'nin odasında kalmalı."

"O hiçbir yere gitmiyor."

"O güvende mi?" diye sordu sessizce.

Başımı öne eğdim. "Evet." Asansörden dışarı çıktım.

"Ben hallederim patron," dedi kuru bir sesle. "Daha sonra kontrol edeceğim. Her şey yolunda olsa iyi olur. Kendini asla affetmeyeceğin bir şey yaptığın için seni suçlamaktan nefret ederim."

Kapılar kapanırken ben hâlâ ters ters bakıyordum.

Kendi odamı geçip Nonna'nın odasına gittim. Effie'nin henüz görmediği ya da fark etmediği bir kapıyla birbirlerine bağlanıyorlardı. Nonna kumarhaneye nadiren gelirdi ama geldiğinde de kendi dekore ettiği bir odası olurdu. Kadınsıydı ve bir otel süitine hiç benzemiyordu. Odasındaki duşu kullandım ve Connor'la yaşadığım tartışmanın etkisinden kurtuldum. Sıcak suyun omuzlarımdan akmasına, sırtımdan aşağı süzülmesine ve gergin kaslarımı gevşetmesine izin verdim ama hâlâ gergindim. Bir havluyla saçlarımı kuruladım ve bir diğerini belime sardım. Kıyafetlerimi aldım ve büyük dolaptan geçerek kendi dolabıma girdim ve onları çamaşır sepetine attım. Üzerime bir eşofman ve tişört geçirip yatak odasına yöneldim ve Effie'yi yatakta bulamayınca şaşırdım. Ofise gittim ve onu kanepede uyurken buldum. Sehpanın üzerine oturup yüzünü inceledim. Vi'den ve kaplıcadan aldığı kremler yüzündeki morluklara iyi geliyordu. Mavi-siyah renk soluyor, yeşil ve sarı tonlar ortaya çıkıyordu. Kulağının arkasındaki bir tutam saçı almak için uzandım, kendi cildimdeki morluklara bakarak yüzümü buruşturdum. Kısa bir süre önce yumruğumu Connor'ın başının yanındaki beton duvara vurduğumda parmak eklemlerimin derisi yırtılmıştı. Kafasına vurmak istemiştim ama onun yerine kendimi yaralamıştım. Bu ruh halimi pek iyileştirmede.

Bir ses beni düşüncelerimden

uyandırdı. "İyi misin?"

Effie'ye baktım. Uykulu ve yumuşak görünüyordu. Bana baktı, endişeliydi. Endişeli. Nedense bu beni daha çok kızdırdı. Bana iyi bir adammışım gibi bakmayı bırakmasını istiyordum. Hiç de öyle değildim.

"Ben iyiyim." Kanepeyi gösterdim. "Diğer odadaki rahat yatak yerine bunu mu tercih ediyorsun? Burası benim ofisim. Burası iş için, kestirmek için değil," dedim bıkkın bir sesle.

Kaşlarını çattı. "Seni bekliyordum. Uyuyakalmak istememiştim."

"Yatakta dinleniyor olman gerekirdi. Doktorun söylediklerini dinlemiş olsaydın bunu bilirdin."

Kollarını kavuşturdu. "O konuşurken biraz kendimde değildim." "Bu yüzden geri kalanı."

Başını öne eğdi. "Birini mi öldürdün?"

"Bana böyle sorular sorma," diye tersledim ve ayağa kalktım. Odada volta attım, içimde endişeli bir enerji ve öfke dolaşıyordu. Vücudumda çok fazla adrenalin vardı.

"Bilmek zorundayım."

"Neden?" Bağırdım. "Neden senin için bu kadar önemli?"

"Çünkü eğer yaptıysan, bu benim hatam. Sana ne araman gerektiğini söyledim."

Onun sözleri beni durdurdu. Öfkeli bir nefes aldım ve başımı salladım. "Başkalarının kararları için suçu üstlenmeyi bırak. Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin, Marianne'in yaptıklarından senin sorumlu olduğun gibi. Ve soruna cevap vermek gerekirse, hayır, onu ben öldürmedim. Aslında, beni engelleyen sendin. Hoşgörü gösterdim. Ona telafi etmesi için bir şans verdim."

"Neden?" diye sordu.

Elimi masamın üstüne vurdum. "Bilmiyorum amina koyayım," diye kükredim. "Onu öldürmeliydim. Ya da benden bir daha asla çalmamasını öğretmek için parmaklarını kesmeliydim. Ama tek duyabildiğim senin aynı durumla nasıl başa çıktığını anlatan sesindi. Çocuğun ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyordum."

"Ve bu seni kızdırdı mı?" diye sordu, koltuktan kalkıp bana doğru yürürken.

"Evet."

"Neden?"

"Benden çaldı. Cezalandırılmayı hak etti." "Sen mi yaptın? Cezalandırmak mı?"

"Evet."

"Peki sonra?"

"Ona telafi için bir şans verdim."

"Kabul etti mi?"

Başımı salladım.

"Ve bunun seni zayıf yaptığını mı düşünüyorsun?" Sorusu karşısında gözlerimi kırptım.

Konuşmaya devam etti. "Bence bu seni şefkatli yapıyor."

"Beni iyi bir adammışım gibi göstermeyi bırak Effie. Ben öyle biri değilim."

"Güçlü, korkutucu ve göz korkutucu olabilirsin ama yine de şefkatli olabilirsin Roman. Bu seni daha az şefkatli yapmaz."

"Benim dünyamda öyle."

"O halde dünyanızı değiştirmeniz gerekiyor."

Ona baktım. Arkasındaki ışık gömleğinin ince kumaşından kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Sütyen giymemişti ve kumaşın altından göğüs uçlarını görebiliyordum. Saçları gevşekti ve siyah dalgalar halinde sırtından aşağıya sarkıyordu. Gözleri bana bakıyordu. İçime doğru. Beni gördüğü fikri, dünyadan sakladığım parçam beni vurdu ve sandalyemin arkasını kavradım, kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Aramızdaki boşluğu geçmemek ve onu bana karşı hissetmemek için. Öfkemi ondan çıkaracaktım. Aldo haklıydı. Bunun için kendimi affetmeyecektim.

"Yatağına git, Effie."

Başını iki yana salladı. "Hayır, seninle konuşmaya devam etmek istiyorum." "Seninle konuşmak istemiyorum. Gözümün önünden kaybol."

"Neden?"

"Zar zor dayanıyorum. İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce gözümün önünden kaybol."

Çenesini kaldırdı. "Beni korkutmuyorsun."

Sandalyeyi ittim. Ona doğru yürüdüm. Hiç tereddüt etmedi. Bakışlarımı sabit ve emin bir şekilde karşıladı. "Kendine kızılıyorsun, bana değil," dedi.

"Beni rahatsız edenin sen olduğuna eminim." "Bu kadar sinir bozucu ne yaptım ki?"

Yakınına eğildim, hatta bıraktım. "Sesini aklımdan çıkaramıyorum Effie. Senden uzak kalamıyorum. Tek düşündüğüm sensin. Endişeleniyorum. Senin fikrin benim için önemli. Genelde kimsenin ne düşündüğü umurumda olmaz ama senin düşüncelerin bir şekilde önceliğim haline geldi. Derimin altına girdin ve seni nasıl çıkaracağımı biliyorsam lanetleneceğim."

"Ve bundan nefret mi ediyorsun?" "Evet."

Derin bir nefes aldı. "Benden nefret mi ediyorsun?" Omuzlarımla düşmesine izin verdim. "Hayır."

"Ben de senden nefret etmiyorum."

Daha düşünmeden onu kollarıma almıştım. O bana yakınlaşır yakınlaşmaz, hissettiğim öfke ve endişe uçup gitti. Daha sakın hissettim. Odaklandım.

"Kahretsin, Effie, bana ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ben de öyle. Bir ay önce olsa o çocuğu hiç düşünmeden vururdum."

"Benim ne düşündüğüm neden bir fark yaratıyor?"

Başımı eğdim ve onu inceledim. Yüzünü avuçladım, cildini nazikçe okşadım. "Bilmiyorum. Belki de iyiliğini kazanmak için. Beni korkulacak birinden başka bir şey olarak görmeni sağlamak için."

"Senden korkmuyorum."

Gözlerimiz kilitlendi ve tutuştu.

"Belki de yapmalısın. Benimle tanıştığında öyleydin." "Hayır. Artık sende daha fazlasını görüyorum."

"Ne görüyorsun?" Vücudumda uğuldayan yeni enerjiyi bastırmaya çalışarak sordum. Bu enerji öfkenin yerini almış, onun bu kadar yakınımda olmasına duyduğum arzuyu artırmıştı.

"Roman'ı görüyorum, adamı."

Onu daha yakına çektim. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, Küçük Kaplan?"

Elini bileğime doladı ve beni sıkıca kavradı. Sesi ancak bir fısıltı gibiydi. "Evet."

Ağzını kendi ağzımla kapattım ve onu öptüm. Elini boynuma doladı, saçlarımla arasına girdi ve saç tellerimi büktü. Dokunuşuyla ürperdim, onu kendime çektim ve öpücüğünü derinleştirdim. Tadı tatlıydı, şeker, tarçın ve eşsiz bir şey. Özel bir şey. Effie.

İlk başta tereddütlüydü ama dilimle onu ikna ettim, o da beni öpmeyi öğrendiğinde inledim. Bu an dışında hayatımdaki her şey yok olmuştu. Ondaki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ben hariç. İkimizden başka.

Ağzımı boynundan aşağı sürükledim, hassas etini öptüm. "Ben senin ilk öpücüğün müyüm?" diye sordum, başını salladığında içimdeki mağara adamı sevindi.

"Bunun gibi, evet." Durakladı. "Benim ilk her şeyim."

"Effie," diye mırıldandım, sözleri beni bir şekilde etkilemişti. "Bana bunu söyleme."

"Neden?" diye sordu. "Hiç deneyimim olmadığını bilmelisiniz."

Bu ifade onu daha çok istememe neden oldu.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım. "Beni kışkırtma."

"Neden?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum. Bilmemeliyim ama biliyorum." Geri çekildim, onun geniş bakışlarıyla buluştum. "Seni başka bir kadını istediğimden çok daha fazla istiyorum."

"Ben de seni istiyorum."

Onun üzerinde yükseldim. "Kendimi canlı bir tel gibi hissediyorum," dedim sessizce, dürüstçe. "Sana karşı nazik olabilir miyim bilmiyorum." Bakışlarına karşılık verdim. "Nazik olabilir miyim bilmiyorum."

"Bana zarar vermeyeceksin."

"Lanet olsun," diye küfrettim. "Sana ihtiyacım var Effie. Seninleyken daha sakın oluyorum. Şu anda buna ihtiyacım var."

"Anlamıyorum."

"Ben de öyle. İçimde bir şeylerin kilidini açıyorsun. Seni düşünmeden duramıyorum. Seninle olmayı düşünüyorum."

"Ben de seni düşünüyorum," diye itiraf etti. "Beni daha önce öptüğünde hoşuma gitmişti."

Ona baktım. "Eğer bu aramızda olursa, her şey değişecek."

"Buna gerek yok."

Güldüm. "Evet Effie, öyle." Öyle olacağını zaten biliyordum. Çoktan olmuştu. Bunu açıklayamıyordum; düşünmek istemiyordum ama bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Bana baktı, harikulade gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Arzuyla açılmıştı. Gergindi ama bakışlarını kararlılıkla karşıladı.

"Hissediyor musun?" diye sordum. "Aramızdaki bu bağı?"

"Evet. Vücudumdaki her nefeste."

Bu sözler onun kaderini belirledi.

BÖLÜM 12

ROMAN

I Effie'yi kaldırdım, onu yanıma aldım ve ağzını benimkiyle kapattım. Onu koridorda taşıyarak yatağıma yatırdım, vücudum onunkini takip ederek pelüş şilteye uzandı. Yaralı tarafından uzak durmaya dikkat ediyordum.

Onu öptüm, dillerimiz birbirine karıştı, tadı tüm duyularımı doldurdu.

Kendimi geri çektim, ona baktım, nefes alışım hızlanmıştı. "Seni başka bir odaya göndermeliyim. Benden uzağa."

"Bu bunu durduracak mı?" diye sordu, elini uzatıp yanağımlı okşadı.

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu yapmamalısın Effie. Kendini bana teslim etmemelisin. Burada bir gelecek yok. Sana sunacak hiçbir şeyim yok."

Dokunuşunu geri çekmedi. "Bu benim seçimim Roman."

"Neden? Seni kurtardığımı düşündüğün için mi? Ben bir kahraman değilim."

"Hayır, sen bir erkeksin." Gülümsedi, parmakları tenimde küçük daireler çiziyordu. "Karmaşık biri. Ama bana şimdiye kadar hiç hissetmediğim bir şey hissettiriyorsun. Seni istiyorum. Benim ilkim olmanı istiyorum."

"*Sadece ben olacağım,*" sözleri kafamda patladı. Ona baktım, üzerimde sahip olduğu güç hakkında bir fikri olup olmadığını merak ediyordum. İçimde uyandırdığı duyuların. Onu gördüğüm andan itibaren başladı. Ve kontrol edemiyordum. Kontrol etmek istemedim.

Aldo haklıydı. Bir şekilde, bir yerlerde "duygulara kapılmışım". Ne kadar uzakta, ne kadar derinde, bilmiyordum ama oradaydılar. Ve beni değiştiriyorlardı.

Ve ne onlarla ne de onunla savaşmak istemedim.

EFFIE

Roman üzerimde belirdi, yüz ifadesi bir kez daha sert ama şefkatliydi. Gözlerinin ardında devam eden savaşı gördüm, gerginliğini ve ihtiyacını hissettim. Ama önceki öfke, kızgınlık gitmişti. Ona yaklaştıkça dağıldığını görmüştüm. Ne kadar uzun konuşursam. Başka bir duyguya yer açarak çekip gidiyordu. Arzu.

Gözleri karaydı, gözbebekleri yeşili gölgede bırakıyordu. Güneşte kızarmış teninin altında kasları gerilmişti.

"Emin misin?" diye sordu.

Bakışlarına karşılık verdim. Eğer biri bana lokantaya ilk girdiği andan itibaren geçen kısa süre içinde tüm bunların olacağını ve yatağında onun altında olacağımı söyleseydi, uyuşturucu kullandıklarını düşünürdüm.

Ama işte

buradaydım.

"Evet."

Göğsünü benimkine doğru indirdi, gövdesinin sert düzlemleri yumuşaklığıma baskı yapıyordu. Ağzı benimkini kapladı ve beni öptü. Bana daha önce öpülüp öpülmediğimi sorduğunda doğruyu söylemişim. Başka erkekler beni öpmüştü ama Roman'ın yaptığı gibi değil. Ağzı talepkâr ve sahipleniciydi ama aynı zamanda şefkatli ve vericiydi. Kontrolü ele aldı, dilini içeri soktu ve beni keşfetti. Ellerimi kalın saçlarının arasına sokup onu kendime çekerken inliyordum. Roman tarafından öpülmenin son derece bağımlılık yapıcı olduğuna karar verdim.

Yaralarımaya baskı yapmamaya büyük özen gösterdi, tüm ağırlığını benden uzak tuttu. Ama onu hissetmek istiyordum. Beni yatağın içine doğru itmesini istedim. Onu çekiştirdim ve yaklaşmak yerine uzaklaştı.

"Seni incitmek

istemiyorum." "Seni

hissetmek istiyorum."

Sırıttı, bu hareket yüz ifadesini değıştirdi. Parmaklarımdan dağılan saçları, ıslak dudakları ve dudaklarını çekiştiren geniş gülümsemesiyle her zamankinden daha seksiydi.

"Oh, beni hissedeceksin, Küçük Kaplan. Her santimimi."

Tişörtümün alt kısmını kavradı ve ikiye ayırdı. Elinin bir hareketiyle tişört ortasından yırtıldı. Göğüslerime bakıp parmaklarını yavaşça gergin meme uçlarımin üzerinde gezdirirken nefesim kesildi.

"Lanet olası enfes," diye mırıldandı. Gömleğini başının üzerinden çekerek arkasında bir yere fırlattı.

Sonra kollarını altımdan geçirdi ve beni kucaklayarak oturdu. Ağzı bir kez daha aşağı indi.

Ve ben onun için kayboldum. Bu ana kadar.

Oraya nasıl geldiğim önemli değildi. Kimin ne yaptığı ve ne olduğu beni bu ana getirmişti. Onun kollarındaydım. O beni istiyordu. Ben de onu istiyordum. Önemli olan tek şey buydu.

Göğsü göğsüme sürtündü, meme uçlarımin hassaslaştı ve bir şeyler için ağrıyordu. Beni yukarı çekti, dudaklarını etrafıma kapattı ve emdi. Yalıyor, nazıkçe ısıırıyordu. Duygular inanılmazdı ve ağrı merkezime vurarak onun için inlememe neden oldu. Boynumdan yukarı doğru öptü ve tekrar ağzımı kapattı. Bir koluyla beni kendine yakın tuttu, diğer eli sırtımda geziniyor, kıcıımı avuçluyor ve bacaklarımin arasına kayıyordu.

Dudaklarını kulağıma götürdü. "Benim için ıslandın mı

Effie?" "Evet," diyebildim.

"Beni mi istiyorsun?"

"Evet, Roman. Lütfen. Çok fazla."

Lobuma karşı gülümsedi. "Seni daha da ıslatacağım. Sonra da boşalmanı sağlayacağım. İki kez. Sonra seni alacağım. Bir kez yaptığımda, geri dönüş yok. Beni anlıyor musun, Küçük Kaplan?" Bacaklarımın arasında onun için ağrıyan noktayı okşadı, kumaşın içine bastırdı.

"Evet," diye tekrarladım, eğer ateşi söndürürse muhtemelen istediği her şeyi kabul edeceğimi biliyordum.

"Seni daha önce boşaltan oldu mu?"

"Hayır."

"Kendini boşalttın mı?"

"Pek iyi değil," diye inledim. Denedim ama beni hep tatminsiz bıraktı.

Kıkırdadı ve yüksek sesle konuştuğumu fark etmemi sağladı. "Güven bana Effie. Bu gece tamamen tatmin olacaksın." Boynumun birleştiği yeri ısırdı. "Birkaç kez."

ROMAN

Nefes nefese sesi. O lanet tatlı, nefessiz sesi. Küçük zevk sesleri. O ana kadar hiç böyle sesler duymak istememiş ya da buna ihtiyaç duymamıştım. Ta ki ona kadar.

Adımı haykırışını duymak istedim. Onun bana sarıldığını hissetmek istedim. Kendimi onun içine gömmek ve bedeninin sıcaklığını ve beni sarmaladığını hissetmek istiyordum. Bunun için çaresizdim. Hepsi için. Onun sesleri, onun vücudu, onun serbest bırakılması.

Onu tekrar yatağa yatırdım ve ona baktım. O bir hayaldi. Saçları yastıkların üzerine yayılmıştı, beyaz kâğıt üzerine dökülmüş mürekkep gibiydi. Yanakları kızarmış, ıslak dudakları benimkiler yüzünden şişmişti. Göğsü hızla hareket ediyordu, teni

Her yeri narin bir pembeydi, gergin meme uçlarının koyu gül rengine karşı yumuşak bir renkti. Beş çili vardı, göbek deliğinin yanında kahve rengi etten beş mükemmel nokta. Eğildim ve onları öptüm, dilimle şekillerinin izini sürdüm. Titredi ve ben de tenine karşı gülümsedim.

"Titremek iyidir," diye mırıldandım.

Yukarı baktım ve gözleriyle tanıştım. Merak, gerginlik ve arzuyla açılmışlardı. Pantolonunu çekiştirip yumuşak kumaşı bacaklarından aşağı indirirken, dantelli iç çamaşırını da alıp götürürken gözlerim kapandı. Onu içime çekerken aklım başımdan gitmişti. Olması gereken yerde kıvrımlar, dokunmak istediğim küçük bir koyu bukle parçası ve ağzımı çağıran bir sürü kremesi, pembe ten. Effie'nin vücudu titredi ve ben başımı sallayarak yukarı baktım. "Yapma, Küçük Kaplan. Şimdi benden korkma. Olanlardan korkma. Her şeyi yoluna koyacağım."

"Ya ben aynısını yapamazsam?" diye fısıldadı. "Hiç deneyimim yok."

Kollarımı başının iki yanına dayadım ve onu öpmek için eğildim. Daha önce öpüşmekten hiç hoşlanmamıştım. Samimi ve çok fazlaydı. Ama Effie'yi öpmek farklıydı. Doğru hissettiriyordu. Dudaklarımız sanki hep öyle olması gerekiyormuş gibi birbirine yapışmıştı.

"Mükemmel olacaksın."

Onu derinden öptüm. Rahatladığını, pelüş yatağa gömüldüğünü, vücudunun rahatlayarak yumuşadığını hissedene kadar onu öptüm. Vücudunu okşayıp yalayarak onun hakkında her şeyi öğrenirken iç çekti. Tadının her yerde nasıl olduğunu. Ağzımı göğüslerinde gezdirmeme tepki verdi, dişlerimin ısırıklarından, dilimin darbelerinden zevkle soludu. Meme uçlarını emdiğimde, parmaklarımı karnında gezdirdiğimde ve güzel bacaklarının arasında dolaştırdığımda inledi. Önce bir ayağını, sonra diğerini kaldırdım, ayak bileklerini ve baldırlarını öptüm, her yerini görebilmek için yavaşça açtım. Kendimden geçerek bakarken parmaklarımın altında kızarmasının sıcaklığını hissettim. Pembe, pırıl pırıl ve benim. Her şeyi benimdi. Ve her santimini sahiplenmeyi planlıyordum. Başımı eğdim, ellerimi kalçalarına doladım ve onları birbirinden daha da ayırdım. Hızlı hızlı soluduğu havayı duyarak onu yaladım. Onun tadıyla inledim. Yağmur suyuydu, susuzluğumu gideriyor ama beni daha fazlasını ister halde bırakıyordu. Tatlı ve misk kokuluydu, dilimde mükemmeldi. Klitorisini okşadım,

tepkilerini dinliyordum. Ben memeyi emerken haykırdı, saçımı tuttu ve sonra elini bıraktı.

Başımı sallayarak yukarı baktım. "Hayır, bebeğim. Sarıl bana. Bana ne istediğini göster. Saçımı çek. Adımı haykır. Seni duymama izin ver." Ellerini tuttum, parmaklarını saçlarıma batırdım ve tekrar o güzel küçük amına döndüm. Bir an hiçbir şey yapmadı, sonra hareket etmeye, kalçalarını esnetmeye, sessizce inlemeye başladı. Parmaklarını huzursuzca hareket ettirdi, kendini kaybederken adımı mırıldandı. Rahatladıkça saçlarımla tellerini büküyordu. Hoşuna giden bir yer bulduğumda başıma bastırıyordu. Önce bir, sonra iki parmağımla sokup yavaşça pompalarken inliyordu, kendini bırakırken sırtı kamburlaşıyordu. Adımı haykırdı ve ben de yavaşça alıştırmaya, etrafımda tekrar sıkışmaya başlayana kadar parmaklarımı yavaşça içine ittim. Daha hızlı gittim, daha sert ittim, daha derin emdim, amını yaladım ve ısırdım, daha hızlı ittim, onu tekrar kenara ittim. Serbest kaldığında çok güzeldi ve bir şey düşünecek zamanı olmadan ayağa kalktım, eşofmanlarımı çıkardım. Beni içine çekerken gözleri daha da yuvarlaklaştı. Bir elimi ağrıyan sikimin etrafına sardım, okşadım ve yatağa geri tırmandım. Yatağımın başucundaki masadan bir prezervatif aldım, Effie bana doğum kontrol hapı kullandığını söyleyince durdum. Onu çıplak bırakma düşüncesi karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Sikimi ıslaklığında gezdirdim ve bu his karşısında inledim. Muhteşem olacaktı. Kalçalarını kavradım, onu bacaklarımdan yukarı çektim ve kendimi konumlandırımdım.

"Son şansın. Hemen şimdi durabilirim." "Hayır," diye fısıldadı.

"Seni istiyorum."

"Bir kez başladım mı, geri dönüşü yok," diye uyardım, arzum ve ihtiyacım beni ele geçirmeye başlamıştı, ama sorarsa duracağımı biliyordum.

"Lütfen," diye sordu.

Sıkı bariyeri iterek içine doğru kaydım. Başı geriye düştü, gözleri panikle irileşti, boynu gerildi, sırtı kamburlaştı. Ön kollarımı kavradı, tırnakları derime batıyordu. Kıpırdamadım, vücudumdaki tüm kasları kilitli kalmak için kullandım. Hafifçe esneyerek ürpertici bir iç geçirdi. Ağzından küçük bir tıslama çıktı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanarak saçlarının arasında kayboldu. Eğildim ve onu kollarımın arasına aldım, üzerime kaldırdım.

Uyluklarım. Açı beni daha derine götürdü ve bu his karşısında inledim. Sıkı, sıcak, etrafımda titreşen, mükemmeldi, tam olarak nasıl olacağını bildiğim gibiydi. Onu yakınımda tuttum, elimi saçlarında gezdirdim, övgü dolu sözler fısıldadım. Söyleyebileceğimi hiç düşünmediğim tatlı sevgi sözcükleri döküldü dudaklarımdan. Tacını, alnını, burnunu ve ağzını öptüm. Kollarını boynuma doladı, başını omzuma yasladı. "Lütfen," dedi tekrar.

Hareket etmeye başladım. Nazik vuruşlar, sonra daha hızlı. Daha sert. Kendini etrafıma sardı, ritmi hissediyor, benimle birlikte hareket ediyordu. Aramızdaki sıcaklık arttı. Yüzünü kavradım, onu öptüm, diğer kolumla onu yakın tuttum. Ben onu becerirken gırtlaktan gelen sesler havayı dolduruyordu. Derin hırıltılar, tutkulu iniltieler onun iç çekişlerine ve inlemelerine karışıyordu. Onun yalvarışları, benim taleplerim.

"Daha fazla, Roman."

"Yürü, Effie. İşte böyle. Beni içinde tut. *Sik beni*. İşte böyle. İşte böyle. Sikimi sık. *Tanrım, evet*." Onu çılgınca öptüm. "Sikimi boğarak mükemmel sikiyorsun. Çok iyisin."

Başı geriye düştü ve vücudu gerginleşerek haykırdı. Kalçalarını kavradım, orgazmım beni vururken onu sıkıca tuttum. Bu bir gelgit dalgasıydı, beni altına çekti ve gökyüzünün hangi yönde olduğunu bilmeden bocalamaya bıraktı. Savruldu ve döndüm, nefesim düzensizdi, uzuvlarım kendime ait değildi. Yüzümü boynuna gömdüm, onun tatlılığını içime çektim.

Effie.

Effie'm.

Onu yakınımda tuttum. İçinden geçen titremeyi hissettim. Yüzünü görmeden önce ağladığını biliyordum. Onu salladım, ulaşabildiğim her yere öpücükler kondurdum.

Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek gözlerimle buluşmasını sağladım. Gözleri yaşlarla doldu, rengi çok mavi ve güzeldi. Titreyen dudaklarını öptüm.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Hediye için."

Parmaklarıyla bileklerimi kapattı, soluk ten benimkine karşı narin ve yumuşaktı.

"Bu..." Başını iki yana salladı. "Söyleyecek sözüm yok. Hiç beklemiyordum..." Yine sözünü kesti.

Uzanırken onu kendime doğru çektim ve tuttum. Bu adamı ya da hareketlerini tanıımıyordum.

Ama yine de, bu adam Effie'yle hiç yatmamıştı ya da kendisine böyle paha biçilmez bir hediye verilmemişti. En son bir bakireyle birlikte olduğumda ben de bakireydim. İkimiz de bu işte kötüydük.

Üşümesini istemediğim için üzerimize bir battaniye çektim.

Onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. İyi olduğundan emin olmalıydım.

Onu incitmediğimden. Bunu tekrar yapmak istediğini.

Birkaç kez.

Ya da belki, her zaman için.

Bu düşünceler karşısında gözümü kırptım.

Sonra Effie küçük bir horlama sesi çıkardı. Gülümsememek için kendimi zor tutarak aşağıya baktım. Uzun kirpikleri yanaklarında duruyordu. Sanki ait olduğu yer orasıymış gibi göğsüme yaslanmıştı. Eli kalbimin üzerinde duruyordu. Ve gülümsüyordu.

Gözlerimi kapattım.

Ben de aynı şeyi yaptığımdan oldukça emindim.

BÖLÜM 13

ROMAN

I yatağın kaydığını hissettim ve Effie'yi daha sıkı kavradım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, sesim uykudan pürüzlüydü. Bu kadının yanında uyuduğum zamanki kadar derin ve huzurlu bir uykuyu hiç tatmamıştım.

"İşemem lazım," diye mırıldanarak kolumu itti.

Kürek kemiklerinin arasına bir öpücük kondurdum. "Çabuk dön."

Bornozunu bulmak için etrafı karıştırmasını izledim. "Kıyafete gerek yok," dedim kıkırdarak. "Seni çıplak seviyorum."

Kızgınlık dolu küçük oflaması beni gülümsetti ve gözlerimi kapatıp başımı yasladığım ketenin üzerindeki kokusunu içime çektim. Yatağın her yerindeydi, üzerimde, tenimde, ağzımda. Bundan hoşlandım - olması gerekenden daha fazla.

Gözlerimi açtığımda uyuyakaldığımı ve Effie'nin yatağa dönmediğini görünce şok oldum. Doğrudum ama banyo kapısını açık buldum. Sesler duydum ve kaşlarımı çattım. Ofiste olmalıydı.

Ama neden?

İlk içgüdüm güvensizlikti ve ne aradığını merak ettim. Sonra kendime onun Effie olduğunu ve isterse bütün gün ofise girebileceğini hatırlattım. Ayrıca, hiçbir şey bulamazdı. Herhangi bir kanıtı birinin bulabileceği bir yerde saklamayacak kadar akıllıydım. Yine de

Yatakta değil de orada olması canımı sıkmişti. Eşofmanlarımı kaptığım gibi ofise girdim ve onun nerede olduğunu ve ne yaptığını görünce durdum. Barımın altındaki küçük buzdolabının yanında yere bağdaş kurmuş oturuyor, bir peynir çubuğu atıştırıyordu. Diğer elinde de birkaç ısırık almış olduğu bir elma vardı. Kapının pervazına yaslandım ve onu gözlemledim. Bir ısırık elma, bir ısırık peynir. Yemeğin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça çiğniyordu, gözleri kapalıydı.

"Aç mısın, Küçük Kaplan?" Şimdi eğlenerek sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, masamın arkasındaki büyük pencereden gelen ışıktaki mavisi parlıyordu.

Öne doğru yürüdüm ve karşısına oturdum. "Yiyeceğe ihtiyacın var mı?" Gülümseyerek sordum.

Elmadan bir ısırık daha alarak, "Açım, evet," diye cevap verdi.

Sırtarak meyveyi elinden aldım, büyük bir ısırık aldım ve çiğnedim. Atıştırmalığını aldığım için hoşnutsuz görünüyordu ve öne doğru eğilip ağzına bir öpücük kondurdum. "Bana ne yemek istediğini söyle. Sana her şeyi getirebilirim."

"Bir şey var mı?"

"Her şeyi yaparım," diye teminat verdim. Mutfak yedi gün yirmi dört saat açıktı. Konuklar ne zaman acıksa, onlara servis yapılırdı. Kumarhanedeki büfe hiç kapanmazdı. İnsanların gece yarısından sabaha kadar ne kadar çok yiyecek tükettikleri beni şok etmişti.

Tereddüt ederek dudağını ısırdı. "Söyle bana," dedim.

"Domatesli ve pastırmalı tavuklu sandviç istiyorum. Ekşi mayalı ekmek üzerine mayonez, tuz ve karabiberle. Ve çıtır patates kızartması." Durakladı. "Yanında da kola."

"Başka bir şey var mı?" Eğlencem tamamlanmış bir şekilde sordum. "Tavuk gerçek mi yoksa paketlenmiş mi olacak?"

"Burada paketlenmiş hiçbir şey servis etmiyoruz."

"Oh," diye nefes aldı. "Ben de turşu alabilir miyim?"

Onu da yanıma alarak ayağa kalktım. "Birazdan burada olur." Onu kanepeye oturtttuktan sonra masama gittim ve telefonu açtım. Şef gecenin ikisinde yemek sipariş etmeme şaşırdıysa bile bunu iyi saklamıştı. Effie'nin siparişini tekrarladım, kendim için bir sandviç ve bir termos kahve ekledim. Telefonu kapattım ve odanın diğer ucundan onu inceledim. Benden başka her yere bakıyordu, elmayı kemiriyordu, peynir artık yoktu.

Kollarımı açtım. "Buraya gel, Küçük Kaplan."

Odayı geçti ve ben de onu kucağıma çekerek kollarımı ona doladım. İç çekerek başını omzuma yasladı. O bana bu kadar yakinken rahatladım ve elmayı ondan alıp üç büyük ısırıkta bitirdim.

"Bana her zaman ne istediğini söyle," dedim alçak bir sesle. "Her yerde. Acıktığında. Bir şeye ihtiyacın olduğunda. Yatakta nelerden hoşlandığını. Sana ne yapmamı istediğini."

Allıgının sıcaklığını tenimde hissettim.

"Bu seni utandırıyor mu Effie? Benimle yatakta olmayı düşünmek? Bana nelerden hoşlandığını söylemek?"

"Hayır." Gözleri kapalı kaldı ve parmağıyla göğsümde bir desen çizdi. "Ben, ah, daha önce yaptığın her şeyi beğendim."

Kıkırdadım. "Ağrın var mı?"

Durakladı. "Hayır."

Çenesini yukarı kaldırdım. "Berbat bir yalancısın. Söylediklerin o kadar açık ki, yanıp sönen bir yol işareti gibi. Bana yalan söyleme. Eğer utanıyorsan, söyle bana, sana bir şeyler açıklayayım. Eğer bir şey istiyorsan ve nasıl soracağını bilmiyorsan, bana göster." Kocaman sııttım. "Saçımı çekip yüzümü tatlı yüzüne bastırдыңın zamanki gibi-"

Ağzımı kapattı. "Tamam, anladım."

Güldüm, avucunu öptüm, sonra elini çektim. "Yemek yiyeceğiz ve istersen banyo yapabilirsin."

"Gecenin bir yarısı."

"İnsanlar gece yarısı da banyo yapıyor. Sabah kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olur. Uyuyabilirsin de."

"Peki ya sen?"

Alnımı onunkine yasladım ve itiraf ettim. "Nadiren iyi uyurum, Effie. Ama senin yanında birkaç saat beni gençleştiriyor. Yıllardır hatırlayamadığım kadar iyi uyuyorum."

"Neden?" diye sordu, elini boynuma doğru kaydırarak tenimi okşadı.

"Hiçbir fikrim yok. Yakınlaştığında beni sakinleştirdiğin gibi. Sadece sen varsın."

Kapının çalınmasıyla irkildik. O kadar derin bir sohbete dalmıştık ki, karşımızdakine o kadar uyum sağlamıştık ki, ikimiz de asansörü duymadık. Ayağa kalktım, onu ayağa kaldırdım. "Yatak odasına git. Ben yemeği getireceğim."

İtiraz etmedi.

Yatakta bağdaş kurup oturduk, tepsi aramızdaydı. Effie oburdu. Sanki daha önce hiç yemek görmemiş gibi sandviçine saldırdı. Mayonez ve domates suyu çenesine çarptı ve kaygısız bir gülümsemeyle silerek yemeye devam etti.

Taze malzemelerin ve lezzetin tadını çıkararak sandviçimi ısırdım. Yavaşça çiğnedim, sadece onun yemesini izlemekten keyif alıyordum. Kolasını yudumluyor, baloncuklara karşı burnunu kırıstırıyordu. Patates kızartması bolca tuzlanmıştı ve tabağa döktüğü ketçapın içinde sürükleniyordu.

"Seksten sonra bu şekilde yediğini bilseydim, seni daha önce becerirdim," dedim kuru bir sesle. "Her gün ağzına birkaç lokma sokabilmek için mücadele ediyordum."

Durakladı, gözlerindeki ışığın bir kısmı soldu. "Yaptığımız şey bu muydu? Hepsi bu kadar mıydı?"

Parmaklarımı çenesinin altına kaydurdum ve başımı salladım. "Hayır."

Işık geri geldi. "Acıktım," diye düşündü. "Genellikle biraz kraker yer ve yatağıma geri dönerdim."

"İstedğin her şeyi, istediğin zaman alabilirsin." Isırdım ve çiğnedim, yutkundum. "Geceleri sık sık kalkar mısın?"

Kaşlarını çattı. "Eğer bir şey için endişelenseydim, endişelenirdim. Annem hastalandığında, geceleri onunla birlikte uyanık kalırdım. Karanlıkla baş etmenin en zor olduğunu söylerdi. Ben de onunla oturdum. Konuşurduk ya da müzik dinlerdik. Bazen ona kitap okurdum."

Sandviçimi bitirdim. "Peki bunlar olurken kız kardeşin neredeydi?"

"Marianne olmaktan. Buraya uğrar, ağlama numarası yapar ya da annemle bana tüm sorunlarını anlatır, sonra da giderdi. İnsanlara anneme nasıl baktığını anlatırdı ki bu bir şakaydı. Ama uzak durduğu sürece ne isterse yapmasına izin verdim. Bir şekilde annem ölüyor olsa da Marianne her şeyi kendi meselesi haline getirmişti. Çok yorucuydu."

"Bencil narsistler bunu yapar. Bu konuda mükemmeldirler."

"Her zaman kötü değildi. Büyürken aslında iyi biri olduğunu hatırlıyorum. İyi bir ablaydı. Kazalara meyilliydim ve o beni birden fazla kez kurtardı. Havuza düştüm ve o beni kurtardı. Bir keresinde ağaçtan bir dal koptuğunda beni iterek yoldan çekmişti." Konuşurken üzgün görünüyordu. "Bazen bir şey beni yakalamaya çalışıyormuş gibi hissederdim ama büyüdükçe bu hissim sona erdi. Babam bana şanssız derdi ama sanırım büyüdükçe bunu aştım."

"Ya da buna neden olan şeyden kaçınmakta daha becerikli hale geldin," diye yanıtladım şüpheyle.

Başını salladı ve sandviçini bitirdi.

"Anneni özlüyorsun."

"Hem de çok."

"Sanırım büyükannemi seveceksin," diye teklif ettim.

"Benden hoşlanacak mı?"

"Kesinlikle."

"Neden?"

Ona gülümsedim. "Çünkü biliyorum." "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Yüzünü okşadım. "Gerçekten." Ayağa kalktım. "Banyo zamanı, sonra yatağa." "Banyoya ihtiyacım yok-" Sözümlü kestim. "Sormuyorum."

Tabakları tepsiye yığıdı, peçeteleri ve boş bardağını dikkatlice ekledi. Hareketlerine gülümsememeye çalıştım ama çok sevimliydi. Nonna onu sevecekti ve bu bazı açılardan harika olacaktı. Diğer açılardan ise pek değil. İçimden bir ses asla gerçekleşmeyecek bir düğün planladığını söylüyordu. Effie'nin güvende olduğundan emin olduktan sonra o kendi hayatına, ben de kendi hayatıma dönecektim.

Bu kaçınılmazdı. Ben evlenilecek biri değildim, o da bir dargın bir barışık bir kız değildi. Şu anda onu büyüleyici ve baştan çıkarıcı buluyordum ama bunun kaybolacağından emindim. Beni sıkıcı bulacak ve ona bağlılık gösteremeyecekti. Benim ilgim azalacak ve o da beni umursamayacaktı. Bu garantiydi.

Yine de, sadece bu düşünce bile göğsümü yaktı.

Banyoda muslukları çok sert açmış olabilirim, su göğsüme sıçradı, eşofmanımın üzerine damladı.

Bunu ve bir sesin duymak istemediğim bir şey fısıldadığı gerçeğini görmezden geldim.

Belki, sadece belki, yanılıyor olabilirim.

BÖLÜM 14

EFFIE

I Uyandığımda yatak odasının kapısının kapanma sesi beni uyandırdı. Doğruldu ve bir an için kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım. Roman gitmişti, yatağın onun yattığı tarafı hâlâ hafifçe sıcaktı. Biliyordum ki

Doğaçlama pikniğimizden ve banyomuzdan sonra gece ona sokulmuştum. Ilık suda ıslanmıştık, sıcaklık ağrıyan kaslarımı rahatlatmıştı. Roman beni kuruturken nazik davranmış, yatakta beni öpmüş ve sonra tekrar sevişmiştik. Bu sefer yavaş, yumuşak, karanlıkta inanılmaz samimiydi, sadece sesi ve dokunuşu beni rahatlatıyordu. İçimde yarattığı hisleri daha önce hiç yaşamamıştım. Ellерinin ve ağzının bana verdiği zevki. Ve o içimdeyken, vücudum doymak bilmiyordu. Roman'dan önce kimseyle yatmamıştım çünkü kimse beni büyülememişti. Bu yaşında bakire olmayı planlamamıştım ama arzu duyduğum biriyle de hiç tanışmamıştım.

Roman'a karşı hissettiğim arzu çok büyüktü. İlgilenebileceğimi hiç düşünmediğim türden bir adamdı, ama çekiciliği inkâr edilemezdi. Yoğun, ciddi, odaklanmış ve azimliydi. Tehlikeliydi. Onunla tanıştığım anda bunu fark etmiştim. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede nazik, düşünceli ve kibardı - en azından bana karşı. Vi onun için dünyaları düşünüyordu. Aldo'nun sadık olduğunu biliyordum ve Vi çok iyi arkadaş olduklarında ısrar ediyordu. Ama dürüsttü ve ikisinin de tehlikeli adamlar olduğunu kabul ediyordu.

Yine de bu, içimde gelişen duyguları durdurmadı.

Yataktan fırladım ve battaniyeyi etrafımda sürükleyerek ofise koştum. Roman tam kapıdan çıkmak üzereydi ki beni duydu ve durdu. Döndü, beni görünce şaşkın şaşkın baktı. Tekrar içeri girip beni incelemeye başladı. "Effie?" diye sordu gülümseyerek. "Ne oldu?"

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neden aceleyle buraya geldiğimi. Ama onu tekrar görmeden gitmesini istememiştim. Kendimi dün gecenin yaşandığına ikna ediyordum. Battaniyeyi daha da yaklaştırdım. "Sadece günaydın demek istemiştim. Ve iyi günler."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, parmağını alt dudağında gezdirirken öylece baktı, yüzünde garip bir şefkat ifadesi vardı. Sonra öne doğru yürüdü, elini belime doladı ve beni kendisine doğru sürükledi. Battaniyeyi eline alıp kıçımı kavradı ve ağzını ağzıma çarparak beni başım dönene kadar öptü. İnledim, elimi kalın saçlarının arasından geçirdim ve sevdiğini bildiğim şekilde çekiştirdim. Beni serbest bırakıp alnını benimkine bastırırken göğsünün altından inledi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve başıma bir öpücük bıraktı. Beni bıraktı ve ben de destek için duvarın kenarına tutunarak onun kapıya doğru yürüyüşünü izledim. Omzunun üzerinden baktı ve bana bir gülümseme attı. "İyi günler canım," dedi sırtarak. "Beladan uzak dur."

Sonra beni tenimde onun kokusu ve ağzımda onun tadıyla bırakarak gitti.

Bütün sabah huzursuzdum. Duş aldım ve saçımı yıkadım. Pencereden dışarı baktım. Roman'ın bana getirdiği yemek evraklarına baktım. Ofiste volta attım, dışarıdaki koridorda tur attım, asansöre baktım. Bir gece önce banyomuzdan sonra bana gösterdiği yandaki süitte dolaştım. Nonna'sının süiti kadınsı ve davetkârdı, bir otel odasına hiç benzemiyordu. Kendi dolabındaki bir kapıdan girilen süit, onunkine bitişikti ve kısa bir koridorla ayrılmıştı, tıpkı kendi süitinde olduğu gibi. Büyükannesinin şehre nadiren geldiğini ama geldiğinde de rahat etmesini ve kendini evinde hissetmesini istediğini söyledi.

"Ve güvenli," diye ekledi ve otelin bu bölümüne yalnızca özel asansörle erişilebildiğini ve otel katının geri kalanından tamamen ayrıldığını açıkladı. Acil durumlar için ikinci bir merdiven bile vardı.

"İnsanlar kısa koridoru fark etmiyor mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Aynalar daha uzun görünmesini sağlıyor ve kimse kadın gizli bir bölümünü aramıyor. İnsanlar fark etmesin diye bir ucuna bilerek malzeme dolapları ve personel asansörü ekledik. Orada olduğunu bilmediğin bir şeyi kaçırmazsın."

"Beni neden odanızda tuttunuz?" Merakla sordum. "Burada kalabilirdim. Ya da otelde başka bir odada. Çok odan var," diye ekledim, soruyu hafif tutmaya çalışarak.

Kaşlarını çattı. "Sana göz kulak olmak zorundaydım. Ben yakındayken daha az gergin görünüyordun. Sadece senin iyiliğini düşünüyordum." Durakladı ve sessizce ekledi, "Ve sonra, yapamadım." Dönüp odadan çıktı ve birkaç dakika sonra ben de onu takip ettim.

Son derece özel biriydi. Biraz daha volta attım, gergin hissediyordum. Büyükannesi beni beğenecek miydi? Beni nasıl tanıştıracaktı? Aldo neden ona çıktığımızı söylesin ki?

Roman'la çıkmak istiyor muydum?

Biriyle çıkacak tipte biri olduğundan emin değildim. Ben de onun tipi olduğumu düşünmüyordum ama o da kesinlikle benim tipim değildi.

Şimdiye kadar.

Dün geceyi düşünmek bile kanımın yüzüme hücum etmesine neden oldu. Midemdeki kelekler bir sürüye dönüştü ve nabzım hızlandı. Böyle bir tutkunun ya da coşkunun var olabileceğini hiç bilmiyordum. Benim başıma gelebileceğini kesinlikle hayal etmemiştim. Arkadaşlarımla fikirleri çeşitlilik gösteriyordu. Bazıları seks hayatlarını ballandıra ballandıra anlatırken, diğerleri bunun hayatlarının sadece küçük bir parçası olduğunu söyleyerek bıkkın görünüyor. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hiçbir şey beni Roman Costas'a hazırlayamazdı. Tutkulu ve kontrollüydü. Deneyimsizliğimle dalga geçmedi, aksine bunu bir hediye olarak gördü. Sırayla

sert ve şefkatli. Benim rahatım için endişeli ve bana zevk vermeye ve kendi zevkini bulmaya kararlı.

İnanılmazdı.

Kapı açıldı ve Roman içeri girdi, endişeli görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışarak adımlarımın ortasında durdum. "Evet." Başını eğdi. "Kızarmışsın."

Ellerimi yanaklarıma götürdüm. "Ben iyiyim." Yaklaştı. "Üzgünsün."

"Hayır."

"Ben gittiğimden beri oturmadin. Burada, koridorda volta atıyorsun. Saçını çekiştiriyorsun, dudağını çiğniyorsun."

Burada kameralar olduğunu biliyordum ama beni izlediğini öğrenince şaşırdım. Üzülmem gerekirdi ama üzülmedim.

"Ben sadece-" diye homurdandım, açıklayamıyordum ve yüksek rengimin nedenini araştırmamasını umuyordum. "Sıkıldım. Eskisi kadar canım yanmıyor, zihnim aşırı yük altında ve istediğim yere gidemiyorum."

"Hangisi nerede?" diye sordu gözlerini kısarak.

Derin bir nefes aldım. "Lokantaya."

"Hayır."

Masaya yaslandım ve gözlerimi ovuşturdum. "Bu benim işim Roman. Benim evim."

"Bu güvenli değil."

"Margi'nin soruları var. Neden beni görmeye gelemediğini anlamıyor. Ona açıklayamıyorum ve şüpheleniyor. Sadece gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. O ve personel beni görsün." Durakladım. "Kontrol etmem gerek

envanter, işlerin nasıl olduğuna bak. Onunla ve diğer personelle konuşun. İyi olduğuma dair onları temin edin."

Kaşlarını çattı, hoşnutsuz görünüyordu.

"Buraya gelmenize izin verilmeseydi ne hissederdiniz? İşlerinizin nasıl gittiğini kendiniz görmek için?"

Kaşları daha da çatıldı. Düşünerek önümde yürümeye başladı. Sonunda durdu, gözlerimle buluştu. "Hızlı bir ziyaret. Margi'yle konuş, ne yapman gerekiyorsa yap. Ben de seninle olacağım. Sen hikâyeye bağlı kal. Onlara yakında döneceğini söyle. Hepsi bu kadar."

"Tamam," diye hemen kabul ettim, fikrini değiştirmesini istemiyordum.

"Lokanta kapanacağı için ikide gideceğiz. Bir saatin var. Ve gözümün önünden ayrılmayacaksın. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Ciddiyim. Her zaman görüş alanımdasın."

Gözlerimi devirdim. "Ne yapmamı bekliyorsun Roman? Koşarak uzaklaşmamı ve polise bağırman mı? Onların beni senin gibi koruyamayacağını farkındayım. Endişelendiğini biliyorum. Kaçmaya ya da lokantanın ve evimin iyi olduğundan emin olmak dışında bir şey yapmaya çalışmıyorum." Yüzümü buruşturdum. "Bitkilerimi suladığını sanmıyorum. Muhtemelen ölmüşlerdir."

Gözlerini kırıştırdı, yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Ben bitkilerle uğraşmam, o yüzden hayır, onları sulamadım."

Çenemi kaldırdım. "Gördün mü? Demek istediğim tam olarak bu."

"Pekala, Küçük Kaplan. Volta atmayı ve saçını çekmeyi bırak. Senin lokantana gideceğiz ve kendin kontrol edebilirsin."

"Teşekkür ederim."

Omuzlarımdan tutup beni kendine çekti ve tekrar öptü. Ağzı bağımlılık yapıyordu ve ben de kollarımı omuzlarına dolayarak onu öptüm. Beni bırakıp kapıya yönelmeden önce alnını alnıma yaslayarak uzaklaştı. Başını sallayarak bana baktı.

"Tanrım," diye mırıldandı ve çıkıp
gitti. Tek yapabildiğim
gülümsemekti.

ROMAN

Başımı asansörün duvarına yasladım.

Bu kadının derdi neydi böyle? Ona hayır diyemezdim. Yapmam gereken son şey, onu küçük lokantasına götürmek için günümünden zaman ayırmaktı. Kumarhanede halletmem gereken işler vardı. Mesajlarımı ve sesli mesajlarımı patlatan ve bana ulaşmamı söyleyen kardeşimi aramam gerekiyordu. Tedarikçilerle, personelle, offshore bankacılıkla ve daha yüzlerce ayrıntıyla ilgilenmem gerekiyordu.

Ve tek istediğim Effie ile odamda kilitli kalmaktı. Onun küçük, sıkı vücuduna gömülmek. Onun tatlı sesini dinlemek.

Ve görünüşe göre ona istediği her şeyi vermiş.

Kapılar açıldığında duvarı ittim ve planlama ofisine girdim. Aldo bilgisayarda bir şeyler üzerinde çalışmakla meşguldü.

"Sonunda gelebilmen ne güzel," diye mırıldandım.

"Gece üçe kadar buradaydım. Görünüşe göre sana ulaşlamıyordun," dedi yumuşak bir sesle, bir fincan kahveyi dudaklarına götürerek. "Tam olarak neyle meşguldün, merak ediyorum Roman?"

Ona ters ters baktım, yanağının alt kısmındaki morluktan biraz zevk alıyordum. Tıraş olmamıştı, bu yüzden saçlarıyla karışmıştı ama yine de gördüm. "Yüzün nasıl?" Kuru kuru sordum. "Uyumlu bir set ister misin?"

Kıkırdadı ve fincanını yere bıraktı. "Eğer bunu yaparsan Vi burada olacak ve o çok sevdiği ince topuklu ayakkabılarını vücudunun hassas bölgelerinde kullanmasına engel olamayacağım. Bu sabah buraya gelip senin vücudunun üzerinde tepinmesini engellemek zorunda kaldım.

ayağında. Üzerimde bir iz daha olursa güvenliğinizi garanti edemem patron."

Sırıtişımı gizlemedim. Vi'nin peşimden gelmekle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Onda hayran olduğum şeylerden biri de buydu. Korkusuzdu ve Aldo'ya olan aşkı onu koruyucu ve tehlikeli yapıyordu.

"Kendimi tutacağım."

Homurdandı. "Effie iyi mi?" diye sordu.

"O iyi," diye cevap verdim, bir dosya klasörünü elime alarak. "Ne kadar iyi?"

"O iyi. Lokantasını kontrol etmek istiyor ve ben de onu saat ikide götürmeyi kabul ettim."

"Anlıyorum. Umarım fazladan adamlarınız vardır?"

Yukarı baktım. "Hareket var mı?"

Başını salladı. "Evde biri vardı. Cesetlerin bulunduğuna şüphe yok."

"Yeterince uzun sürdü. Her zaman özensizler. O piçlerden nefret ediyorum." "Bunun farkındayım."

Telefonum tekrar çaldı ve açtığımda gözlerimi devirdim. "Luca."

"Nonna'dan Pazar öğle yemeğine bir kadın getirmenle ilgili ne duyuyorum ben?"

"Sana da merhaba kardeşim."

"Benimle oyun oynama, Roman."

İçimi çektim ve hikayemi aynı tutmaya karar verdim. "Biriyle tanıştım. Sanırım Nonna ondan hoşlanacak. Onu öğle yemeğine getireceğim." Durakladım. "Bize katılacak mısınız?"

"Hayır, lanet olsun. Ottawa'ya Justine'in ailesini görmeye gidiyoruz. Biraz haberim olsaydı..." diye homurdandı. "Yemekte bundan tek kelime bile bahsetmedin."

"Çok çabuk oldu." "Ne

haller dönüyor?"

İç çekerek onu hoparlöre aldım ve her şeyi anlattım. Hatlarımız güvendedi, ofis de öyle. Bitirdiğimde sessiz kaldı. Sonunda konuştu.

"Bu tehlikeli bir oyun."

"Bu bir oyun değil. Benim yüzümden hayatı tehlikeye girdi. Ben sadece borcumu ödüyorum."

Aldo homurdandı ve Luca doğrudan onunla

konuştu. "Bu saçmalık mı Aldo?"

"Ben tarafsızım Luca," dedi. "Roman ve ben özel hayatlarımızı nadiren tartışırız. Yine de kız çok güzel. Bunu fark etmemek için ölü olmak gerekir. Kardeşin özellikle..." Durakladı. "Koruyucu."

"Delirmiş demek istiyorsun. Onu Nonna'ya götürüyorum."

"Lanet olası Aldo'nun hatası. Komiklik yapıp beni otobüsün altına atacağını sandı."

"Yumuşuyor olmalısın Roman. O hâlâ hayatta."

"Karısı ondan daha korkunç," dedim kuru bir sesle.

Hepimiz güldük, sonra Luca ciddileşti. "Roman, misilleme olabilir. Seni, bu kadını, hatta Nonna'yı bile tehlikeye atabilir."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Bu kadın konusunda ciddi misin?"

Gözlerimi kapattım. "Benim boşboğazlığım yüzünden kız kardeşi onu onların yoluna çıkardı. Onu kurtarmak zorundaydım Luca. O bu oyunda masum bir piyondur. Başına gelecekleri hak etmiyordu."

"Neden onu güvenli bir yere göndermediniz?"

"Yaralıydı. Bakıma ihtiyacı vardı."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi Aldo sayesinde Nonna ile tanışıyor. Çıktığımızı sanıyor."

Mırıldandı. "Benim tanıdığım Romalı bunu reddeder ve kızı gönderirdi. Tabii kız bir zorunluluktan fazlası değilse." İfadesi daha çok bir soru gibiydi.

"En iyi olduğunu düşündüğüm şekilde onu güvende tutacağım."

"Onu sonsuza kadar kumarhanede kilitli

tutamazsın." "Hayır, eninde sonunda eve dönecek."

"Onu tekrar kaçırabilirler."

Bu benim en büyük korkumdu. "Önlem alacağım."

"Sen öyle yap. Ve beni sonra ara. Rakamlar hakkında konuşmak istiyorum." "Haftaya akşam yemeği," diye cevap verdim.

"Evet."

Telefonu kapattı.

Aldo'ya baktım ve o da başını salladı. "Gitmesine izin verdiğinde hayatını hep korkuyla omzunun üzerinden bakarak yaşayacak."

Dönüp pencereden dışarı baktım ve Marianne'in binama adım attığı güne lanet ettim.

Ama haklı olduğunu biliyordum.

Yolda Effie sessizdi. Lokantanın önüne geldiğimizde omuzlarını dikleştirdi ve arabadan inerken elini tutmama izin verdi. Gizlice etrafa bakındım, adamlarım talimatlar doğrultusunda tetikteydi. Effie'ye Bagels and Bites'a kadar eşlik ettim, onu dışarıda istemedim. Adamlarım etrafımızdayken bile endişeli hissediyordum. Bu garipti. Kendim için hiç endişelenmezdim ama Effie için korkunun çekiciliğini hissettim.

Effie coşkuyla karşılıandı. Margi ve Anne, orada bulunan birkaç müşteri ve diğeri personel gibi onunla yakından ilgilendi. Ben de bir masaya oturup Effie'nin personeliyle konuşmasına izin verdim ve gözüm her şeyin üzerindeydi. Uygunsuz bir şey görmedim, yerinde olmayan kimse yoktu ve konuşmalardan anladığım kadarıyla lokantada garip bir olay yaşanmıyordu. Effie mutfığa girdiğinde bundan hoşlanmadım ve kalkıp onu takip ettim. Malzemeleri kontrol ediyor, Margi'yle konuşuyordu, her şey kontrol altındaydı. Arka kapı kapalıydı ve mutfaktaki diğeri tek kişi hamur yapmakla meşguldü, bu yüzden onu yapması gerekeni yapması için bıraktım. Oturdum ve bir dakika sonra önümde bir fincan kahve ve kızarmış bir simit belirdi. Yukarı baktım. Anne bana gülümsedi. "Effie bunu seveceğini söyledi. Bir de bunu." Kızarmış simidin yanına paketlenmiş bir kurabiye koydu ve uzaklaştı.

Kurabiyeyi cebime attım, sonra simidi yedim ve Effie'yi beklerken kahvemi içtim. Kısa bir süre sonra ortaya çıktı ve oturduğum yere geldi. Biraz solgun görünüyordu, ben de ayağa kalktım.

"İyi misin?" "Evet.

Biraz yorgunum."

"Sana dinlenmen gerektiğini

söyledim." Başını salladı, dikkati

dağılmış görünüyordu.

"Yukarı çıkıp bitkilerinizi kontrol etmeye hazır mısınız?"

Sandalyenin arkalığını kavradığını fark ettim, parmakları vinile o kadar sıkı bastırıyordu ki beyazlamışlardı.

"Effie?" Endişeyle sordum.

"Evet. Burada işim bitti. Birkaç şey sipariş etmem gerekiyor ama onu daha sonra yapabilirim."

Onu üst kata kadar takip ettim. Adamlarım evi çoktan temizlemişti, bu yüzden güvenli olduğunu biliyordum. Effie'nin etrafından dolanarak bana geri verdikleri anahtarları kullandım ve kapıyı açtım. Tereddüt etti, sonra içeri adım attı. Ben de onu yakından takip ettim. Küçük yaşam alanında durdu, kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

"Temizlettim," dedim.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi belli belirsiz, kıpırdamadan.

"Bitkilerin mi?" Ben sordum.

Başını salladı, pencereye doğru yürüdü. Küçük saksılar solmuştu ve bir tanesinin yapraklarına dokunarak yeşili okşadı. "Suya ihtiyaçları var," diye mırıldandı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Sesi bozuktu ve kaskatı kesilmişti. Gergindi.

Dönüp odaya baktı, bakışları kanepenin yanında duruyordu. Nefes alış veriş hızlandı ve yüzü kül rengine döndü. Ona doğru koştum. "Effie. Ne oldu? Söyle bana," dedim.

Konuşmadı. Konuşabileceğinden emin değildim. Sıkıntıdan neredeyse nefes nefese kalmıştı ve birden aklıma geldi. Panik atak geçiriyordu. Tuzağa düşürölüp kaçırıldığından beri buraya ilk kez geliyordu. Her şeyi yeniden yaşıyordu. Hiç şüphesiz o gece yaşananların her bir anı kafasında tekrarlanıyordu. Onu kollarıma çektim, titreyen bedenini kendime yakın tuttum.

"Sorun yok Effie," diye yatıştırdım. "Burada hiçbir şey sana zarar veremez. Ben senin yanıdayım. Güvendesin."

"Bana çelme taktı," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Kaçamayayım diye bana çelme taktı."

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Biliyorum, bebeğim."

"Tanrı bilir kime satılmamı istiyordu." Effie tekrar tekrar yutkundu. "Bana ne yaptıkları umurunda bile değildi."

"O bencil bir kaltak."

Titremesi arttı ve hızlı nefes alıp vermesi zorlaştı. Onu kollarıma aldım ve yüzünü boynuma gömdü. Titremesi şiddetlenmişti ve alçak sesle küfrederek onu merdivenlerden aşağıya, arabaya kadar taşıdım. Adamlarım bizi görünce hemen harekete geçtiler, arka kapıyı açtılar ve Effie'yi kucağıma alarak hızla arabaya bindiğinden emin oldular.

"Bizi hemen otele geri götür," diye emrettim.

Uzaklaşırken omzumun üzerinden baktım.

Effie bir daha asla orada yaşayamayacaktı. O odada olanları asla atlatamayacaktı. Bir daha asla güvende hissedemeyecekti.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

BÖLÜM 15

EFFIE

I Roman beni süitindeki kanepeye oturtup önümdeki sehpanın üzerine oturana kadar araba yolculuğunu ya da başka bir şeyi pek hatırlamıyordum. Elleriyle yüzümü çerçevelemiş, bana bakıyordu.

"Bana ne yapacağımı söyle."

Başımı sallayarak titreyen bir nefes aldım. "Ben iyiyim." "İyi olmaktan çok uzaksın, Effie."

"Bu utanç vericiydi," diye fısıldadım. "Senin için. Özür dilerim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni utandırdım."

"Sen böyle bir şey yapmadın. Sana özür borçlu olan benim. Oraya geri döndüğünde nasıl tepki vereceğini bilmeliydim." Ayağa kalktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım. Seni hayatını değiştiren, korkunç bir olay yaşadığın yere geri götürüyorum ve sen benden özür mü diliyorsun?" Ellerimi tutarak tekrar yerine oturdu. "Senden özür dilemesi gereken benim. Bunu iyice düşünmeliydim. Yukarı çıkmaya izin vermemeliydim."

"Muhtemelen dinlemezdim." Acı acı gülümsedim. "Biraz inatçıyım."

Bir elini kaldırıp yanağında gezdirdi. "Öylesin," diye onayladı. "Bu hoşuma gidiyor. Bazen bana cevap veriyorsun. Pek çok insan bunu yapmaz."

"Egon için iyi," diye takıldım.

Sırıttı. "İşte orada." Yakınıma eğildi, ağzını alnıma bastırdı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Biraz çay iyi olurdu."

Başını salladı ve masasına gidip telefonu aldı. Bunu nasıl yaptığını anlamamıştım. Onun kollarında kendimi güvende hissediyordum. Onun varlığında, korunduğumu hissettim. Vi onu ölümcül olarak tanımladı ve ben de ona inandım. Öfkesinin anlık görüntülerini görmüştüm. Yakınımdayken yoğun aurasını hissettim. Yanında taşıdığı tehlikeyi hissettim.

Yine de dün gece benimle sevişen adam farklıydı. Daha önce bana sarılan ve kulağıma nazıkçe güven verici sözler fısıldayan adam sıcak ve şefkatliydi. Hâlâ güçlü, emredici ve yoğun ama daha yumuşak. Nazikti.

Roman Costas'ın iki farklı yönünü keşfetmiştim.

Geri döndü ve tekrar önüme oturdu. "Çay ve biraz yiyecek birazdan hazır olacak."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim, ciddiyetsiz olmaya çalıştım. "Sanırım bitkilerim hala su almadı."

"Margi'den yukarı çıkıp bunu yapmasını istedim."

"Teşekkür ederim. Birkaç gün içinde geri dönmeye hazır olacağımı sanmıyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. "O köprüyü daha sonra geçeceğiz. Yemek yemeni istiyorum. Vi'nin seni görmeye gelmesini sağlayabilirim. Benim işim var."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Bana bir şey olmaz. Artık büyükannenin sütünü biliyorum, televizyon izleyebilirim. Kindle'ım var. Ben iyiyim."

"Emin misin? Arkadaşlığınızdaki hoşlanıyor."

"Ben de onunkini seviyorum. Ama ben iyiyim. Aslında, sanırım yalnız kalmak istiyorum."

Gizlice kapı çalındı ve kapıyı açıp tepsiyi aldı. Tepsiyi masanın üzerine kaydırarak ona katılmamı işaret etti. Kapağı kaldırdı, bir dizi sandviç ve bir başka hamur işine memnuniyetle baktı. Çayı bir fincana doldurdu, buhar yukarı doğru süzülürken bergamot kokusunu da beraberinde getirdi. Earl Grey sevdiğimi hatırlamıştı ve gönderilenin o olduğundan emin oldu. Fincana biraz şeker ekledi ve önüme koydu.

"İç."

ROMAN

Fincanı eline aldı, yudumladı ve usulca iç çekti. "Çok güzel."

Yüzünü inceledim. Hâlâ solgundu ve elinde hafif bir titreme vardı ama sakindi. Düşündüğünden daha güçlüydü.

Bir tabağa bir sandviç ve bir hamur işi ekledim ve ona uzattım. Bir şeyler atıştırdı, tuzludan çok tatlıdan yedi ve ben hiçbir şey söylemedim. Birkaç sandviç yedim ve gönderdiğim kahveyi içtim.

"Eğer sorsaydım, dinlenir miydin?"

Doğal olarak gülümseyen dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı.

"Eğer lütfen dediysen." Elimi çenesinin altına kaydırdım ve tuttum.

"Lütfen. Benim için."

"O zaman, evet."

"Güzel." Fincanına biraz daha çay doldurdum, onu henüz terk etmek istemiyordum. Hareketlerimi enine boyuna düşünmediğim için kendime kızıyordum. Elbette evine dönmek onun için travmatik olacaktı. Personeliyle yakınlaştırma yapması ya da sadece lokantaya gitmesi konusunda ısrar etmeliydim. Geri dönmesi için çok erken olduğunu bilmeliydim.

Orada bir daha rahat edeceğinden şüpheliydim. Onun orada olmasından asla rahat edemeyeceğimi biliyordum - onunla birlikte görevlendirilmiş adamlarım olsa bile

her zaman. Çok izole edilmişti, çok kolay erişiliyordu. Daha güvende olmalıydı. Ve biri hariç hiçbir yer bu otelden daha güvenli değildi.

Benim mülküm.

Bunu düşünmeyi bile reddederek başımı salladım. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Bir süre uzanmanı istiyorum."

Onu yatak odasına çekmeme izin verdi, ben de battaniyeyi üzerine örttüm ve elimi saçlarında gezdirdim. Tüm bu küçük jestler nereden geliyordu, hiçbir fikrim yoktu, ama onunla birlikte, doğal olarak ortaya çıkıyor gibiydiler. Masama gidip aradığım şeyi aldım ve sonra ona döndüm. Yatağın yanına çömelip eline bir cep telefonu tutuşturdum. "Bana ihtiyacın olursa beni ara, anladın mı? Bir numaralı hızlı arama tuşundayım. Ya da adımı söyle, o beni arasın."

"Evet."

"Gergin, yalnız ya da başka bir şey hissetmen umurumda değil.

Sen ara." "Tamam."

"Vi iki numara. Aldo, üç numara. Ama önce sen beni ara."

Gözlerini kapadı, başını salladı, cep telefonunu göğsüne bastırdı. Onu terk etmekten nefret ediyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, oteli boş ver demek istedim. Beni bekleyen aile işi her neyse. Çözmem gereken herhangi bir sorun, düzeltmem gereken bir hata ya da cevaplanması gereken bir soru. Bunun yerine, burada kalıp o uyurken ona göz kulak olmak istedim. Daha da iyisi, yanına sokulup ona sarılmak.

Bu duyguların ne kadar güçlü olduğuna şaşırarak ayağa kalktım. Eğildim ve başına bir öpücük kondurdum. "Ara beni," diye hatırlattım ona.

"Yapacağım," diye mırıldandı.

Kapıda durdum ve ona baktım. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hoşuma gittiğinden de emin değildim.

Ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını hissediyordum.

Süite dönmekte geç kalmıştım. Yorgun ve endişeli bir şekilde boynumu ovuşturdum. Kumarhane turistlerle dolup taşıyordu ve müdürlerimin hepsi uzman olmasına rağmen, Cumartesi geceleri her zaman pistte olma şovu yapardım. Etrafta pek çok önemli insan vardı ve el sıkışıp selamlaşmak iyi geliyordu. Onlarla ilgilenildiğinden emin olmak. Mutlu olduklarında ve kendilerini önemli hissettiklerinde daha fazla para harcıyorlardı. Her ne kadar hoşuma gitmese de bu bir kazan-kazan durumuydu. İş adamı yüzümü takındım ve işimi yaptım. El sıkıştım, umurumda olmayan şeyleri dinledim, içki ısmarladım, kredi verdim, özel bir oyun ayarlanmasına yardımcı oldum ve yüzümün çatlayacağını düşünene kadar gevezelik ettim. Aldo zamanımın dolduğuna karar verip beni rahatlattığında çok mutlu oldum. Görmem gereken her şeyi görmüş ve yapmam gereken her şeyi yapmıştım.

Effie koltukta ya da yatakta değildi. Pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrılmıştı, kucağında Kindle'ı vardı ve uyuyordu. Günün sonunda onu görmeye ihtiyaç duymak garip hissettiriyordu. Orada, güvende olduğunu ve beni beklediğini bilmek göğsüme bir şeyler yaptı. Yatağa oturup ona baktım. Belli ki banyo yapmıştı, saçları hala nemliydi. Daha önce attığım gömleğimi giydiğini fark ettiğimde sııttım. Yanındaki tepside bir demlik çay ve içinde tost olduğunu tahmin ettiğim boş bir tabak vardı. Tepsinin üzerinde küçük bir kap bal duruyordu. Bir şeyler atıştırırdı ve ben ona yemek yedirmek için orada olmadığım sürece yaptığı şey buydu. Tost. Kraker. Peynir. Siparişleri görüyordum ve ben yokken daha fazla yemesini diliyordum ama bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordum.

Hızlı bir duş aldım ve uyku pantolonumu giyerek yatak odasına döndüm. Rüyalarına dalmış, uyukluyordu. Onu tekrar izledim, büyülenmişim. O benim için bir gizemdi. Güçlü ve dirençli, ama inanılmaz derecede kırılgan ve savunmasız. Ondaki kıvılcımın parıltılarını görüyordum ve olanları geride bıraktıkça daha fazlasını göreceğime emindim. Birlikte inanılmazdık. Deneyimsizliğine rağmen ya da belki de deneyimsizliği yüzünden, onunla birlikte olmak inanılmaz derecede erotikti. Başka bir erkek tarafından hiç dokunulmadığını ya da öpülmediğini bilmek beni mağara adamı gibi hissettiriyordu. Sahiplenici ve şehvet dolu. Onun öğrenmesini izlemek, zevkten soluk soluğa kalışını dinlemek, onun

cinsel keşifler, benim için bir afrodizyaktı. Ellerimi ondan zor uzak tutuyordum.

Sandalyenin önünde çömelip parmaklarımı onun güzel saçlarında gezdirdim. "Effie," diye mırıldandım. "Uyan, güzelim."

Harika gözlerini kırpıştırarak açtı ve gülümsedi. Karşılama ifadesinin güzelliği karşısında nefesim kesildi.

"Merhaba," diye fısıldadı. "Beklerken uyuyakalmışım."

Öne doğru eğildim ve ağzını kendi ağzımla kapattım. Elimi boynuna doladım, yüzünü kendime doğru tuttum ve onu yuttum. İnledi, kontrolü ele almama izin verdi, beni tekrar öptü ve kollarını boynuma doladı. Onu kaldırdım, sandalyeye oturdum ve bana sarıldı. Ellerimi kalçalarının arkasına doğru kaydırđım, parmaklarımı keşfettiğim dantelin altından geçirdim ve yumuşak amının üzerinde gezdirdim. "Çok ıslak," diye dudaklarına doğru nefes aldım. "Çok duyarlı."

Klitorisini okşadığımda haykırdı. Elime karşı sallandı ve ben de onaylayarak mırıldandım. Başparmağımı klitorisinin üzerinde döndürürken bir parmağımı içeri kaydırđım. "İşte böyle, bebeğim. Elimi sür. Geldiğini görmeme izin ver."

Omuzlarımı kavradı, üzerimde dalgalanıyordu. Beni çılgına çeviren o alçak, gırtlaktan gelen sesleri çıkarıyordu. Başını geriye düşüdü, saçları kalçalarımı okşuyordu. Boştaki elimi kalın saçlarına doladım ve öne eğilerek tişörtümün üzerinden göğüs uçlarını emdim. "Gömleğimi giyip beni mi bekliyorsun Effie? Seni benim kıyafetlerimle gördüğümde nasıl tepki vereceğimi biliyor muydun? Senin için ne kadar sertleşeceğimi?" Hırıldadım. Boynunu yaladım ve ısırđım, ağzını tekrar kapattım. Daha hızlı hareket etti, nefesi kesik kesik çıkıyordu. Elimi daha hızlı hareket ettirdim, daireler daha sert hale geldi ve titremeye başladı. Başını boynuma gömüp ağlayarak geri çekildi. Düşerken dişlerinin keskin kısırtmasını hissettim, adım dudaklarından bir dua gibi döküldü. Dokunuşumu yumuşattım, elimi geri çektim ve ona sıkıca sarıldım. Bu küçük kadınla ilgili bir şey, ona yakın olma ihtiyacını her şeyden önemli kılıyordu. Ona şefkat ve ilgi göstermek.

Doğrulup bakışlarımla buluştu ve beni kıkırdattı. Hala ona yapışmış olan masumiyeti seviyordum. Bunu her zaman yanında taşıyacağına dair bir his vardı içimde. Bu onun ruhunun bir parçasıydı.

Ereksiyonumun eşofmanımı deldiği yere baktı. Dudağını ısırarak çıkıntının izini sürdürdü. "Peki ya sen?" diye sordu.

Ben daha cevap veremedim kucaklarımdan kayarak iki yana açılmış bacaklarımın arasına indi. Kalçalarımı okşarken gergin görünüyordu. "Ben hiç..."

"Biliyorum."

"İstiyorum. Nasıl yapacağımı söyle."

Neredeyse boşalıyordum. Effie bacaklarımın arasında, o güzel gözleriyle bana bakıyor, yalvarıyor, güveniyordu.

Benden sikimi emmesine izin

vermemi istedi. Sanki hayır

diyecekmişim gibi.

EFFIE

Roman'ın önünde gergindim. Bana tüm yoğunluğuyla baktı. Işıltılı yeşil bakışlarında şehvet, arzu ve ihtiyaç yüzüyordu. Dudaklarını yaladı, sonra kalçalarını kaldırdı. Eşofmanını çekerek ereksiyonunu serbest bıraktım. Kalındı, şişmişti ve elime aldığımda ağır ve sıcaktı. Etrafında uzun bir damar uzanıyordu, başı neredeyse mor renkteydi. Başparmağımı tepesinde gezdirerek onu okşadım.

Roman inledi. "*Tanrım*, Küçük

Kaplan." Ona baktım, emin değildim.

"O güzel dudaklarını aç ve beni içine çek," diye talimat verdi.

Onu incitmekten korktuğum için temkinliydim. Ama dediklerini yaparken çıkardığı zevk tıslaması beni daha cesur yaptı.

"Dilini kullan. Beni keşfet. Taşaklarımı avuçla, benimle oyna. Tadıma bak," dedi kabaca. Bir elini başımın üzerine koydu, parmakları huzursuzdu. "Al bakalım

"Beni olabildiğince çok içine çek."

Geri çekildim ve sikine baktım. Rengine. Şekline. Hafif kavisliydi, başı ağzımdan parlıyordu, ucunda bir damla sıvı parlıyordu. Onu yaladım, tekrar dudaklarımın arasına aldım. Dilimi kullanarak şaftın etrafında yuvarladım, dilimi kıvrıp başıyla alay ederek düz hareketlerle değiştirdim. Serbest eliyle sandalyenin kolunu kavradı ve sıkıca tuttu.

"Kahretsin, ne yapıyorsun?" diye inledi. "Bu muhteşem."

Çabalarımı iki katına çıkardım. Talimatlarını izledim ve taşaklarını avuçladım. Yanaklarımı çukurlaştırdım ve onu olabildiğince derinden emdim. Onu zevkle homurdanmaya, coşkuyla inlemeye ve terk edilmişlikle lanetlemeye iten şeyin ne olduğunu dinledim. Başımı asla itmedi ama bana rehberlik etti, dokunuşu nazik ve sesi çakıllı. Dilimi kıvrıp onu kızdırmamı çok severdi. Tepesini emer, sonra onu derinlere çekdim. Kalçaları oynadı, hareket ettikçe onu sandalyeden kaldırdı.

"Evet, bebeğim. İşte böyle. Tanrım, bu işte çok iyisin." Sonra aniden geri çekildi. "Yeter."

Başımı kaldırdım, şaşkınlıkla bakıyordum. "Beğenmedin mi?"

Eğildi, beni tekrar kucağına aldı, kamburunu çıkardı ve bacaklarını kullanarak benimkileri iyice açtı.

"Çok hoşuma gitti. Ama senin içinde olmak istiyorum."

Kalçalarını kırıp kendini içime gömerken ağzımı kapattı. Nefesim kesildi, hala onun büyüklüğüne ve çevresine alışmamıştım. Hızla hareket etti, sertçe içime girdi. Beni yönlendirmek için kalçalarını kavradı. Beni öyle derin öptü ki nefesim kesildi. Beni sabitlemek için bir kolunu belime doladı ve parmaklarını klitorisime doğru kaydırды. "Benimle gel. Seni hissetmek istiyorum."

Sanki bedenimin sahibiydi. Etrafında gerildim, kaslarım kilitlendi.

"Evet!" diye kükredi, daha sert itti.

Gözlerimi kapattım, göz kapaklarımın ardında bir renk cümbüşü patladı. Etrafımdaki her şey kayboldu. Tek hissettiğim oydu. Sert, sıcak ve mükemmel. Ağzımda onun tadı, üzerimde onun elleri. Orgazm olurken kulağıma gelen sesi. Beni doldurduğunu hissediyordum. Hiç bu kadar derin bir şey yaşamamıştım. Kendimi kaybettim ve bedenim onu kavrayarak kasılmaya başladı. Zevk içimde sekti. Omurgamdan aşağı kayıyor, patlıyor ve o kadar büyük bir coşku şeridi gönderiyordu ki haykırdım, başım geriye düştü. Sonra tekrar Roman'ın kollarındaydım, göğsüne sıkıca yapışmıştım.

Terden sıırıslıklam olmuş tenlerimiz birbirine sürtündü. Sert nefeslerimiz havayı doldurdu. Dudakları başıma bastırdı. Kolları beni kendine çekti. Elleri sırtımda genişçe açılmış, beni yerimde tutuyordu.

Ve hiç ayrılmak istemedim.

BÖLÜM 16

ROMAN

SO gün Effie dolaptan çıktı ve ellerini giydiği elbisenin eteğinden aşağı kaydıldı. Kravatımı bağlamaya ara verip ona baktım. Kendime engel olamayıp yüzünü avuçladım ve onu öptüm. "Çok güzelsin."

Morluklar soluyordu ve Vi onları kapatmaya yardımcı olması için ona biraz makyaj yapmıştı. Kollarındakiler hâlâ daha koyuydu ama kolları onları çoğunlukla gizliyordu. Karnındaki ve bacaklarındaki izler koyu kalmıştı. Onları her gördüğümde ruh halim renklerine uyuyordu.

Saçları dökülmüştü, omuzlarına dökölüyor ve abanoz rengi bir dalga halinde sırtından aşağı iniyordu. Elbisenin mavisi gözleriyle uyumluydu. Güzel ve kadınsıydı ve ona yakışıyordu.

Yanağına dokundum. "Teşekkür ederim."

Gölümsedi, yüzünü çevirdi ve şefkatli hareketlerinden birini yaparak parmaklarımı öptü. Bu hareketler onun için doğaldı ve şaşırtıcı bir şekilde benim için de kolaydı. Fiziksel ilişkimizin samimiyeti karşısında şaşkına dönmüştüm. Kendimi ona ne kadar bağlı hissediyordum. O bana karşı ne kadar duyarlıydı. İnanılmaz derecede güveniyordu. Ona öğretmekten, nelerden hoşlandığını öğrenmekten zevk alıyordum. Onunla neyi sevdiğimi. Daha önce yaşadığım tüm ilişkilerden farklıydı. Birbirimize karşı rahattık ve bunu Nonna'ya da göstereceğimi düşündüm.

"Seni sevecektir," dedim Effie'nin dile getirmediği endişelerini gidermek için. "Vi de orada olacak."

"Kardeşin değil mi?"

"Hayır, bu hafta sonu burada değil ama buraya gelecek, onunla o zaman tanışacaksınız."

"Tamam."

"Hemen yanında olacağım."

"Büyükanne yalan söylemek yanlış geliyor."

Bir an için onu inceledim. "Bu bir yalan mı, Küçük Kaplan? Bir tür ilişki içinde değil miyiz? Ben seninleyim. Başka kimse yok. Benim yatağımdasın. Benim süitimesin. Benim korumam altındasın."

Gözlerini kırptırdı. "Nasıl gördüğünden emin değildim," diye itiraf etti.

Alçak şifonyerin kenarına oturdum ve onun sözlerini düşündüm. "Kafa karıştırıcı," diye itiraf ettim. "Bunların hepsi benim için de yeni, Effie. Bunu beklemiyordum. Bizi." Başımı salladım. "Anlaşılan Aldo benden önce bir şeyler görmüş ve sınırları zorlamış." Elini tuttum. "Ama bu bir yalan değil. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama yalan değil."

Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu. "Benden bir tanım ya da kategori isteme. Bunu yapacak kadar bana güvenebilir misin?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet."

Kravatımla oynayıp düzeltirken ve yerine oturturken gülümseyerek ayağa kalktım, yine sevimli hareketler yapıyordu. "İşte oldu."

"Pekâlâ. Hadi gidelim."

Effie, Nonna'ya çiçek almak için durmakta ısrar

etti. "Onun bir bahçesi var," diye itiraz ettim.

"Kocaman bir bahçe."

"Çiçek almak gibisi yoktur. Annem bunu hep sevmiştir." "Sen sever miydin?" Merakla sordum.

"Ben hiç almadım. Sanırım alırdım."

Onu çiçek pazarına kadar takip ettim. Çeşitli çiçek saplarını toplayarak etkileyici bir buket hazırladı. Parasını ödedim ve arabaya kadar taşıyıp arkaya yerleştirdim. Adamlarım dikkat çekmeyecek bir mesafeden takip ediyorlardı ve biz ayrılana kadar diğer muhafızlarla birlikte malikânenin önünde kalacaklardı. Effie onları fark etmemişti bile. Aldo ve Vi, içimizden birinin kumarhanede acil bir durumla karşılaşması ihtimaline karşı kendi araçlarıyla geleceklerdi. Pazar günleri kuşluk vakti ve öğleden sonra haftanın en sakin zamanlarıydı, bu yüzden şüpheliydi ama her ihtimale karşı hazırlıklıydık.

Hazırlıklı olmayı severdim.

Yolda Effie'nin elini tuttum. Güneş çıkmıştı, hava sıcaklığı gün için tam kıvamındaydı ve camları açmıştım, esinti burnuma onun kokusunu üflüyordu.

Kapılarda görevlilerle sohbet ettim ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Onlara Effie'yi tanıttım ve artık benim çemberimin bir parçası olduğunu anlamaları için bir kelime kullandım.

"Famiglia."

Anlayışla başlarını salladılar ve ben de arabayı kapıdan geçirip garaj yoluna çıktım. Effie huşu içinde bakıyordu.

"Roman," diye nefes verdi. "Bu muhteşem."

Arabadan inmesine yardım ettim ve çiçekleri ona uzattım. "Nonna burada mutlu." "Ama burası senin evin?"

"Evet. Genellikle burada yaşıyorum. Her zaman kış ve bahar aylarında. Yazın genellikle otel ve kumarhanede meşgul oluyorum ama elimden geldiğince burada olmaya çalışıyorum."

Yürümeyi bıraktı. "Seni büyükannenden uzak tutuyor muyum?" "Pek çok şey öyle."

"Evime geri dönmeliyim."

Elini sıkıca kavradım. "Bugün bundan bahsetmek yok. Bugün biz bir çiftiz ve Nonna'nın bunu görmesini istiyorum. Bana söz vermiştin."

Başını salladı ama hâlâ tereddütlü olduğunu biliyordum.

Doğru kelimeleri bulamasam da bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Biz bir şeyiz Effie. Ne olduğumuzu kendimiz bulacağız. Ama bugün, biz Roman ve Effie'yiz. Anladın mı?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Anladım."

Onu Nonna'nın olacağını bildiğim arka bahçeye doğru yönlendirdim. Aldo ve Vi ile birlikte masadaydı ve Effie'yi ona götürdüm, onları tanıştırmadan önce Nonna'nın yanağını öpmek için eğildim.

"Nonna, bu Effie."

Effie elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Volare. Beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

Nonna aramıza baktı. Bakışları Effie'nin belinde duran elime yerleşti. Dudaklarından hafif bir gülümseme geçti.

"Bana Nonna V diyebilirsiniz. Aldo ve Vi gibi."

"Oh, teşekkür ederim," diye mırıldandı Effie. "Bunlar senin için."

Nonna çiçekleri alırken son derece memnun görünüyordu. "Çok güzel. Ve düşünceli."

"Kendi bahçeleriniz olduğunu biliyorum. Roman bana onlardan bahsetti ama ben de zaten sahip olmadığınız bazı çiçeklerin hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

"Çiçekler her zaman keyiflidir," diye onayladı Nonna. "Onları sen mi topladın?"

Gülümseyerek, "Mükemmel olanları bulmak için beni çiçek pazarında sürükledi," dedim.

Nonna'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Gel çocuğum. Onları suya koymama yardım etmelisin."

Takip etmeye başladım ve Nonna parmağını kaldırdı. "Sen otur. Effie'niz ve ben bunu halledebiliriz."

Endişeyle Effie'ye baktım ama o gülümseyerek başını salladı. "Ben iyiyim Roman."

Oturdum ve onların mutfakta kayboluşunu izledim.

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandım.

Vi homurdandı. "Şimdi devreye gireceğinden şüpheliyim. Nonna V onu sorguya çekecek ve sen de kızaracaksın."

Korktuğum şey tam olarak buydu.

Öne doğru eğildim ve kendime bir kadeh şarap doldurdum. İhtiyacım olacakmış gibi bir his vardı içimde.

Nonna öğle yemeği için sarımsaklı ve karidesli risotto yaptı. En sevdiklerimden biriydi. Salata ve makarna da vardı. Biraz soğuk et ve ekmek. Antipasto. Her şeyi hazırlamıştı.

Effie'yi dikkatle izledim, sık sık tabağına bir şeyler eklemek için eğiliyor ya da ne kadar iyi olduğunu fısıldıyordum. Risottoyu sevmiş görünüyordu, ikinci bir porsiyon daha aldı. Ekmeği ve biraz peyniri kemirerek beni güldürdü ve fare eğilimleri konusunda onunla alay etti. Beyaz şarabı yudumladı ve sessizce benim üzüm bağımından gelip gelmediğini sordu.

Sandalyemde rahatladım ve bir parmağımı yanağında gezdirdim. "Öyle, Küçük Kaplan. Beğendin mi?"

"Çok lezzetli."

"Yanımızda birkaç şişe getirmeyi ihmal etmeyeceğim."

Döndü ve teninde kalan parmağımı öptü. "Teşekkür ederim."

Hiç düşünmeden parmağımı ağızma götürdüm ve dudaklarıma dokundurdum. Başımı kaldırdım ve Nonna'nın bizi izlediğini gördüm, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

yüz. Vi kıkırdıyordu ve Aldo tekrar mırıldanmaya cesaret etti.

Ters ters baktım ve sonra gülmeye başladım. Tüm bu öğle yemeği eğlenceliydi. Effie ve ben notlandırılıyorduk ve şimdiye kadar geçtik.

Öğle yemeğinden önce Effie'ye evi gösterdim. Evin büyüklüğü karşısında hayrete düşmüş, şaşkınlıkla evin benim tarafıma bakan kısmına bakıyordu. "Tüm bu alan senin için ve sen otelde mi kalıyorsun?"

"Şu anda."

"Çok güzel, Roman."

Kabul etmek zorundaydım. Nadiren orada olsam da harika bir evdi. Nonna orayı seviyordu ve gerçekten önemli olan da buydu. Gruba döndüğümüzde ikimiz de gülümsüyorduk.

"Nasıl tanıştınız?" Nonna Effie'ye sordu.

"Roman sana söylemedi mi?"

Nonna alay etti. "Bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Oh. Şey, benim lokantamda. Bagels and

Bites."

"Bir gün yoldan sapmak zorunda kaldık. Bir lokantaya uğradık ve ben acıkmıştım. Bir sandviç almak için içeri girdim," diye araya girdim. "Effie mutfaktan çıktı ve"- ellerimi bir voilà! hareketiyle açtım-"gerisi tarih oldu. Yani, o gözlere nasıl karşı koyabilirdim ki?"

"Demek simitler oradan geliyor," diye düşündü Nonna. "Peki Roman hakkında ne düşünüyorsun?"

Effie ağız dolusu risottoyu yuttu. Boğazını temizledi ve şarabından bir yudum aldı. "Onun kibirli olduğunu ve benim lokantama ait olmadığını düşündüm," dedi dürüstçe. "Ama geri gelmeye devam etti. Bir tür sokak kedisi gibi. Sonunda ona acıdım."

Nonna yüksek sesle güldü, Vi ve Aldo kıkırdadı ve ben de sııttım. Dudak bükmesine bayılıyordum.

"Beni hemen sevdi, Nonna. Bunu söyleyebilirim."

Nonna gözlerini devirdi. "Ego. Tam bir erkek şeyi." Effie şimdi de güldü. "Büyük bir egosu var."

Kulağına doğru eğildim. "Şimdi de benim egomdan mı bahsediyoruz, Küçük Kaplan?"

Kızardı ve beni itti. Kıkırdadım ve şarabımı aldım. Nonna gülümsedi.

Yemekten sonra Effie ve Vi yürüyüşe çıktılar, ben de mutfakta Nonna'ya tatlı ve kahve hazırlamasında yardım ettim.

"Çok hoş biri," diye düşündü Nonna.

"Onu farklı kılıyor," diye ekledi Aldo.

Ona kaşlarımı çattım ve Nonna koluma vurdu. "O haklı."

"Artık karının yanına gidebilirsin," diye talimat verdim. "Vi'nin Effie'ye nasıl daha çok onun gibi olacağı konusunda talimatlar vermediğinden emin ol. Zaten çok geveze."

Aldo gülerek tepsiyi dışarı taşıdı ve Nonna ile beni kahveyi beklemek üzere bıraktı.

"O haklı," diye tekrarladı. "Onunlayken farklısın."

Omuz silktim, haklı olduğunu biliyordum ama bunu kabul etmek istemiyordum. "Önemsiyorsun."

Başımı salladım, tartışmayı reddettim.

"Benim odamda mı?" Nonna gözlerinde bir parıltıyla sordu. Bakışlarına karşılık verdim. "Hayır."

"Ah."

"Yaralıydı. Ona göz kulak olmam gerekiyordu." "Peki ya şimdi?" diye meydan okudu.

İçimi çektim. "Onu yanımda seviyorum," diye itiraf ettim.

"Onu daha çok görmek istiyorum. Seni daha çok. Meşgul olduğunu biliyorum ama iş dışında da yaşamalısın."

"Deneyeceğim, Nonna."

"Onu ziyaret etmem için bana gönderebilirsin. O ve Vi beni genç tutacaktır." "Göndereceğim."

"O senin için iyi."

İçimi çektim. "Benim için çok iyi."

"Hayır. Sadece iyi. Ondan hoşlanıyorum." Gülümsedi ve elini cebine attı. Küçük bir kutu çıkardı ve benimkinin içine soktu. "Buna ihtiyacın olabilir."

Bakmadan ne olduğunu biliyordum. "Nonna," diye azarladım.

Başını iki yana salladı. "Kaldır o zaman. Ama güven bana, ne gördüğümü biliyorum." Ve beni terk etti.

Öğleden sonra güneşi tepedeyken otele geri döndük. Effie sessizdi ama daha rahattı. Her şey yolunda gitmişti. Nonna onu sevmiştir. Onaylandı. Aldo Effie'nin iyi olduğunu gördü. Vi, Vi'ydi. Eğlenceli, saygısız ve kahkaha doluydu. Aldo'nun onun için deli olduğunu görmek kolaydı.

Effie Nonna'yı severdi. Bahçelerden ve yemek pişirmekten konuşurlardı. Nonna ona getirdiğim simitleri ne kadar çok sevdiğini söyledi. Effie'ye gelip nasıl yapıldığını öğreteceğine dair söz verdirdi. O da Effie'ye risotto'nun nasıl yapıldığını göstereceğine söz verdi.

Her şey yolunda gitti ama yine de gergindim. Huzursuzdum. Sanki sınırlarım vücudumun dışındaymış gibi hissediyordum. Açıkta. Bundan hoşlanmamıştım.

Otele vardığımızda arabayı park edip yukarı çıktık, Effie'nin yüz ifadesi daha da üzgünleşmişti. Sütte ona baktım, emin değildim.

"Ne oldu?" Biraz sert bir ses tonuyla sordum.

"Tüm bu güzelliği bırakıp buraya, bu dört duvara nasıl gelebildin? Güneş ve esinti, malikânenizin huzuru," diye merak etti. "O güzel ev."

I Omuz silkti kapalı benim ceket ve yalın karşı
ve masa. "I sorumlulukları var. Otel. Kumarhane."

"Bütün bunları halledecek adamlarınız yok
mu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Çok fazla hayatı kaçırıyor gibi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Nonna'nın kafanı kendi sözleriyle doldurduğuna şüphe
yok." "Senin için endişeleniyor."

"Bunun farkındayım."

"Senin mutlu olmanı istiyor."

Kollarımı kavuşturdum, onu inceliyordum, aniden sinirlenmiştim.

"Hayatımdan gayet memnunum. Bugünün sadece Nonna'nın çift
olduğumuzu düşünmesi için bir oyun olduğunu hatırlatmama gerek var mı?
Değiliz Effie, gerçekten. Bir ilişkimiz var ama bu farklı. Hayatımı
değiştirmek istemiyorum. Özellikle de otellerimden ya da işlerimden
vazgeçip yuva kurmak istemiyorum. Bir eş ya da çocuk için hiç arzum
yok."

Yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüm. Ama omuzlarını dikleştirdi. "Biz tam
olarak neyiz Roman?"

"Ben senin koruyucunum.

Sevgilinin." "Gardiyanı unuttun."

Güldüm, sesim hiç eğlenmemiş gibiydi. "Gardiyanınız sizi güvende tutuyor.
İhtiyacın olan her şeye sahipsin. İstedğin her şeye."

"Bunu ben istemedim."

"Ben de istemedim."

Yutkundu. "Önemsediğini sanıyordum. Dedin ki-"

Öfkem büyümeye başlamıştı. Onun soruları benim kendime sorduğum sorulara çok yakındı. Masadan kalkarak onun sözünü kestim ve ceketimi kaptığım gibi omuz silktim. "Bu benim umurumda, Effie. Eğer umursamasaydım şimdiye ölmüş olurdun. Ya da ölmüş olmayı dilerdin. Biraz minnettarlık göstermeye çalış. Senden bugün daha fazla rol yapmanı istemiştin. İyi iş çıkardın. İkimiz de yaptık. Artık rol yapmayı bırakalım."

"Hepsi bu kadar mıydı?"

"Hayır," diye tersledim. "Seni becermek hoşuma gidiyor. Beni eğlendiriyorsun. Güzel olduğunu düşünüyorum. Bu rol yapmak değil. Ama birlikte bir gelecek olmayacak. Kartlarda yok, bu yüzden bu düşüncüyü kafandan çıkar."

"Ben asla-"

Gerisini duymak için beklemedim. Neden bu kadar kızgın olduğumu bilmeden hışımla dışarı çıktım. Yüzündeki yıkılmış ifade beni neden bu kadar rahatsız etmişti.

Bunu düşünmeyi reddettim.

BÖLÜM 17

ROMAN

I Döndüğümde karanlıktı. Effie kanepede, küvette ya da yatağımda değildi. Nonna'nın süitini kontrol ettim ve onu oradaki kanepede uyuyormuş gibi yaparken buldum. Göğsünün hızla inip kalkması bana Aksi halde.

Ama o yaralı tarafı oynayıp kanepede uyumak mı istedi? Bana uyar.

Hızlı bir duş aldım ve yatağa çırılçıplak girdim. Effie'den önce hep çıplak uyurdum. Onun mütevazılığı için sadece eşofman altı giymiştim. Yatağın tamamına sahip olmak iyi hissettirdi ve yastığı başımın altına koyarak uzandım. Ancak bu hareket, kumaşın içine hapsolmuş kokunun burnuma dolmasına neden oldu.

Effie'nin çiçeksi aroması beni çarptı. Vücudumun verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışarak yumuşak kokuyu içime çektim. Yuvarlandım, ışığı kapattım ve rahatlamak için kendimi zorladım. Ama sadece daha da gerildim. Gözlerimi kapamak sadece onun görüntüsünü ön plana çıkardı.

Rahat mıydı? Yemek

yemiş miydi?

Battaniyesi var mıydı?

Beni özledi mi?

Öfkeyle yorganı geriye attım ve dolaptan geçip Nonna'nın odasına girdim. Doğruca kanepeye gittim, ellerimi Effie'nin altına soktum ve onu kollarımın arasına aldım.

Beni itti. "Bırak gideyim."

"Hayır," diye tersledim. "Benim yatağında uyuyacaksın." "Hayır."

Yüzümü onun kine yaklaştırdım. "Dinle, küçük tutsak. Sana ne söylersem onu yapacaksın."

Onu yatağa yatırdım, diğer tarafa yuvarlanıp başını salladığında hayal kırıklığıyla homurdandım. "Hayır dedim."

"Başka seçeneğin yok."

Arkasını döndü ve ofise doğru koşmaya başladı, ben de peşinden. Kapıya yöneldi ama karanlıkta kilidi açamadı. Onu belinden yakaladım ve tek çıkış kapısından uzaklaştırdım. Kıvranıyor ve bana isimler takıyordu.

"Siktir git, Costas."

Onu masanın üzerine bıraktım ve bacaklarının arasından ittim. "*Sikeyim mi seni Costas?*" Tekrarladım. "Erkekler daha azını söyledikleri için öldüler, Küçük Kaplan."

"O zaman öldür beni."

"Onun yerine seni becermeme ne dersin?" Mırıldandım, vücudum onun için yanıyordu.

Saçlarını savurdu, ters ters baktı. Sonra aniden başını kendine doğru çekti ve beni sertçe öptü. Alt dudağını ısırarak beni şaşırttı. "Beni becermek mi istiyorsun Costas?" diye fısıldadı. "İstedğin bu mu? Tek iyi olduğum şey bu, değil mi? Cinsel bir ilişki, başka bir şey değil mi? Bir süre oynayabileceğin güzel, sıkı bir bakire mi?" Tırnaklarıyla sırtımı çizdi.

"Artık bakire değilsin," diye karşılık verdim, onu kendime doğru çektim ve azgın ereksiyonumun her santimini hissetmesine izin verdim.

"O zaman elinden geleni yap."

Üzerindeki dayanıksız iç çamaşırını yırtıp attım ve gömleğini önden yırtarak açtım, düğmeler etrafa saçıldı. Dizlerini kavradım, daha geniş açtım ve kalçalarımı kırdım. İçine girmiştım, sıcaklığı ve ıslaklığı etrafımı sarmıştı.

"Tanrım, Effie. Beni istiyorsun. Öfkeli bile olsan beni istiyorsun." "Kapa çeneni ve sık beni."

Bir kolumu beline doladım, hafifçe eğildim ve kendimi masaya dayadım, hayal kırıklığım kaynama noktasına ulaşmıştı.

Sikilmek mi istedi?

Ona tam olarak istediği şeyi verecektim.

Geri çekildim ve onu masanın sert yüzeyine doğru iterek içine daldım. Geri çekilmedim, ona çılgınca sokuldum. Saçlarımı çekiştiriyor, hiç aklıma gelmeyecek küfürler ediyor, tırnaklarını geçirip dudaklarımı ve çenemi ısıırıyordu. Boynunda izler bıraktım, ona binerken meme uçlarını kıpkırmızı emdim. Ter sırtımdan aşağı dökölüyor ve kalçalarımız birbirine çarpıyordu. Bir his ve duygu denizinde kaybolmuştım. Öfke şehvete dönüştü. Gerginlik baskınlığa dönüştü. Belirsizlik, bu kadının benim olduğu bilgisine dönüştü. Onu sert ve hızlı bir şekilde aldım. İçine yeterince derin giremiyordum. Dudaklarını yeterince sert öpemiyor ya da dilimi ağzının ballı girintilerine yeterince sokamıyordum. Dudaklarından dökülen küfürlere rağmen, o şimdiye kadar tattığım en tatlı şeydi. Hatırladığımdan daha fazla tahrik olmuşum, vücudum onun için çaresizdi.

Kendimden iğreniyordum ama yine de duramıyordum.

Ama orgazmım içimden geçerken ve Effie beni o kadar sıkı kavradı ki, aletimin onun içinde kırılacağını sandım, hissettiğim tek şey zevkti. Duyguların yüksekliği. Onu yakınımda tutma ihtiyacı.

Ve sonra durduk. Nefes

nefese, sırlıslık, bitkin.

Başımı omzuna yasladım, bedenim yoğunluğun etkisiyle titriyordu. Başka hiç kimseyle yaşamadığım coşku çok güçlüydü. Bastırdım

tenine bir öpücük kondurdu, sonra dehşet içinde sustu. Ağlıyordu.

Onu incitmiştim ve o ağlıyordu. "Kahretsin, hayır Effie," diye yalvardım.

"Bırak beni."

Kendimi ondan kurtardım ve masadan kalkmasına yardım etmek için uzandım. Dokunuşumdan irkildi ve elimi bıraktım. "*Effie*-"

"Ben iyiyim. Bana zarar vermedin."

"Ama sana dokunmamı istemiyorsun."

"Hayır." Etrafımda dolanarak kendini gizlemeye çalıştı. Durdu ve bana baktı, ifadesi okunamıyordu. "Beni becermekten hoşlandığını söylemiştin. Umarım hoşuna gitmiştir çünkü bu ilk ve son seferimdi. Asla."

Koridorda kayboldu ve beni yalnız bıraktı. Son birkaç dakikanın yoğunluğu ve tutkusu akıp gitmiş, beni soğuk ve sarsılmış hissettirmişti. Nonna'nın odasına doğru yürüdüm ve duşu kullandım.

Geri döndüğümde Effie yataktaydı, yastığın etrafında kıvrılmış, yatağın kenarına olabildiğince yakındı. Onunla ilgili her şey onu yalnız bırakmamı haykırıyordu.

Dönüp bitişikteki odaya gittim ve oradaki kanepeye uzandım. Effie'nin kokusu yastığa sinmişti ve sinirli bir iniltiyle gözlerimi kapattım.

Uzun bir gece olacaktı.

Beşte kalkıp gitmiştim. Bütün sabah keyfim yerindeydi, kumarhaneyi dolaşıyor, müdürlerimle birlikte teftiş yapıyordum. Ben sorunları ve ele alınması gereken konuları işaret ederken Aldo da arkamdan geliyordu.

"Bu çok pis. Temizletin. Hemen."

"Masanın bu kadar bakımsız kalmasına kim izin verdi?" Parmağımı tahtadaki bir oyukta gezdirerek tersledim.

"Dün gece oldu, Bay Costas. Onarım şirketini çoktan aradım," diye güvence verdi yöneticilerden biri. "İki masa hasar gördü. Bir müşteri sarhoştı ve şansı dönünce sinirlendi."

"Bunu kim yaptıysa fatura etsin," diye emrettim.

"Çoktan icabına bakıldı," dedi Aldo sakince. "Ve bir ay boyunca yasaklandılar."

"Tahsil edilmemiş borç var mı?" Arkamı dönüp beni takip eden gruba ters ters bakarak sordum.

"Hayır."

"Güzel. Eğer olsaydı hepinizi kovardım."

İşimi bitirdikten sonra ofise gittim ve rakamları gözden geçirdim. O kadar dibe batmıştık ki asla çıkamayacaktık. Offshore hesaplara bazı transferler yaptım, Luca için birkaç şey üzerinde çalıştım, sonra dosyaları kaydettim.

Aldo geldi, kahve getirdi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Keyfin yerinde," dedi. "Dünün iyi geçtiğini sanıyordum."

"Öyle oldu. Effie tam da ondan istediğim şeyi yaptı. Umarım Nonna bir süreliğine yakamdan düşer."

"Hepsi bu muydu Roman? İkiniz bir rol mü oynuyordunuz? Bana daha fazlası gibi geldi."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak ekrana baktı.

Ben odamdaki yayına bakarken o da beni dinleyip bazı sorular sorarak cevap verdi. Effie artık uyanıktı ve süitin penceresinden dışarı bakıyordu. Sırtı kameraya dönüktü ama omuzlarının gerginliğini görebiliyordum.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu nasıl düzelteceğimi. Konuşmaya nasıl başlayacağımı.

Nasıl özür dileyeceksin?

Roman Costas hiç özür
dilemedi. Ne yapacağımı
şaşırmıştım.

"Roman."

Aldo'nun ciddi ifadesine baktım. "Ne oldu?" "Bir yangın çıktı."

Ayağa kalktım, anında gerildim. "Nerede? Nonna?"

Başını iki yana salladı. "Bagels and Bites. Bina bu sabah yandı."

"Hadi gidelim."

Hasarı inceledim. Binadan geriye ne kalmıştı. Effie'nin iş yeri ve evi. Fazla bir şey yoktu. Havada ağır bir duman vardı. Tuğlalar, cam, ahşap ve çelik bükülmüş ve kırılmıştı. İtfaiyenin hâlâ üzerine su döktüğü için için yanan korlar vardı. Çatı çökmüş ve içerideki her şey yok olmuştu.

"Adamlar daha gelmedi mi?"

"Evet." Durakladı. "En azından bu var."

Başımı salladım. Margi ve Anne kenarda duruyordu, iki kadın da gözyaşları içindeydi. Onlara yaklaştım. "İçeride kimse yok muydu?" Çalışanlarından biri yaralanmış ya da daha kötüsü olmuş olsaydı Effie'nin ne kadar üzüleceğini bildiğim için sordum.

"Hayır, Pazar günleri kapalıyız ve ben dün geldim ve önden çalıştım, bu yüzden bu sabah daha geç geldim." Margi başını salladı. "Gaz kaçağı olduğunu söylediler."

Aldo ile bakiştık. İçimdeki her şey bana bunun bir gaz kaçağı olmadığını söylüyordu. Bu bir misillemeydi. Santini kardeşler ölü adamlarının cesetlerini bulmuşlar ve bir şekilde bana kadar takip etmişlerdi. Effie'nin izini bana kadar sürmüşlerdi.

Şimdi eskisinden daha fazla tehlikede idi.

Aldo çoktan uzaklaşmıştı, telefonu kulağındaydı. Daha fazla güvenlik ekleyecekti.

Kadınlara geri döndüm. "Bana tüm maaş bordrosu bilgilerini gönderin. Başka bir iş bulana kadar tüm personele önümüzdeki üç ay boyunca ödeme yapılacaktır. Bana özgeçmişlerinizi getirin. Eğer ilgilenirseniz size kumarhanede bir iş bulabilirim. Restoranlara her zaman eleman alıyoruz."

"Effie-"

Sözünü kestim. "Effie iyi olacak. Bunu onun için ben

halledeceğim." "Tekrar açacak mı?"

Effie'nin dün gecedan sonra benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesine neden olacağımı bilerek yanan kalıntılara baktım.

"Hayır."

Arabada Aldo'ya baktım. Sakindi, bakışlarıma karşılık veriyordu.

"Biliyorlar." "Evet."

"Bu bir misillemeydi - en azından

başlangıç." Başını salladı.

"Sırada benim peşime düşecekler. Ona ulaşmaya çalışın."

"Hayır. Senden korkuyorlar. Yine de temas kuracaklardır. Tazminat isteyeceklerdir."

Başımı arkaya yasladım. "Evet."

"Mülkte ve otelde güvenliği arttırdım. Binayı ve park alanlarını tarıyorlar. Herkes yüksek alarmda."

"Effie..." Sustum. "Kahretsin, ona nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Benden her zamankinden daha fazla nefret edecek."

"Dün gece ne oldu Roman?" "Ortalık

kızıştı. Bir şeyler... oldu." "O iyi mi?"

"Evet. Ama kızgın."

"Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

Bir kahkaha attım. "Çizginin hangi tarafında olduğumu biliyorum, Aldo. Ve ona evinin ve işinin gittiğini söyledikten sonra, bu çizgi bir daha asla geçilmeyecek."

"Ona Santini kardeşlerden bahsettin mi? Onu nasıl bulduklarını?" "Hayır."

"Belki de ona tüm hikayeyi anlatmanın zamanı gelmiştir. Bırakın ne olacaksa olsun."

Pencereden dışarı baktım. Nasıl düşeceklerini zaten biliyordum. Bir daha asla bütün olmamak üzere toza dönüşeceklerdi.

Effie yatak odasındaki sandalyede oturuyordu, Kindle'ı kucağında açıktı. Gerçi kitap okumuyor, pencereden dışarı bakıyordu. Kapıdan onu inceledim. O da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu. Dün gece onda bir şeyleri alt üst etmişti ve ben de buna bir yenisini eklemek üzereydim. Sadece bununla başa çıkabileceğini umuyordum.

İçeri girdim ve yatağa oturdum, yüzüm ona dönüktü.

Başını eğip beni inceledi. Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki öne doğru eğilerek cihazı kapattı. "Roman, ne oldu?" Gözleri büyüdü ve kolumu tutmak için uzandı. "Nonna V mi?"

Bana dokunmasına şaşırmıştım ve bundan faydalanarak elini kendi elime aldım. Nonna için endişelenmesi bir açıdan beni memnun etmişti ama kendi duygularını bir kenara bırakıp elini uzatıp ilgilenmesi beni şaşırtmadı. "Hayır, Nonna iyi. Ama kötü haberlerim var."

Eli sıkılaştı. "Anlat bana."

"Bagels and Bites bu sabah yandı." Gözlerini

kırpıştırdı. "Pardon, ne dedin?"

"Binanız yandı. Üzgünüm Effie, geriye hiçbir şey kalmadı." "Ama nasıl, neden? Nereden biliyorsun?"

"Aldo polisten bir telefon aldı. Margi benim adımı vermiş ve bana ulaşamayınca onu aramışlar. Hemen olay yerine gittik." Elini tuttum. "Hepsi gitti, Effie."

Haberin içime işlemesini izledim. Yüzünde sayısız duygu oynaşıyordu. İçindeki o güç çekirdeğinin sıkılaştığını ve canlandığını gördüm.

"Yaralanan oldu mu?" diye sordu, sesinde bir titreme vardı.

"Hayır. Margi dün önden çalıştı, o yüzden kimse yoktu."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı. "Hepsi gitti mi? Dairem de mi?" "Evet."

"Aman Tanrım. Ne yapacağım ben?"

"Sigorta bilgileriniz var mı?"

"Evet, hepsi getirdiğin dosyalarda var." "Size bu konuda yardımcı olacağım."

Ayağa kalktı. "Oraya gitmek istiyorum. Şimdi."

"Hayır, Effie. Her yer itfaiyeci ve polis kaynıyor." "Görmek zorundayım."

"Görecek bir şey yok. Dumanı tüten bir harabeye bakmak istemezsiniz."

Birden öfkesi alevlendi. "Bana ne istediğimi söylemeyi bırak Roman. Nasıl hissedeceğimi. Ne yapacağımı. Beni kurtardığını biliyorum ama kes şunu. Bana sahip değilsin."

"Seni kurtardığım için böyle düşündüğümü mü sanıyorsun?" "Ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bence sen hiçbir yere gitmiyorsun."

Beni iterek geçti ve banyoya yöneldi. Kapıyı çarptı ve bir yanım onun öfkesi için minnettardı -bana yönelik olsa bile. Bu onun direncini gösteriyordu. Gücünü. Buna ihtiyacı olacaktı.

Masama gidip onu bekledim. Sonsuza kadar orada kalamazdı. Dışarı çıktı, yüzü solgun, gözleri nemli ama sakindi.

"Spa'ya gitmek istiyorum. Bir masaja ihtiyacım var."

Şaşırdım ama memnun oldum. "Eminim istiyorsundur."

"Belki bir yüz bakımı."

"İstedığınız hizmeti alabilirsiniz." Telefonu açtım. "Ben ayarlarım ve sizi aşağı indiririm."

"Kendi başıma aşağı inebilirim," diye kibirli bir şekilde beni bilgilendirdi. "Bunu yapmak için bir şifreye ihtiyacın var."

"6984," diye cevap verdi.

"Bunu sana Vi mi verdi?" Kızgın bir şekilde sordum.

"Onu yumruklarken izledim. Ben aptal değilim."

Derin bir nefes aldım. "Sadece o asansörde çalışıyor."

Kollarını kavuşturdu. "Bunun gayet iyi farkındayım. Başka bir katta olsaydınız adamlarınızın kapıda beklediğini de biliyorum. Masaj yaptırırken güvende olduğumdan eminim."

Sinirli bir şekilde spa'yı aradım. Müdüre Effie'nin geleceğini ve ona istediği her şeyi vermesini söyledim. Konuşurken onun kötü bakışlarıyla karşılaştım.

"Ona ögle yemeği getirdiğinden emin ol."

Effie gözlerini devirdi ve kapıya doğru yönelip durdu. "Hiç param yok."

Kaşlarımı çattığımda başını salladı. "Bahşişler."

Birkaç yirmilik çıkarıp ona uzattım, sonra da onu asansöre kadar takip ettim. Daha sonra değiştirmeyi planladığım kodu girmesine izin verdim. Ürkütücü derecede sakın ve derli topluydu. Kapı açıldı ve kolumu dışarı uzattım. "İyi eğlenceler."

"Yapacağım."

Onu koridorda takip ettim ve spanın özel girişine açılan kapıyı açtı. Döndü ve sinirli bir şekilde bana baktı. "Kendi yolumu kendim bulabilirim."

Kaşlarımı kaldırdım ve hareket etmedim. Oflayıp puflayarak spaya girdi ve selamlaşma sesleri duydum. O konuşana kadar bekledim, masaj ve yüzü için bir maske istedi. Sonra dönüp asansöre yöneldim, içimde spaya gidip oturma isteği vardı. Bunu yaparsam çok kızardı. Öfkelenirdi. Ona söylediklerimi anlamak ve geleceğini düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ve bunu yaparken beni yanında istemiyordu.

Ona tüm gerçeği anlatmamıştım. Santini kardeşlerden, intikamdan ya da neden şimdi eskisinden daha tehlikeli olduklarından hiç bahsetmemiştim. Daha fazla soru soracaktı ve tüm bu boktan durumun nasıl başladığını öğrendiğinde, bir daha asla gözlerinde nefret olmadan bana bakmayacaktı.

Henüz bununla başa çıkmaya hazır değildim.

Ama olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Süite döndüm, o dönene kadar çalışmayı planlıyordum. Ama huzursuzdum. Huzursuzdum.

Effie benim binamdaydı. Güvendeydi. Biraz şımartılıyordu. Olanları düşünmek ve kabullenmek için kendine zaman tanıyordu.

Dosyasına ulaştım ve sigorta bilgilerini kolayca buldum. Son derece düzenli ve detaylara önem veren biriydi. Sigorta eksperini aradım ve onu temsil ettiğimi belirten bir mesaj bıraktım. Bana geri dönmesi için numaramı bıraktım.

Birkaç dakika sonra Aldo'yu aradım.

"Kaplıcanın dışına ve asansöre birer adam koyun."

"Olur."

Binasıyla ilgili dosyalardaki bazı sayfaları karıştırdım. İpotek belgelerini taradım, en azından satın aldığından beri mülkün değeri arttığı ve bir yastığı olacağı için memnun oldum. Şu anda onun için çok az teselli ama bir gün olacaktı.

Telefonum çaldı ve hoparlöre

bastım. "Costas."

"O gitti."

Yavaşça ayağa kalktım. "Ne?"

"Carl kaplıcanın dışındaydı ve orada olduğunu onlara haber vermeyi düşündü. Tammy, Effie'nin fikrini değiştirdiğini ve yürüyüşe çıkmaya karar verdiğini söyledi. Biz oraya varmadan önce alışveriş merkezine açılan ön kapıdan çıkmış."

Gözlerimi kapattım. Alışveriş merkezinin kapısı sokağa açılan ana girişe açılıyordu. Spa'daki insanlara onu bırakmamalarını hiç söylememiştim. Hiçbir fikirleri olmazdı.

Effie bunu biliyordu. Benden para istemişti ve ben de ona yüz dolardan fazla para vermiştim. Daha iyi hissetmek için kendini şımartmayacağını bilmeliydim. O böyle şeyler yapmazdı.

Benimle oynamıştı.

Ve şimdi sokaklarda yalnız, korumasız ve üzgündü.

"Arabamı getir."

"Zaten

bekliyordum."

Telefonu kırdım.

Nereye gittiğini tahmin etmeme gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Kendimi arka koltuğa attım, Aldo'yu orada görünce şaşırmadım.

"Öfke," diye uyardı.

"Siktir git," diye tısladım. "O dışarıda bir yerde, başına konan ödül den haberi yok. Ben oraya varmadan onu görürlerse, bir daha asla bulamam."

"Bakacağız. Bugün oraya bakmayacaklar."

"Bakmasalar iyi olur."

BÖLÜM 18

ROMAN

I kısa yolculukta kendimi çılgına çevirmiştim. Daha hareket etmeden arabadan atladım. Taradım, baktım. Umutsuzca. Kalbim göğsümde çarpıyor, hızlı nabzım kulaklarımda yankılanıyordu. Orada Effie'den iz yok.

Ve sonra onu gördüm. Toplanmıştı. Tek başına. Sokağın karşısındaki eskimiş bir bankta oturuyordu, itfaiyeciler ve polisler hâlâ etrafındaydı. Eskiden küçük lokantasının bulunduğu yeri çevreleyen sarı uyarı şeridine bakıyordu. Kamburlaşmış bir acı kütlesiydi ve onun çaresizliğini görmek öfkemi dindirdi. Vücudum rahatladı ve ona doğru yürürken titriyordum, orada olduğu ve zarar görmediği için minnettardım.

Yanındaki banka çöktüm. İrkildi, kaybolan yemeğine o kadar odaklanmıştı ki beni fark etmemişti bile. Santini'lerin adamlarının onu alması çok kolay olurdu. Karşı koyamazdı. Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Yapma..." diye başladı.

Elimi kaldırdım. "Getirmeyeceğim. Seni de getirmeliydim. Özür dilerim."

Şaşırmış görünüyordu, sonra bakışlarını tekrar sokağın karşısına çevirdi. "Hiçbir şey yok," diye fısıldadı. "Hepsi gitmiş."

"Hepsini tekrar satın alabilirsin, Effie. Sigortanı kontrol ettim. Mülkünüzün değerini. Yeniden inşa edebilirsin."

Başını salladı, sesi boğuk bir hıçkırığa dönüştü. "Bina değil," dedi. "O zaman ne?"

"Fotoğraf albümlerim. Anneme ait birkaç kutu. Ona dair sahip olduğum tek şey onlardı ve şimdi hepsi gitti."

Döndüm ve yanağına dokunmaya cesaret ettim. Şu anda çok kırılgan görünüyordu. Savunmasız. "Hayır, Effie."

"Ne demek hayır?"

"Geçen gün o kadar kötü tepki verdiğinde, asla geri dönüp orada yaşayamayacağını biliyordum. Adamlarımı gönderdim ve tüm eşyalarını aldılar. Her şey otelin deposunda. Güvende ve sağlam."

"Ne-ne?" diye kekeledi.

"Anıların güvende, Küçük Kaplan. Sevdiğin hiçbir şey kaybolmadı."

Güzel gözleri yanaklarından süzülen yaşlarla doldu ama sesini çıkarmadı.

"Kalmak ister misin, yoksa seni şimdi geri götürebilir miyim?" diye sordum.

Başını salladı, ayağa kalkmaya çalıştı ama o kadar kötü titriyordu ki ayakta zor duruyordu. Onu kollarıma aldım ve arabaya kadar taşıdım. Aldo kapıyı açmış bizi bekliyordu, ben de içeri girdim ve ona sıkıca sarıldım. Hiç ses çıkarmadan ağlıyordu.

Bu kadınla ve sessiz gözyaşlarıyla ilgili bir şey ruhumun derinliklerine işledi. Onun acısını hissettim. Acısını dindirmek istedim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Tek yapabileceğim ona yardım etmeye çalışmaktı. Onu bu yeni travmadan kurtarmak.

Ve Tanrı yardımcım olsun, istedim.

Başını kaldırdı, gözlerinin kırmızı kenarları içimi acıtıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başına bir öpücük kondurdum, o da yüzünü göğsüme yasladı.

Aldo'nun bakışlarıyla karşılaştığımda sadece empati gördüm.

Anlayışla başımı salladım.

Sonunda
anladım.

Duygular.

Whoa, whoa, whoa.

Lanet duygular.

Effie'yi otelin bodrumundaki depoya götürdüm ve ona eşyalarının bulunduğu kutuları gösterdim.

"Mobilyaların yerini değiştirmedim. Planlamıştım ama henüz yapmamıştık. Şu sandalye hariç." Köşede duran ve üzerinde birkaç kutu olan sandalyeyi gösterdim. "Kamyona sığıdı."

"Seçme şansım olsaydı kurtaracağım tek mobilya parçası bu olurdu. Teşekkür ederim." Effie bir yığın kutuya dokundu. "Bunu benim için yaptığınız için teşekkür ederim."

Ona küçük bir gülümseme sundum, ne yapacağımı bilemiyordum. Onu kollarıma almak istedim. Benimle konuşması ve o güzel gözlerinin ardında ne düşündüğünü bana anlatması için ona yalvarmak istedim. Kısa bir süre içinde tüm dünyası paramparça olmuş ve yok olmuştu. Saldırıya uğramış, kaçırılmış, bana ve benim yoğun dünyama maruz kalmıştı ve şimdi uğruna çalıştığı her şey gitmişti. Yine de ayaktaydı, zayıflamıştı ama düşmüyordu. Nonna'nın dediği gibi, baskı altında zarafet gösteriyordu. Ona hayrandım. Gücüne saygı duydum.

Ben de onu özliyordum. Bana güvenmesini istedim. Kucağıma sığınmasını istiyordum. Onu benim yaptığım gece bana baktığı gibi bakmasını.

Bunun bir daha olacağından emin

değildim. "Roman?" diye sordu.

Bir şeyler söylediğini ve benim kaçırdığımı fark ettim. "Özür dilerim, Küçük Kaplan. Ne dedin sen?"

"Yukarı çıkmak istiyorum."

"Elbette. Ne zaman buradan bir şeye ihtiyacınız olursa, adamlarımdan biri size getirecektir. Bu arada, her şey güvende."

Asansörde sessizdi. Kolumu beline dolamama izin verdi, geri çekilmedi. Odamda, kaybolmuş görünüyordu.

"Biraz yemek ve çay sipariş edeceğim." "Ben aç değilim."

"Yemek yemelisin. Yüzleşmen gereken çok şey var ve gücüne ihtiyacın var." Masama yöneldim ve o konuştu.

"Bana zarar vermedin." Döndüm.

"Ne?"

"Geçen gece. Masada. Bana zarar vermedin."

Ona doğru yürüdüm. "Bana kızgındın."

"Hayır. Tam olarak sana söylediğim şeyi yaptın. Şok oldum."

"Şok mu oldun?"

"Tırnaklarımın sırtında bıraktığı izleri gördüm. Boynundaki ve dudağındaki ısırık izlerini. Sana küfrettim ve o sırada bir şeyler söyledim."

-"Biz birlikteyken. Bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Ya da b ö y l e bir seksin bu kadar..." Sesi kesildi.

"İnanılmaz mı?" Ben sordum.

Başını salladı, ben de parmağımı yanağında gezdirdim. "Kendimi o ana kaptırmıştım, Effie. Bir tutku kasırgası gibiydik. Şehvet ve öfkeyle besleniyorduk. Olur böyle şeyler. Sert ve gerçektir."

"Neden bu kadar öfkeliydin Roman?"

Durakladım, sonra uzun bir nefes aldım. Dürüst olmak gerekirse bunu ona borçluydum.

"Çünkü Nonna'nın başımın etini yediği bazı söylediklerin doğruduydu Effie." Bir adım daha yaklaştım. "Çünkü sen benim tutsağım değilsin. Bir oyuncaktan daha fazlasısın. Beklediğimden daha fazlasısın ve bu hoşuma gitmedi."

"Peki ne yapacağız?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hangisi seni daha çok kızdırıyor?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

"Evet. Ama bunların hiçbiri önemli değil. Önemli olan senin iyi olduğundan emin olmak. Tüm evrak işlerinde ve sigorta şirketiyle anlaşmada sana yardımcı olacağım. Ama güvende olduğun yerde kalmalısın, Effie."

Gözlerime baktı. "Gaz kaçağı mıydı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bunu bana söylemeliydin."

"Biliyorum."

"Hâlâ peşimdeler mi?"

"Sana burada ulaşamayacaklar. Onları nasıl durduracağımı

bulacağım." Başını salladı. "Tamam."

Yanımdan geçmeye başladı, ben de kollarımı uzatıp onu kendime çektim. Bana karşı koymadı, onu tutmama izin verdi.

Yine de, sanki milyonlarca kilometre

uzaktaymış gibi hissediyordum. Ve onu nasıl

geri getireceğimden emin değildim.

Aldo ve ben Ottawa'daki yeni bina için bazı rakamları ve planlamaları gözden geçirirken beklediğim telefon öğleden sonra geldi. Vi, Effie'yi alt

kattaki spaya götürmüştü, biraz kız kızı vakit geçirmesi için ısrar etmişti.

şımarıklık. İzin vermeyi kabul ettim. Kaplıcanın dışında adamlarım vardı, böylece güvende olacağını biliyordum. Tekrar kaçma ihtimali yoktu.

Onu geri getirdiğimden beri sessiz, düşünceli ama sakindi. Sigorta eksperi konusunda ona yardım etmiştim ve her şey yolunda gidiyordu. İçine kapanıktı ve fiziksel ilişkimizde bir değişiklik olmamıştı ama geceleri yanımda uyuyordu. Her zaman göğsümde yatarken ve ereksiyon halinde uyanırdım. İkimiz de bu konuda bir şey yapmaya çalışmıyorduk.

Telefonum çaldı ve numaraya baktım. "Arayan onlar," diye duyurdum.

Aldo başıyla onayladı, ben de hoparlöre bastım.

"Costas."

"Konuşmamız gerek."

Arkama yaslandım, sadece Timothy Santini'nin sesi beni sinirlendiriyordu. "Öyle mi?"

"Bizim için çok değerli olan bir şeyi aldınız. Bu bize çok fazla para, zaman ve hayal kırıklığına mal oldu. Bunun için ödenmesi gereken bir bedel var." Durakladı. "İşimizi sebepsiz yere sekteye uğrattınız. Orada sizin için hiçbir şey yoktu."

"Anlıyorum. Yani hoşnutsuzluğunuzu göstermek için bir lokantayı mı yaktınız?"

"İntikam bir yerden başlamalı," diye gürledi Gregory arka plandan.

"Size bir şeyi hatırlatmama izin verin. Bu şehirde, ilde ya da ülkede hiçbir pis işinizi yürütmenize izin verilmiyor. Bu şartları çiğnediniz."

"Biz orada değildik."

"Adamların öyleydi. Pisliklerin benim bölgemdeydi." "Bu sadece geçiciydi."

"Geçici olan başka ne var biliyor musun Timothy? Benim lanet sabrım," diye hırladım.

"Yaşananlar sizi ilgilendirmmez. Siz de şartları çiğnediniz. Adamlarımızı öldürdünüz. Tazminat talep ediyoruz. Paketi geri istiyoruz."

Yapmak üzere olduğum şeyin hayatımı sonsuza dek değiştireceğini bilerek gözlerimi kapattım. Effie'nin yolunu sonsuza dek değiştirecekti.

"Yakın zamanda nişanlandığımı biliyor muydun

Gregory?" Aldo başını sallamaya başladı ama ben

konuşmaya devam ettim.

Gregory tükürür gibi bir ses çıkardı. "Sanki umurumda."

"Almalısın. Geri istediğiniz *paket*... benim nişanlım." Şaşkın

bir sessizlik oldu.

"Sanırım tatmin olmak isteyen benim," dedim yavaşça.

Çılgınca mırıldanmalar oldu. Bazıları küfretti.

"Buluşmalıyız. Tarafsız bir yerde."

"Kongre salonu," diye kabul ettim. "Her zamanki gibi C odası.

Saat onda." Telefonu kapattım.

Aldo bana baktı. "Ne yaptın sen?" "Bir savaşı

durdurdum."

"Ve büyük bir sorun daha yarattı. O artık bir hedef Roman."

"Zaten öyleydi. Bu olay olur olmaz hedef haline geldi. Eğer onu almasaydım, şimdiye kadar ölmediyse bile korkunç bir yerde kendisine korkunç şeyler yapılmış olurdu. Marianne'in ne yaptığını anladığım andan beri onu koruyorum. Bina ateşe verildiğinde, onu korumaya devam etmem gerektiğini biliyordum."

"Onu bir yere gönderebiliriz. Ortadan kaybolmasını sağlayabiliriz. Sakin bir hayat yaşayacağı kalelerinizden birine."

"Buradan ayrılmıyor."

"Onu önemsiyorsun. Kabul et bunu."

"Buna neden olduğum için telafi etmek isteyecek kadar önemsiyorum." "Kendine yalan söylüyorsun."

"Yeter."

Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl oynayacaksın?"

"Bir planım var. Paralarını getirmeliyiz, ayrıca ne isterlerse hazır olmalıyız."

Gözlerini kısmıştı. "Ve bu duyulduğunda -ki duyulacak- bunu kardeşine nasıl açıklayacaksın? Nonna'na?"

"Luca anlayacaktır. Nonna, sanırım isteğine kavuşacak. Effie'yi oraya götüreceğim ve malikâneye daha fazla güvenlik ekleyeceğim. İkisi de güvende olacak."

"Onunla evlenecek misin?"

Omuz silktim. "Ben de yapabilirim. Bir eş arzum yok ama bu bir mesaj gönderir. Nonna da mutlu olur."

Bana baktı. "Ya Effie?" diye sordu sessizce. "Bunu kabul edecektir."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Vi Effie'den çok hoşlanmaya başladı. Ve ilişkinizin gerçekten yürüyebileceğini düşünüyor. Effie'nin sana yakıştığını düşünüyor. Ve gariptir ki sen de Effie'ye uyuyorsun. Effie'nin bu dünya için fazla iyi olduğunu ve bu iyiliği korumak için senin gibi birine ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ama onu yok etme Roman. Hayatının geri kalanında onu bir mahkum olarak tutarak bunu daha da zorlaştırma. Sen bundan daha iyisin. Eğer onunla evleneceksen, ona hak ettiğini ver. Senin hak ettiğini."

"Hangisi?"

"Dürüstlük. Bir yuva. Çocuklar. Onunla bir ilişki kur. Gerçek bir hayatın olsun Roman. Ona sevgi ver."

"Ben aşka inanmıyorum."

Başını iki yana salladı. "O zaman sen bir aptalsın."

Kongre salonuna vardığımızda yağmur yağıyordu. Kasabamda başka bir grupta uğraşmak zorunda kalırsam, kararlaştırılmış tarafsız bir yerdi. Gecenin bu saatinde bina boştu. Ama ben Roman Costas'tım ve hiçbir bina bana kapalı değildi.

"Çoktan geldiler," diye haber verdi Aldo.

Başımı salladım. "Bırak beklesinler, lanet olası piçler."

"Gerçekten toplantının tonunu açık bir saygısızlıkla mı belirlemek istiyorsun?"

Bakışlarıyla karşılaştım, benimkiler çelik gibi ve kararlıydı. "Kiminle uğraştıklarını unutmamalılar." Durakladım. "Belki senin de öyle."

Ellerini kaldırdı ve arabaya sırtını dönerek aracı terk etti.

Bunu söylediğim için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyordum ama kendimi zor tutuyordum. Santini kardeşlerle aynı odada olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Öne doğru eğilip viski şişesini aldım ve derin bir yudum aldım, sıvı boğazımda yanarak ilerlerken ürperdim. Omuzlarımı dikleştirdim ve pencereye vurdum.

Kapı açıldı ve çiseleyen serin akşamın içine adım attım.

"Arkadayım Roman," diye mırıldandı Aldo.

Döndüm ve onunla yüzleştim. "Biliyorum."

Adamlarım önde ve arkada olmak üzere binaya girdik. C odasının kapısında iki kişi daha duruyordu. "Geldiler patron."

"Güzel. Keskin görün. Ateş et ve sonra sor. Anladın mı?"

Başlarını salladılar ve ben de kapıyı açıp içeri girdim, omuzlarım geride ve yüzümde bir çatıklık vardı.

Gregory ve Timothy Santini ben içeri girerken ayağa kalktılar. Başlarımızı eğerek birbirimizi selamladık. Ben oturdum, onlar da beni takip etti. Aldo yanımda durdu.

Aralarına baktım. Kardeş oldukları belliydi. Benden on yaş ya da daha fazla büyüklerdi, zor ve şiddet dolu bir hayat yaşamışlardı ve bu belli oluyordu. Kırık burunları, yaralı yüzleri ve elleri vardı. İkisi de kısa boylu, iri yapılı adamlardı. Çirkinlerdi. Kadınları elde etmelerinin tek yolunun onları kaçırmak ve zorlamak olduğunu hayal ettim. Yine de bazı kadınlar çirkin erkeklerden hoşlanırdı. Kendilerini üstün hissederlerdi.

Bir lağım faresi bu ikisinden daha üstündü. "Görünüşe göre bir sorunumuz var," diye başladım.

Gregory elini kaldırdı. Ağabey olarak müzakereleri genellikle o yürütürdü. Daha önce Timothy'nin çağırısı yönetmesine şaşırıyordum. Genelde ağabeyini takip ederdi.

"Onun size ait olduğunu bilmiyorduk. Ona asla dokunmazdık."

"Ama sen yaptın. O sabah onu küçük lokantasında mutlu bir şekilde bıraktım ve o gece gitmişti. Onu bulduğumda dövülmüş, morarmış ve dehşete düşmüştü. Ve şimdi, sen onun hayallerini yaktın."

Öfkemi bastırdım. "Masum bir kadın yeterince kötü. *Nişanlıma dokundun. Ona zarar verdin.* Bunun için seni şu anda öldürebilirim."

"Kız kardeşi-"

Elimi masaya vurdum ve bağırarak ayağa kalktım. "Kız kardeşi, o *kaltak* -Mesele bu değil. Mesele, şehrimde gelip bir kadını kaçırmış olman. Benim bölgem, sana yasak bölge. Sadece bu ihlal yüzünden bile seni öldürebilir ve sorumlu tutulmayabilirim. Nişanlımı kaçırıp incitmiş olman bana seni yok etme hakkı veriyor. Değer verdiğin her şeyi yerle bir edip yakabilirim, seni izlettirip öldürebilirim ve ancak o zaman tatmin olurum."

Aldo elini omzuma koydu, ben de oturdum. Santini'ler koltuklarında kıpırdandılar.

Ellerimi masanın üzerine koydum ve nefes verdim. "Ama bugün senin şanslı günün." "Bize şartlarınızı söyleyin."

Aldo'ya baktım, o da çantayı masanın üzerine attı. Timothy çantayı ona doğru çekti, açtı ve şaşkın şaşkın baktı.

"Paran. Geri veriyorum. Tabii Marianne üstünü sıyırmadıysa." "Ona yüz bin dolar verdik."

Kuru bir kahkaha attım. "Otuz tane aldı." Parmaklarımı şıklattım. "Onlara havale et. Şimdi."

Aldo telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. "Tamamdır."

Kardeşler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Bir çift işe yaramaz adamdan başka bir şey değilsiniz. Silahımı gördükleri anda şarkı söylediler, yani sizin için bir kayıp yok. Parada eşitiz. Sana hiçbir borcum yok. Artık borç sizindir."

"Ne istiyorsun?" Gregory sordu.

"ABD'de nehrin o tarafında kalıyorsunuz. Buraya asla geri gelme. Benim bölgemden başka bir kadını asla alamazsın. Ya da kardeşimin. Buraya geldiğini, bu zeytin dalını kırdığını öğrenirsem, üzerine cehennem ateşi yağacak. Dokunduğun her şeyin üzerine. Seni yok edeceğim ve kaçabileceğin hiçbir yer olmayacak. Erişim alanımın uzunluğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Neden?" diye aynı anda sordular.

"Nişanlım şiddetten nefret eder. Bunu onu onurlandırmak için yapıyorum. Yeterince acı çekti." Durakladım. "Bir şartım var."

"Ne?"

Cebimden küçük, dikdörtgen bir kutu çıkardım. Açtım ve masanın üzerine koydum. "Sözünüzü tutacağınıza güvenemem. Daha önce de verdiniz ama yine de burada oturuyoruz. Bu izleyicileri sana yerleştirmemize izin vereceksin. Sınırın kendi tarafınızda kaldığınız sürece etkisiz kalacaklar. Benim bölgeme geçtiğiniz anda haberim olacak."

"Peki ya reddedersek?"

"Buradan bir ceset torbası içinde ayrılacaksın. Yerine getirdiğim insanlar harekete geçecek ve inşa ettiğin her şeyi alacaklar. Yarına kadar dünya senin hatırandan ve kontrolünden kurtulmuş olacak."

Bacaklarımı çaprazlayarak arkama yaslandım. "Karar senin."

"Bunu bizi takip etmek ve öldürmek için kullanmayacağınıza inanmamızı mı istiyorsunuz?"

"Burada sözüm söz konusu değil. Asla bozmadım. Uzak durduğün sürece ne yaptığın umurumda değil. Ve kirli işlerini yaptırmak için başkalarını kullanmayacaksın. Burada işin bitti. Temelli."

"Ve başka intikam olmayacak mı?"

"Sana mı? Hayır."

"Kime o zaman?"

Sesim soğuklaştı. "Marianne ödemeli."

"Kız kardeşi buna izin verecek mi?" Gregory kuşkuyla sordu. "Kadınlar daha yumuşaktır." "Kız kardeşi dediğimi yapacaktır."

Sert ses tonum karşısında kaşları kalktı. Sonra başını salladı. "Aynı fikirdeyiz."

Adamlarımdan biri öne çıktı ve cihazları yerleştirdi. İki adama da dokunmayı reddettim ve Aldo'nun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Henry'nin bunu yaptığı için bir ödöl almasını sağlayacaktım.

"Beni ona nasıl bağladın?" Merakla sordum.

"Adamlarımız yangından sonra sizi onun dükkanında görmüşler. Fazla tahmin yürütmeye gerek kalmadı."

Effie'nin o gün oraya kendi başına gittiği gerçeğini düşündüm. Onu benden almalarını engelleyen tek şey ilahi bir müdahaleydi. Sinirlerime hakim olarak uzun bir nefes aldım.

"Kanada'daki işiniz sona erdi," diye duyurdum. "Sakın geri dönmeyin.

Asla." Ayağa kalktılar ve ben de elimi kaldırdım. "Sizin için bir ikramiyem var."

"Ve bu?"

"Marianne. Vegas'a uçtu. Onu arıyorum. Eğer onu bulursan, hayatına son vermenin bir cezası olmayacak. Hatta bunu tamamen ödenmiş bir borç olarak kabul ederim, özellikle de acı çekerse."

Gregory gözlerini kıstı. "Sen soğuk bir adamsın Roman Costas."

Omuz silktim. Marianne bu planı uygulamaya koymayı seçtiği anda benim için bir insan olmaktan çıkmıştı. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve cezalandırılmayı hak ediyordu. Effie dehşete düşecekti ama bu başka bir yerde olursa beni sorumlu tutmayacaktı. Sonuç olarak, Marianne'e Effie'ye zarar vermesi için bir şans daha vermeyecektim. Deneyecekti, bunu Santini kardeşlerin bu anlaşmayı bozmanın bir yolunu bulacaklarını bildiğim kadar net bir şekilde biliyordum.

Ve bunu yaptıklarında, onlar da öleceklerdi. "Bunu unutmayın," diye tembihledim onlara.

Başka bir şey söylemeden odadan çıktım.

BÖLÜM 19

ROMAN

I otelde durdum, spor salonunda duş aldım. Egzersiz yaptığım zamanlar için her zaman orada bir takım temiz kıyafet bulundururdum. Üzerimde Santini kokusu varken süitime gitmeyi reddettim. Sadece içinde olmak onlarla aynı odada olmak beni pis hissettirdi.

Aldo bana tek kelime etmedi ama onun da en az benim kadar olanları düşündüğünü biliyordum. Ayrıca oteli ve kumarhaneyi benim için koruyacağını da biliyordum. Şu anda kimsenin yakınında olmak için güvenli değildim.

Odaya girdiğimde Effie'yi uyurken bulduğuma şaşırmadım. Oturup kısa bir süre onu izledim ve bana her zaman sağladığı sakinliğin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum ama kendimi tuttum. O istemediği sürece dokunmayacaktım.

Ofise döndüğümde, karanlığı tercih ederek ışıkları kapalı bıraktım. Bardağıma iyi bir ölçü viski doldurdum ve pencereden Şelalelere baktım. Suyun üzerindeki ışıklar, karanlık onu örtmüş olsa bile akışın gücünü gösteriyordu. Yakından bakıldığında suyun gürültüsü inanılmazdı. Yüksekte, camla çevrili binada tek gördüğüm manzaraydı.

Masama oturdum ve lambayı yaktım. Çekmeceyi açtım ve Nonna'nın cebime koyduğu küçük kutuyu çıkardım. Bir süre tozlu, soluk kutuya baktım, sonra kapağını açtım. İçinde, yüzük bir ışıkla parlıyordu.

kendine ait bir hayatı vardı. Yastık kesim bir elmas ışıktaydı parıldıyor, taşın etrafındaki zümrütlerin derin rengi yeşilin alışılmadık bir tonunu oluşturuyordu.

Nonna'nın gözleri

gibi. Annemin

gözleri. Benim

gözlerim gibi.

Bu benim büyük büyükannemin nişan yüzüğüydü. Nonna'ya geçmişti. Asla evlenmeyeceğim konusunda ısrar ettiğim için bunu Luca'ya teklif etmişti ama Luca daha modern bir şey istediğini söyleyerek reddetmişti. Özel olarak, bana gitmesinin doğru olduğunu söyledi.

"Sen onun favorisisin," dedi, gerçeği basitçe ifade ederek. "Ve senin yeşil gözlerin var." Omzumu sıktı. "Bir gün doğru kişiyi bulacaksın Roman. Bunu biliyorum."

Bundan şüpheliydim ama söyledikleri doğruduydu. Bize adil davranmasına rağmen, Nonna ve ben her zaman son derece yakın olmuştuk. Anneme benziyordum, onun rengini tercih ediyordum. Bu Nonna'yı bana çekiyordu, tıpkı babamı benden uzaklaştırdığı gibi. Etrafında olmak için çok acı vericiydim. Annemin ölümünü hiçbir zaman atlatamadı ve o öldükten sonra, etkileşimlerimiz seyrek ve genellikle gerginlikle doluydu. Luca'ya odaklandı, onu yönetimi devralması için yetiştirdi, beni ancak annem öldüğünde ve beni hazır gördüğünde yanına aldı. Ama benden hiçbir zaman memnun olmadı. Sık sık Luca'nın savunduğu şeylerin çoğuna karşı çıktığını bilse ne hissederdik diye merak ederdim. Nonna bunun içimizdeki anneden kaynaklandığında ısrar ederdi.

Aynı fikirde değildim.

Yüzüğe baktım, onu bağlandığı yerden kaydardım. Effie'nin parmağında nasıl görüneceğini hayal ederek ışığa tuttum. Onu görünce nasıl hissedeceğimi.

Eğer nefret ederse.

Benden nefret ederse.

Alçak sesle küfrederek kutusuna geri koydum ve biraz daha viski doldurdum. Işığı kapattım ve kanepeye oturdum, kafamda binlerce düşünce

dönüp duruyordu.

Bunu geri alamazdım. Effie'yi sahiplenmiştim ve yirmi dört saat içinde haber yayılacaktı.

Kimse ona dokunmaya cesaret edemez ya da gazabımı ve intikamımı riske atamazdı. Santini'ler de olanları paylaşmaktan mutluluk duyacaklardı.

Başka seçeneğimiz yoktu. Benimle kalmak zorundaydı. Benimle evlendiğinde, birçok açıdan dokunulmaz olacaktı. Bizi bu yola soktuğı için ona borçluydum. Onunla evlenirdim, o da Nonna'yla birlikte malikânede yaşardı. Ortak bir zemin bulabilirdik. Belki Nonna'yı memnun etmek için bir ya da iki bebeğimiz olurdu. Effie iyi bir hayat yaşayabilirdi. Çalışmak, para ya da başka bir şey için endişelenmek zorunda kalmazdı. Ona ben bakardım. Ona istediğı her şeyi verirdim.

Aşk hariç.

O da o kızlardan biriydi. Sevmek isterdi. El üstünde tutulmak. Bunu hak ediyordu ama bu benim ona verebileceğim bir şey değildi. Ben acizdim.

Nonna'yı severdim. Luca'yı. Aldo ve Vi'yi bile kendimce sevdim. Ama Effie'nin sevmek istediğı gibi tam olarak, tamamen terk edilmiş bir şekilde değildi. Onu önemsedim, baktım ve tamir ettim. Yaptığım şey buydu.

Bunu düşündükçe ruh halim daha da karardı. Marianne Warner'a lanet ettim. Kendi aptal ağızıma lanet ettim. Ruhsuzluğuma.

Effie'nin sesiyle irkildim. Etrafındaki havaya yayılan o güzel kokuyu da beraberinde getirerek karşımda belirdi. "Roman?" diye sordu, sesi alçak ve uykuluydu. "İyi misin?"

"Yatağına dön, Effie."

"Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Bir kahkaha attım. "Benim gibi insanlar karanlığı sever."

Önümdeki sehpanın üzerine oturdu. "Senin gibi insanlar mı?" Viski bardağımlı boşalttım. "Benim gibi insanlar," diye tekrarladım.

Yanımdaki ışığı yaktı ve bir küfür savurup gözlerimi kapatmama neden oldu. Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra beni şaşırtarak

Dizlerini yayılmış bacaklarımın arasına koydu. Yatıştırıcı bir tavırla ellerini kalçalarımın arasında gezdirdi. Vücudum onun dokunuşuyla gerildi, ona duyduğum şehvet tüm varlığımı kükretti.

"Roman," diye mırıldandı. "Ne oldu? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bakışlarıyla karşılaştım. Allah kahretsin, yemin ederim onun ruhunu aydınlık derinliklerde görebiliyordum. Tatlılığı ve varlığının güzelliği gözlerinden okunuyordu. Hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı.

Yüz ifadesindeki endişe ve kaygıdan başka bir şey olmadan bana baktı. Solgun yüzünde mavi renk canlıydı, saçlarının koyuluğu krem rengi tenini ortaya çıkarıyordu. Benim başka bir gömleğimi giymişti. Çok büyüktü ve yakası gerilmiş, bir omzundan sarkıyordu. Görünen teninin genişliğini içime çektim. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve ben daha düşünmeden eğilip yüzünü avuçladım. Gözleri büyüdü ama geri çekilmedi. Yakınına eğildim, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Neye ihtiyacım var, Küçük Kaplan? Sahip olamayacağım tek

şeye ihtiyacım var." "Neymiş o?"

"*Sen*. Sana ihtiyacım var."

"Ve sen bundan nefret

ediyorsun."

"Evet. Ama bu doğru. Sana nefes almaktan daha çok ihtiyacım var." Ağzımı onun titreyen dudaklarına sürttüm. "Bana sana sahip olabileceğimi söyle. Beni reddetme," diye yalvardım, sesim gergin, bedenim gergin ve endişeliydi. Ben hiç yalvarmadım. Ama onun için yapardım.

"Evet," diye fısıldadı.

Onu kollarıma çektim. O

benim olmuştu.

EFFIE

Garip bir sesle uyandım ve kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım. Yatak odasının kapısı açıktı ama koridorun sonundaki ofis karanlıktı. Sonra tekrar duydum. Hareket eden camın sesi. Roman ofisindeydi. Saate baktım, saatin gece yarısını biraz geçtiğini görünce şaşırdım. Genelde geç saatlere kadar dönmezdi.

Yataktan kaydım ve koridorda ilerleyerek ofisin girişinde durdum. Oda loştu ama pencerelerden gelen ışık Roman'ın koltukta oturduğunu görmeme yetiyordu. Önündeki masada bir şişe viski duruyordu. Kambur duruyordu, bardak ellerinden gevşekçe sarkıyordu. Baş eğikti ve kollarını kalçalarına dayamıştı. Vücudu yorgunluk ve gerginliği haykırıyordu. Her zaman farkında olduğu için orada olduğumu fark etmedi bile.

Onun önünde durdum.

"Roman?" Sessizce sordum. "İyi misin?"

Kafasını kaldırıp bakmadı. "Yatağına dön

Effie." "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Benim gibi insanlar karanlığı sever."

Şişeyi ittim ve önündeki sehpaye oturdum. "Senin gibi insanlar mı?"

Viski bardağını boşalttı. "Benim gibi insanlar," diye tekrarladı, sesi duyusuzdu.

Yanındaki ışığı yaktım ve Roman küfrederek bir an için gözlerini kapadı, sonra iç çekerek arkasına yaslandı. Onu inceledim. Daha önce takım elbise giyerek çıkmıştı. Şimdi üzerinde bir tişört ve eşofman vardı, saçları nemliydi. Belli ki birkaç kadeh viski içmişti, daha fazla değilse bile. Yüz ifadesi acı çeker gibiydi, vücudu gergindi. Ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin değildim, onu rahatlatma ihtiyacımın bu kadar yoğun olmasına şaşırmıştım. Dizlerimin üzerine kaydım ve

Ellerimi bacaklarının üzerinde gezdirdim ve burada olduğumu bilmesini istedim.

"Roman," diye mırıldandım. "Ne oldu? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bakışlarımla karşılaştı. Azap, koyu yeşil gözlerindeki ifadeyi anlatmaya yetmiyordu. Öfke, ıstırap, sıkıntı, hepsi oradaydı. Ayrıca, o ana kadar hiç görmediğim bir kırılğanlık. Çatışma içindeydi; hakkında hiçbir şey bilmediğim görünmez bir düşmanla savaşıyordu.

Gözlerimiz kilitlendi ve birbirini tuttu ve aniden eğilip yüzümü kavradı. Dokunuşu nazikti, başparmakları tenimde daireler çiziyordu. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Nefes alışım hızlandı ve aramızdaki ısının yükseldiğini hissettim.

"Neye ihtiyacım var, Küçük Kaplan? Sahip olamayacağım tek şeye ihtiyacım var," dedi sesi alçak ve çakıllı bir şekilde.

"Hangisi?"

"*Sen*. Sana ihtiyacım var."

Sözlerinde duyduğum arzu karşısında yutkundum. "Ve sen bundan nefret ediyorsun."

"Evet. Ama bu doğru. Sana nefes almaktan daha çok ihtiyacım var." Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Sana sahip olabileceğimi söyle. Beni reddetme," diye yalvardı, sesinde ondan beklemediğim bir ton vardı. Ruhumu parçaladı ve onu inkar edemedim.

"Evet," diye fısıldadım.

Bir anda beni kucağına çekti, ağzı ağzımı kapladı. Beni oksijene ihtiyacı olan çaresiz bir adam gibi öptü ve tek can simidi bendim. Beni sıkıca tuttu, elleri huzursuzdu, üzerimdeki gömleğin altından kayıyor, sırtımda dolaşıyor, kıcımı avuçluyor, beni yakınına bastırıyordu. Aleti aramızda sert bir çıkıntı oluşturuyordu. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve beni koridordan aşağı taşıdı, yatağına bıraktı, ağızlarımız hiç ayrıldı.

Geri çekildi, gömleğini başının üzerinden çekip fırlattı. Eşofmanını aşağı itti, sonra sert bir hareketle üzerimdeki gömleği ortadan yırttı ve iç çamaşırımı yumruklayarak vücudumdan söktü.

Beni yatağın ortasına kaldırdı ve bana baktı. Derin nefes aldı, göğsü hızla çalışıyordu. Elleri yanlarında kenetlendi ve çözüldü. Aleti dışarı çıkmış, beni ihtiyaç içinde inletiyordu.

"Çok. Lanet. Enfes."

Yatağın üzerinde sürünüyordu ve ben onun saldırmasını bekliyordum. Beni sertçe sikmesini. Ama Roman Costas bir kez daha beni şaşırttı. Ağzı yumuşadı, beni uzun ve derin öptü, dilini içeri soktu ve beni keşfetti. Dokunuşları durgun, şefkatliydi ama daha az tutkulu değildi. Vücudumdan aşağıya doğru öptü, diliyle ve parmaklarıyla benimle alay etti. Ağzıyla beni ürpertici bir doruğa ulaştırdı, sonra üzerimde pozisyon aldı, içime girerken gözlerimiz kilitlendi.

Tek söylediği "Benim" oldu.

Hareketleri yavaştı. Alaycı. İticileri güçlü, istikrarlı ve yoğun. Vücudumu bir keman gibi çaldı ve benden yapabileceğimi bilmediğim sesler ve tepkiler çıkararak orkestra şefi oldu. Orgazmım hızlıydı ve haykırdım. O sadece gülümsedi ve kendini üzerimde tutarak orgazmı atlattı.

"Bu, Küçük Kaplan, sadece başlangıç."

ROMAN

Gömleğimin kollarını indirdim ve kol düğmelerimin yerinde olduğundan emin oldum. Dolabın kapısında durdum ve Effie'ye baktım. Saat ancak yediydi ve yatağında kıvrılmış uyuyordu, siyah saçları ellerimden dolayı dağılmıştı, boynunda ve omuzlarında aşk ısırıkları vardı. Eğer battaniye orada olmasaydı, onları göğüslerinde ve kalçalarında da bulacağımı biliyordum. Bu tatlı kadınla ilgili bir şey onu işaretlemek istememe neden oldu. Bedenlerimiz birbirine her yaklaştığında kendimi dizginlenemez bir tutkunun içinde kaybediyordum.

Gecede üç kez onunla birlikte oldum. İki kez yatakta ve bir kez de duşta. Her seferinde inanılmazdı - şimdiye kadar yaşadığım hiçbir sekse benzemiyordu. Anlamadığım ve şu anda derinine inmek istemediğim bir seviyede derindi.

Keşfettiğim şeylerden hoşlanacağımdan emin değildim.

Onu rahatsız etmek istemediğim için sessizce ayrıldım. Eğer uyanırsa ve onu öpersem, bu odadan çıkamazdım. Bir konuşmaya ihtiyacımız vardı ve bunun nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Dün gece onunla konuşmayı planlamıştım. Bunun yerine onunla saatlerce sevişmiş, ikimizi de doygun ve bitkin bırakmıştım.

Alt kattaki ofise gittim, içeriden sesler duyunca kaşlarımı çattım. Aldo ve Luca'yı ellerinde dumanı tüten kahve fincanlarıyla orada buldum.

"Kardeşim," diye selamladım Luca'yı. "Seni beklemiyordum." Saatime baktım. "Özellikle de bu kadar erken."

Ciddi görünüyordu. "Kardeşimin başka bir iş arkadaşından nişanlısı olduğunu duymayı beklemiyordum. Beklenmedik bir şok oldu."

Aldo ayağa kalktı ve odadan çıktı. *Korkak herif.*

Oturdum ve bir fincan kahve doldurdum. "Özür dilerim. Haberin bu kadar çabuk yayılacağını tahmin etmemiştim."

"Nonna bana yüzüğünü sana verdiğini söyledi. Belli ki bir şey görmüş."

Bu sabah sabrım pek iyi değildi. "Durumumuzdaki değişiklik hanımefendinin kendisine söylenmediğine göre, sanırım önce sizi bilgilendirmek aklıma gelmedi."

Bir kaşı havaya kalktı. "Hanımefendiye *söylenmedi* mi? Yani sorulmamış."

Ayağa kalktım ve volta attım. "Effie'yi biliyorsun. Santini'ler bizi bağladı. Onun dükkanını izliyorlardı ve beni orada gördüler ve ikisini bir araya getirdiler. İntikam istediler. Ne olursa olsun, onlara ne verirsem vereyim, onu serbest bıraktığım anda öleceğini biliyordum. Onu kaçıracaklar ve düşünmek bile istemediğim vahşetlere maruz bırakacaklardı. Onu tutmak tek seçenek. Onunla evleneceğim ve adımın güvenliğini ona vereceğim. Nonna ile birlikte malikanede yaşayacak."

Gözlerini dikmiş bakıyordu, ifadesindeki öfke azalıyordu. "Roman. Ne yapıyorsun?"

"Borcumu ödüyorum."

"Peki ya gerçek bir evlilik? Aşık olduğunuzda ne olur?"

Alay ettim. "Ben senin gibi değilim Luca. Romantik aşka inanmıyorum." Elimi kaldırarak konuşmasını engelledim. "Effie'ye değer veriyorum. Bence mutlu olabiliriz. Birçok yönden uyumluyuz. Nonna onu severdi. Vi ona tapıyor."

"Ve sen 'umursuyorsun'," dedi, ses tonu inançsızlıkla doluydu. "Evet."

"Peki ya çocuklar?"

Omuz silktim. "Effie onları istiyorsa, benim için sorun yok." Başını iki yana salladı. "İnanılmazsın."

"Benim yüzümden bu durumda. Başka seçeneğim yok çünkü ona dokunmalarına izin veremem. Onunla evleneceğim."

Luca oturdu, üzgün görünüyordu. Elimi salladım. "Dur. Effie çok güzel. Onunla tanışacak ve ondan hoşlanacaksın. Bence Justine de öyle."

"Onunla tanışmak istiyorum. Ailemize hoş geldin."

"Tamam. Bugün onunla konuşmam gerek. Ona neler olduğunu anlatın." "Ya reddederse?"

Gözlerimi kırptım. "Pardon?"

"Ya hayır derse? Onu zorlayamazsın Roman."

"Onu zorlamam gerekmeyecek. Kabul edecektir."

"Nonna'ya ne zaman söyleyeceksin? Haber yayılacak ve Nonna bu hayatın dışında olsa da, ne olursa olsun bunu duyabilir."

"Bu öğleden sonra, sizinle akşam yemeği yemeye giderken. Yüzük Effie'nin parmağına takıldıktan sonra."

Başını salladı ve bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Bunca yolu evleneceğimi teyit etmek için mi geldin?" Şüpheyile sordum.

Ayağa kalktı ve pencereye giderek oyun salonuna baktı. Bu erken saatte bile insanlar makinelerin başında para harcıyordu.

Topuğunun üzerinde döndü. "Justine hamile."

Yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. "Tebrikler kardeşim. Nonna çok memnun olacak. Ben de öyle."

Dudağını ovuşturarak başını salladı. "Justine Ottawa'daki ailesine daha yakın bir yere taşınmak istiyor. Özellikle annesini özlüyor. Kuzenlerini ve arkadaşlarını da."

"Anlaşılabilir. Ama bu sizin için çok fazla seyahat demek."

Daha dik durdu. "Orada kumarhanenizi işletebileceğimi düşünüyordum. Son planlara göz kulak olur, bazı şeyleri senden alırım."

Gözlerimi kırptım. "Peki senin organizasyondaki yerin?" Cevaptan korkarak sordum. Yükselmek istemiyordum. Daha aktif bir rol almak istemiyordum.

"Ben olsam bırakırdım."

"Ne?" Boğuk bir sesle söyledim.

"İkimiz de bunu istemiyoruz Roman. Sen yasal işlerinden milyonlar kazandın. Birlikte milyonlar daha kazanabiliriz. Diğerini geride bırak."

Bir dakika boyunca sessiz kaldım. "Bitti mi Luca?"

Güldü. "İşler değişti, Roman. Çekip gitmekte özgürüz. Artık kuralları biz koyuyoruz. İrlandalılar bizim payımızı çok istiyor. Onlara izin verme eğilimindeyim."

"İrlandalılar mı?" Tekrar ettim.

"Büyük büyükannemiz İrlandalıydı. Nonna ve annem de o kanı taşıyor. Biz de taşıyoruz. Özellikle de sen. Onlarla hiç sorun yaşamadık. Sanırım onlar devreye girer ve iyi yönetirlerdi."

"Ve sen de öylece çekip gidecek misin?"

"Şartlar olabilir." Beni inceledi. "Sen de yapabilirsin Roman. İkimiz de hiç istemediğimiz ama bize dayatıldığı için yaşadığımız bu hayatı terk edebiliriz. Bu bölgede hâlâ güçlü olabilirsin. İrlandalılarla birlikte çalışabilir ve kaleni koruyabilirsin." Durakladı. "Sahte bir kukla."

Aklım başımdan gitti. Başımı iki yana salladım. "Luca, bu inanılmaz derecede kapsamlı ve uzun bir planlama gerektirir. Anlaşmalar. Çok fazla değişiklik."

"Değişim iyidir." Sandalyesinin arkalığını kavradı. "Farklı bir hayat istiyorum Roman. Çocuklarımı tanımak istiyorum. Onları sevmek istiyorum. Onların bu mirasa sahip olmalarını istemiyorum. Artık bunun bir parçası olmak istemiyorum. Eğer beni bu konuda desteklemezsen, her şey senin olabilir."

Ayağa kalktım. "Hemen sonuca varmayalım. Oturup her şeyi planlamamız gerekiyor. Bunun hakkında konuşalım. Aldo'yu da konuşmaya dahil edin."

Başını salladı. "Evet ama önce yapmanız gereken başka bir konuşma var."

"Evet."

Bana baktı. "Onunla konuşmadan önce düşün, Roman. Kadınların kelimeleri duymaya ihtiyacı vardır. Sevildiklerini hissetmek için."

"Peki ya onu sevmezsem?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bence bu inkâr hakkında uzun uzun düşünmelisin."

"Ona son derece saygı duyuyorum. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum. Fiziksel olarak uyuşuyoruz. Bu yeterli değil mi?"

Kapıya doğru yürürken omuz silkti. "Sen söyle."

BÖLÜM 20

ROMAN

Effie yatak odasındaki sandalyeye kıvrılmıştı. Kitap okumadığı zamanlarda orada oturup pencereden dışarı bakmayı severdi. Sessiz bir ruha sahipti ve süitte kalmaktan bana hiç şikâyet etmedi. İçinde Aslında, nadiren şikayet ederdi.

Kapı aralığında durup ona baktım. Kafasını kaldırıp bana tatlı bir gülümseme sundu. Ona doğru yürüdüm, yanındaki tepsiye bakarken durdum. Çay ve tost. Ballı. Tabaktaki küçük kırıntılar beni gülümsetti. Fare ziyafeti yine gerçekleşmişti. Kollarımı sandalyeye dayayarak eğildim. Onu sessizce izledim. Dinlenmiş, sakin görünüyordu. İnanılmaz derecede güzeldi. Ona bakmak hoşuma gidiyordu.

Bir an için bakışlarımı karşıladı, sonra gözlerini kaçırıldı. Gözlerini tekrar kaldırdığında yanakları kızarmıştı ve biraz kıpırdandı. Dün geceyi düşündüğünü biliyordum. Onu nasıl ağlattığımı. Çarşafı tutuşunu. O kadar sert boşalmıştı ki bana sarılmış, inlemiş ve defalarca orgazm olurken adımı tekrarlamıştı. Ben de bunu düşünmeden edemiyordum.

Eğildim ve onu öptüm. Dilimi ağzına soktum, çayın tadına baktım. Balın tatlılığını. Sadece Effie'nin tatlılığını. Geri çekildiğimde sikim seğiriyordu ve o daha hızlı nefes alıyordu. Alnımı onunkine bastırdım.

"Küçük Kaplan."

Güldü. "Roman."

Onun karşısına oturdum. Kaşlarını çattı. "Ne oldu?" "Bir sorun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çenenizde küçük bir tik olur. Yumruklarınızı sıkarsınız."

Acaba bu küçük işaretleri fark eden başka biri var mıydı?

Lafı dolandıracak biri değildim. "Bir telefon aldım. Seni kaçıran adamlar aramızdaki bağlantıyı anlamışlar Effie. Geri dönmeni istediler."

Yüzündeki kan çekildi ve onu bembeyaz bıraktı. Titremeye başladı, sarsıntılar o kadar şiddetliydi ki vücudu neredeyse kasılıyordu.

Önünde diz çöktüm, kollarını okşadım ve içimden kendime lanet ettim. Sözlerimde biraz daha ihtiyatlı davranmalıyım. "Sus. Sakin ol. Böyle bir şey asla olmayacak."

Derin nefesler alana kadar bekledim.

"Onlarla görüştüm. Marianne'in onlardan aldığı parayı iade ettim ve borcu iptal ettim."

"Yani, bu kadar mı?" diye sordu, sesi umut doluydu. "Gidebilir miyim?"

"Nereye gideceksin Effie?" Merakla sordum. Binası gitmişti. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Gerçekten gitmesine izin vereceğimi mi düşündü?

"Bir yer bulacağım."

Başımı salladım. "Onlar onurlu adamlar değil. İntikam almak için lokantanızı havaya uçurdular. Eğer gitmenize izin verirsem, peşinizden gelecekler."

"Evimi havaya uçurduklarını itiraf mı ettiler?"

"Evet. Onlara güvenmiyorum. Hiç güvenmedim. Hâlâ güvende değilsin. Asla da olmayacaksın." Soğuk ellerini ellerimde topladım. "Gitmene izin vermemi isteme benden."

"Yani hayatımın sonuna kadar burada mı kalacağım? Bu odada mı saklanacağım?"

"Hayır." Derin bir nefes aldım. "Senin benim nişanlım olduğun hikâyesine devam ettim. Ama şimdi gerçek olmalı."

"Ne?"

"Benimle evlenmelisin, Effie. Karım olarak korunacaksın. Nonna ile birlikte malikanede yaşayabilirsin ve güvende olursun."

"Büyükannenle mi yaşıyorsun?" Kaşlarını çatı. "Sahte karın olarak mı?"

"Bu konuda sahte hiçbir şey olmayacak. Kelimenin tam anlamıyla benim karım olacaksın."

Bir süre sessiz kaldı, ellerimi itti. Ayağa kalktı ve odada volta attı. "Yani seninle evlenmemi, malikânede saklanmamı, canın istediğinde biraz kenarda durmamı, sen de burada yaşayıp istediğini ya da kimi istersen becermemi mi bekliyorsun? İyi bir eş olmamı ve çenemi kapalı tutmamı mı bekliyorsun? Hiçbir şeyim ve kimsem olmadan mı yaşlanayım? Belki de çabucak ölmeyi tercih ederim."

Sözleri karşısında şok olmuş bir halde ona baktım. Luca'nın tavsiyesini hatırladım ve bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum.

"Hayır, Effie. Yanlış ifade ettiğimin farkındayım. *Malikanede* yaşayacağız. Birlikte. Karı koca olarak. Benim adımın korumasına sahip olacaksın. Ben yokken adamlarım sana göz kulak olacak. Programımı ayarlayıp daha çok evde olacağım. Seyahat edebiliriz. İstersen çocuk sahibi olabiliriz." Ellerini tekrar ellerime aldım. "Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksın, Effie. Ev kredisi ya da güvenliğin için endişelenmen gerekmeyecek." Aşağı baktı ve parmağımı çenesinin altına kaydırđım. "Aramızdaki bu çekimi hissetmelisin, Effie. Bu neredeyse yaşayan bir şey. Sana hiç bir kadına ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Beni sakinleştiriyorsun. Beni merkeze alıyorsun."

"Marianne'in aldığı tüm parayı o adamlara ödedin

mi?" "Evet, o borcu ve daha fazlasını sildim."

"Yani şimdi sana borçluyum."

Başımı salladım. Ona tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey borçluydum. "Bana borçlu olduğun için benimle evlenmeni istemiyorum." Yüzünü avuçladım. "Yapamam."

Orada tek başına olduğun düşüncesine katlanamıyorum. Bensiz. Seni korumak istiyorum. Sana bakmak. Beni önemsemi istiyorum. Vücudunla ve güzel sesinle beni sakinleştir. Benimle gül ve bana her zaman bu kadar ciddi olmamam gerektiğini hatırlat."

Ona veremediğim tek kelimeyi fısıldadı. "Aşk."

"Size bunun sözünü veremem. Yapabileceğim şey bu. Seninle ilgilenmek. Seni korumak. Seninle bir hayat kuracağıma yemin ediyorum. Sana sadık olacağıma. Yeminlerimi ciddiye alacağım." Dudaklarını yakaladım, onu öptüm. "Ve bu, Effie. Aramızdaki o kıvılcım. Bizi birbirimize bağlayan şey bu."

Sessizdi. "Evlen

benimle."

"Seçme şansım var mı?"

"Evet. Burada otelde kalabilirsin. Burada yaşayabilirsin. Ayrılırken adamlarım sana eşlik edecek. Ama seni bir daha görmeyeceğim. Ben hayatıma devam edeceğim ve sen de kendi hayatına sahip olacaksın ama bu sınırlı olacak. Karım olarak her şeye sahip olacaksın."

"Aşk hariç."

"Benim gibi adamlar sevmez."

Başını yavaşça salladı. "Buna gerçekten inanıyorsun."

"Bunu biliyorum. Sana adımı, sadakatimi, korumamı ve banka hesabımı sunuyorum. Sahip olduğum tek şey bu."

Effie kaşlarını çattı, gözleri yaşardı. Ama ağlamadı. Ellerini çekip uzaklaştı ve benimle yüzleşmek için durdu.

"Katılmıyorum. Bence sunacak çok daha fazla şeyin var. Ve göremediğiniz şey, banka hesabınızdan ve diğer her şeyin toplamından daha değerli."

Banyo kapısı arkasından tıkırdayarak kapandı.

EFFIE

Aynaya baktım ve yansımamı inceledim.

Tüm dünyam, bildiğim hayat değişirken nasıl aynı görünebilirdim? Roman Costas'ın lokantama adım attığı andan itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Bildiğim her şey gitmişti. Yaşadığım hayata dair ne varsa yok olmuştu.

Şimdi seçimim o adamla evlenmekti.

Böylece hayatta kalabilirdim.

Marianne'e lanet okuyarak başımı salladım. Neredeydi, ne yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu. O haydutlar beni bagaja attıkları anda beni unuttuğuna şüphe yoktu. Bir kez daha sorumluluklarından kaçarak ve geride kimi bıraktığını ya da ne yaptığını umursamadan neşeli yoluna devam etti. Hayatı boyunca böyleydi ama bana yaptıklarını yapabileceğinden ben bile şüphelenmemiştim.

Roman Costas'la evleniyor. Kendini tanıttığında adını hayal meyal hatırlamıştım. Önemli biri olduğunu biliyordum. Güçlüydü. Varlığı korkutucu olduğunu gösteriyordu.

Buraya nasıl geldiğimi hâlâ anlamış değilim. Ama beni kurtardığı için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Evlilik teklifini kabul edecek kadar minnettar mı? Ya da, gerçekten, onun talebini.

Roman'ın bir şey istemeye alışık olduğundan emin değildim. Çok fazla kontrol manyağıydı. O aldı. Emir verirdi. Emreder ve istediğini alırdı.

Başımı kaldırdım ve kendi bakışlarımla buluştum. Beni istediğini söyledi.

Sevmediğine dair yaptığı açıklamaları düşündüm. Aynı fikirde değildim. Erkekler konusunda fazla deneyimim yoktu ama bana bakışı bazen önemsemekten daha fazlasını söylüyordu. Gömleğimin yakasını çekiştirdim ve geride bıraktığı küçük izleri ortaya çıkardım. Aşk ısırıkları, tenimi emen öpücükler. Bunlar sadece beni korumakla ilgilenen bir erkeğe ait değildi.

Öyle miydiler?

Büyükannesini severdi. Bu inkar edilemezdi. Kardeşinden sevgiyle bahsederdi. Yeni baldızından. Aldo ve Vi'den bile. Bu kadar çok insana sevgi besleyen bir adam romantik aşk yaşayabilir miydi?

İlişkimizin fiziksel yönlerinden kesinlikle keyif alıyordu. Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığı bir şekilde bana ihtiyaç duyduğunu itiraf etti. Onu sakinleştirdiğimi söyledi.

Bunun bir anlamı olmalı?

Ona karşı hissettiklerim karmaşık ve tedirgin ediciydi. Daha önce hiç başka bir erkek istememiştim. Hiç kimsenin dokunuşunu onunkini arzuladığım gibi hissetmeye ihtiyaç duymamıştım. Tehlikeli bir adam olmasına rağmen, kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağlıyordu. Bana asla zarar vermeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Beni rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Yalnız olduğumuzda benimle dalga geçmesini seviyordum. Sadece Roman olabildiği zaman. Bir parçam, başka birine karşı da böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordu. O benim yanımdaki güçlü mafya adamı değildi. İş adamı. Ölümcül düşman. Güçlü olması gereken kardeş. Uyanık olması gereken torun. Zayıflık gösteremediği için ilişkiye kendini tamamen veremeyen arkadaşı. Benimleyken, o sadece Roman'dı.

Saçlarımı savurdum ve yanaklarıma biraz renk kattım. Bunu onun için yapabilirdim. İhtiyacı olduğunu düşündüğüm yumuşak nokta olabilirdim, o bunu görmese ya da göremese bile.

Birlikte yolumuzu bulabilir ve bu işi başarabilirdik. Birbirimize sunduklarımız üzerine bir hayat kurabilirdik - dünyanın geri kalanının hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım,

kararımı vermiştim. Bunu yapabilirdim.

Roman masasında oturmuş, elindeki bir şeye bakıyordu. Ben içeri girince başını kaldırdı ve bir süre sessizce birbirimize baktık. Sonra ayağa kalktı,

Masanın etrafında dönüp tahtaya yaslandı. Elini uzattı, ben de elimi tutmasına ve beni kendine çekmesine izin verdim.

"Bu şekilde olmak zorunda, Küçük Kaplan. Başka bir çözüm yok." "Biliyorum."

"Yani benimle evlenecek misin?" "Evet."

Yanağıma dokundu. "Aferin kızıma. Her şeyi ayarlayacağım." Kaşlarımı çattım, sonra başımı salladım.

"Ne?" diye sordu.

"Hiç söz hakkım yok mu?"

"İstedğin her şeye sahip olabilirsin, tek yapman gereken istemek."

"Sadece hatırlamak için güzel bir şey olsun istiyorum. Çiçek ya da başka bir şey" diye cevap verdim.

Kaşlarını çattı. "Bundan emin olacağım." Sonra elime bir kutu sıkıştırdı. "Bununla başlayabiliriz."

Parmağımı soluk kadifenin üzerinde gezdirdim, neredeyse içinde ne olduğundan korkuyordum. Roman'ın dudaklarında bir gülümsemeyle beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. "Hiç beklemediğim bir şey," diye mırıldandı ve kutuyu ellerimden aldı. "Neden titriyorsun?" diye sordu.

"Çünkü burada olan şey her şeyi değiştirecek."

"Ah, Küçük Kaplan, her şey zaten var." Sonra kutuyu açtı.

Güzel yüzüğe, güneş ışığını yakalayan parlak pırlantaya, eşsiz ayarı ortaya çıkaran zümrütlerin güzel yeşiline bakarken nefesim kesildi.

"Büyük büyükannem bu yüzüğü takardı. İrlandalıydı ve büyük büyükbabam bunu onun gözlerine uyması için yapmıştı. Ninem de takardı. Babam ona başka bir alyans almakta ısrar etmesine rağmen annem de ara sıra takardı. Yeşil gözlü çocuğa gidiyor. Ya da eğer

hiçbiri, ilk doğan." Yüzüğü parmağıma taktı, metal tenimde soğuk ve ağır bir his uyandırdı. "Mükemmel bir uyum."

Göz kamaştırıcı mücevher parçasına baktım. En çılgın hayallerimde bile bu kadar güzel bir parça takacağımı düşünmemiştim.

"Roman," diye nefes aldım. "Bu-" Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı salladım.

"Seni benim olarak işaretliyor, Effie. Alındın." Eğildi ve dudaklarımı öptü, dudakları uzun süre kaldı. "Ve yakında, tüm dünya öğrenecek."

Başımı salladım, gözlerimi yüzükten ayıramıyordum. Göğsünün altından güldü. "Beğendin mi?" diye sordu, sesi şakacı ve çocuksuydu.

"Hem de çok."

"Bu öğleden sonra Nonna'yı görmeye gitmemiz gerekiyor. Bu akşam da Luca ve Justine ile yemek yiyeceğiz. Ayarlamaları yapacağım." Geri adım attı. "Gitmem gerek. İki saat içinde hazır ol. Sana aldığım elbiselerden birini giy."

Söyleyecek sözüm yoktu. Soracak sorum yoktu. Her şeyi düşünmekle meşguldüm ve beynim aşırı yüklenmişti.

Roman yanağıma okşadı. "İyi misin Effie? Yine solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Bu"-durakladım-"kabullenmesi zor bir

şey." "Hemen yanında olacağım."

Az önceki düşüncelerimi hatırlayarak omuzlarımı dikleştirdim. "Evet, ben iyiyim."

Gülümsedi ve beni kollarının arasına aldı, nefesim kesilene ve başım dönene kadar öptü. Geri çekilirken başını salladı. "İyiden de öte bir şeysin Effie. Nefes kesecek kadar mükemmelsin."

Sonra beni yalnız bıraktı.

BÖLÜM 21

ROMAN

T İki saat sonra odaya girdiğimde Effie'nin beni beklediğini görünce şaşırmadım. Her zaman dakikti. Durdum, ona gülümsedim.

Pembe bir elbise giymişti. Dantelli, fırfırlı, şeffaf. Kız gibi ve kadınsı, ona yakışıyordu, etekleri dizlerinin altına düşüyor, kısa kolları son morlukları örtüyordu. Saçları açıktı, omuzlarının üzerinde uzun, koyu renkli bir ipek vardı. Makyajı hafifti; sadece soluk izleri gizleyecek ama ışıltılı gözlerini gösterecek kadar.

Elini ağzıma götürdüm ve şimdi orada bulunan yüzüğü öptüm. "Çok güzel," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Yüzü kızardı, elini eteğinde gezdirdi ve bu hareketini artık gergin bir hareket olarak algılamaya başlamıştım.

"Her şey yoluna girecek."

Başını salladı, ben de kolumu büktüm. "Gidip Nonna'yı görelim."

Onu asansöre kadar götürmeme izin verdi. Arabada sessizdi ve dikkatini dağıtacak bir şey bulmak için beynimi zorladım.

"Daha önce Margi ve Anne'i

gördüm." Effie kaşlarını çattı.

"Nerede?"

"Otelde. İş başvurusu yapıyorlardı. İkisinin de bir iş bulmasını sağladım. Bill'in de. Hafta sonu çalışanlarınız kumarhane girişindeki şarküteri restoranında garson olarak işe alındı. Programlarına en uygunu buydu. Margi ve Anne ana yemek salonunda çalışacaklar. Bill ise mutfakta. Yani tüm personeliniz işe alındı."

Şaşırmış görünüyordu.

"Ne?"

"Her şeyi düşünüyorsun."

Omuz silktim, sonra iç cebimden bir dizi kâğıt çıkardım. "Bunları imzalamanız gerekiyor."

Onları aldı, sayfalara baktı. Kıkırdadım.

"Bu bir evlilik cüzdanı, Effie. Başka bir şey değil. Tüm bilgilerin doğru olduğundan emin ol."

Onları taradı, yukarı baktı ama bir şey söylemedi. Ona uzattığım kalemi aldı ve imzasını attı. "Tüm bilgilerimi nasıl edindiğinizi sormayacağım bile."

Kağıtları geri aldım ve cebime geri koydum. "En iyisi yapmamak."

"Nikâhın ne zaman kıyılacağını bilmeme izin var mı?" diye sordu, kaşlarını sessiz bir meydan okumayla kaldırarak.

"Bir hafta Cuma."

Şaşırmış görünüyordu. "Ama bir lisans üç hafta sürer."

"Sen benim yerimdeyken olmaz. Bu hafta halledeceğim. Sadece önümüzdeki haftaya kadar bekliyoruz ki etkinlik koordinatörüm Cascade odasını istediğimi ve orada kim varsa taşınmasını istediğimi söylediğimde işi bırakmasın."

Judith'in yüzü gülüyordu.

"Affedersiniz, Bay Costas?"

"Odada kim varsa iptal edin ve onları hareket ettirin."

"Nereye?"

Elimi salladım. "Başka bir otel. Tüm masrafları ben karşılayacağım. Odayı başka bir şey için istiyorum."

"Ne, sorabilir miyim?"

"Ben evleniyorum. Nişanlım güzel olmak istiyor ve şehirde Cascade odasından daha güzel bir oda yok."

Toplantı için getirdiğim şefle bakiştılar. Ben konuşmaya devam ettim.

"Şef Renaldi, makarnanıza bayılıyor. Menüünün sade ve zarif olmasını istiyorum ama makarnaya ihtiyacı var. Ve atıştırıyor. Şarküteri. Antipasto. Bolca deniz ürünü. O gece başka ne varsa diğer şeflerinize havale edilir. Sen bu iştesin."

Bakışlarımı tekrar Judith'e çevirdim. "Pencere kenarında evleneceğiz. Çiçeklere ihtiyacım var. Yuvarlak masa ve sandalyeler. En iyi çarşafklar. Bir dans pisti. Her şey. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak."

"Kaç tane?"

"Küçük olacak. Yüzden az, belki elli bile olabilir." Onun sıkıntılı bakışlarıyla karşılaştım. "Bununla başa çıkabilir misin?"

Her yere yanında taşıdığı tabletine baktı. "Elçiliği arayacağım. Fredric'in iptalden yakındığını biliyorum. Cascade salonunu kullanan kongre, bazı teşviklerle etkinliklerini başka bir yere taşımaya açık olabilir."

"Ver onlara. Onlara odanın aniden müsait olmadığını söyle. Bu sizin kontrolünüz dışında. Başka bir zaman hepsine burada bedava gece teklif edin. Etkinlik koordinatörünün bütçesini doldurun. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama o odayı ben kullanıyorum. İş kaybetsem de umurumda değil. Daha çok iş var."

Tüm etkinlik alanlarımız için bir bekleme listemiz vardı.

Ayağa kalktım. "Ayarlamaları yap, yarın tekrar buluşacağız. O zamana kadar planlara, menülere, her şeye ihtiyacım var."

şok olmuş yüzlerini ve sessizliklerini hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Effie'ye sürpriz yapmayı planlıyordum - güzel bir şey istemişti ve ben de ona güzel bir şey verecektim.

Effie şaşkın görünüyordu. Neredeyse Judith kadar sersemlemişti. Ona gülümsedim, alay ettim. "İstediyimi alırım, Effie."

"Belli ki," dedi kuru bir sesle, eline bakarak.

Kıkırdayarak elini tekrar ağızıma götürdüm ve tenini ısırđım. Tüm bu düğün olayı beni garip bir şekilde rahatlatmıştı. Neredeyse... mutluydum. Onun için güzel bir gün olmasını istiyordum, onun için bir sürü güzel şey yapmak istiyordum.

Arabayı malikânenin garaj yoluna çektik ve korumalar kapıları açıp eve doğru ilerlerken Effie yine gergin görünüyordu.

Gergin olması için hiçbir neden yoktu. Nonna mutluluktan havalara uçacaktı. Luca'nın daha sonra nasıl tepki vereceği bir muammaydı ama bunu her seferinde bir aile üyesiyle halledecektik.

Nonna bizi gördüğüne şaşırmış ve sevinmiş görünüyordu. Her zamanki gibi yüzümü avuçlayıp yanaklarımdan öptü, sonra aynısını Effie'ye yaptı. "Böyle beklenmedik bir zevki neye borçluyum?"

"Haberlerimiz var," dedim, ses tonuma hafiflik katmaya  zen göstererek. "Paylaşın."

Sessizce Effie'nin elini kaldırdım, böylece yüzük ışığı yakaladı. Nonna bir an için donup kaldı, yüzüğe baktı, sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Roman, oğlum! Biliyordum!"

Nadir görülen bir duygu gösterisiyle kollarını bana doladı. Sonra Effie'ye sarıldı ve geri çekilip bize baktı. Gözlerinde parlayan yaşları görünce şok oldum. Nonna'yı daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Başını iki yana salladı. "Beni çok mutlu ettin. Onun için doğru kişinin sen olduğunu biliyordum," dedi Effie'ye. "Bunu görebiliyordum."

Hızla gözlerini sildi. "Bu aptal yaşlı kadını bağışlayın. Şampanya getireyim. İzninizle."

Döndü ve aceleyle uzaklaştı, ben de arkasından bakakaldım. Effie bana baktı. "Ne oldu?"

"Ağladı. Onu hiç ağlarken görmemiştim." "Senin mutlu olduğunu düşünüyor."

Effie'nin sesindeki hüznün izlerini duydum. Kolumu beline doladım ve başına bir öpücük kondurdum. "Öyleyim, Küçük Kaplan."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Şimdi Nonna'nın yanına gidelim."

Güneşin altında oturup şampanyamızı yudumladık. Nonna'ya düğünün ertesi Cuma günü olduğunu söyledim ve bana şüpheyile baktı.

"Roman. Nasıl?" Gözleri genişledi. "Neden?"

"Çünkü beklemek istemiyorum. Başka bir şey değil," dedim kararlı bir şekilde. "Effie'yle evlenmek ve bizi buraya taşımak istiyorum. O daha mutlu olacak."

Nonna çok sevinmiş görünüyordu. "Buna bayılacağım." Gözlerini kısmıştı. "Burada daha çok mu kalacaksın?"

"Evet. Effie'ye yapacağıma söz verdim." "Güzel. Senin bir hayata ihtiyacın var."

Azarlamasına güldüm. Ayağa kalktım, Effie'nin elini tuttum ve içeri girdik. Benim kanadıma gittik ve odaları gösterdim. "Etrafa bakın. İstedığınızı değiştirin ama ofisimi değil."

"Ah. Ah, sanırım önce mekana alışacağım."

Başımı salladım. "Oldukça erkeksi. Kız gibi şeyleri abartmamaya çalışın."

Gülümsedi. "Belki sadece biraz yumuşama."

Kollarımı beline dolayarak onu göğsüme doğru çektim. "Seni o yatakta görmek için sabırsızlanıyorum Effie. Senin gibi koksun. Bizim gibi."

"Koridorun sonundaki büyükannenle," diye mırıldandı, alay ederek.

Kıkırdadım, boynunu ısırdım. "Çok büyük evimizin diğer tarafında. Ve geceleri işitme cihazlarını çıkarıyor. İstedğin kadar bağırabilirsin, seni duymaz." Yumuşak tenini öptüm. "Duysa bile, ona torun yapmaya çalıştığımızı bildiği için görmezden gelir."

Kollarımda döndü. "Roman, sen-"

Sözünü kestim. "Evet, Küçük Kaplan. Artık soru ya da şüphe yok. Biz evleniyoruz."

Elini tuttum ve koridora çıktım. "Bu oda senin olabilir. Ne istersen onu yap. Bir okuma yeri. Yalnız kalabileceğin bir oda. Harika bir manzarası var."

Pencereye doğru yürüdü. "Çok güzel."

Arkasına geçip çenemi omzuna yasladım. Üzüm bağları buradan uçsuz bucaksız görünüyordu. Arazinin iki tarafındaki sık ağaçlar mahremiyet sağlıyordu. Güneş bir yandaki havuzun suyunda parıldıyordu. "Huzurlu," diye onayladım.

"Biraz sebze ekebilir miyim?"

"Evet. Nonna'nın çalışmayı sevdiği bir bahçe var. İstedğini ekleyebilirsin." Hafif esintide sallanan ağaçları izledim. "Burası senin evin olacak, Effie. Bu evin hanımı sen olacaksın. Ne istersen onu yapacaksın." Durakladım. "Burası aynı zamanda Nonna'nın da evi."

"Ona asla saygısızlık etmem."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ve herhangi bir kararda kenara çekilecek." "Buna gerek kalmayacak. Birlikte çalışabiliriz."

Göğsüme sıcak bir şey damladı. Sözleri yumuşak, sesi tatlıydı. Sözlerinde gerçekten başka bir şey yoktu. Onu döndürdüm, öptüm.

Ayrıldığımızda alnımı onunkine yasladım. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Sana Effie Costas demek için. Karım demek için."

Gülümsemesi beni bir metre boyunda hissettirdi.

Luca, Effie ile tanıştırdığımda çekingen ama kibardı. Justine daha coşkuluydu, Effie ile eski bir arkadaş gibi sohbet ediyordu. Maple II'deki benim masamda, meraklı gözlerden uzakta oturduk.

Kardeşiminkini saymazsak tabii.

Şehre yaklaştıkça Effie'nin gerginliği artmış, otel göründükçe elimi daha sıkı kavramaya başlamıştı. Elimini onunkiyle kenetleyip parmaklarını sıkıkmaktan başka onu rahatlatacak bir şey söylememiştim. Kardeşimin nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer çizgiyi aşarsa ben devreye girecektim.

Aperatifler bittiğinde, ona karşı daha sıcak görünüyordu. Samimi.

"Nonna bu habere nasıl tepki verdi?" diye sordu bana sessizce, karısıyla nişanlığının etkileşimini izlerken.

"Ağladı."

Bana bakakaldı. "Nonna asla ağlamaz."

"O yaptı. Çabucak toparlandı ama gözyaşları vardı. Sonra bana bir elbise bulmak ve evin Effie için" -parmaklarımı tırnak içinde kaldırdım- "'düzenli' olduğundan emin olmak için kısa bir zamanım olduğu konusunda saçmaladı. Sanki zaten tertemiz değilmiş gibi."

"Onu mutlu ettin Roman."

"Effie'yi seviyor."

"Ben de istiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne övgü ama kardeşim. Bu kadar çabuk."

Dudaklarını büzdü, çenesini eğdi. "Onunlayken farklısın. Grsen de görmesen de ylesin. O sana yakışıyor."

"Vi de aynı şeyi söylüyor."

Kıkırdadı. "Vi akıllı bir kadın. Sanırım Effie'yi destekleyecektir. Aldo senin için mi?"

"Sana sormayı planlamıştım."

Gülümsedi. "Nonna'ya eşlik edip onunla ve karımla oturacağım. Aldo senin yanında olsun. O oraya ait."

"Sen de yle."

"Ben her zaman senin yanıdayım Roman. Ben de senin arkadayım. İzin ver karım ve Nonna ile oturayım."

"Başın belaya girer diye mi endişeleniyorsun?"

Kadınlar ne konuştuğumuzu merak etmesin diye gülümsedi. "Her zaman yleyimdir. Kaç kişi olacak?"

"ok az. Sadece bazı güvenilir müttefikler. Bu zel bir davet, tıpkı sizinki gibi. Effie'nin davet edeceği sadece birkaç yakın arkadaşı var. Odanın çoğu benim listemden oluşacak. Kimseyi zmeden küçük tutmayı planlıyorum."

"İyi plan."

Luca kadehini kaldırdı. "Roman ve Effie'ye. Justine ve benim kadar mutlu olsunlar. *Selam olsun.*"

Kadehlerimizi tokuşturduk, Justine sadece küçük bir yudum aldı. Henüz erken olduğu için hamilelik haberini kamuoyu ile paylaşmadıklarını biliyordum. Ona bilerek göz kırptım, o da gülümseyerek başını Effie'ye doğru eğdi ve göz kırparak onayladı.

Effie'nin güzel gözleriyle karşılaştım, içimde bir şey rahatladı. O benimleydi ve orada kalacaktı. Ve yakında tüm dünya öğrenecekti.

Bunun sonucu ne olursa olsun, bunu birlikte halledecektik.

Arabada Effie başını çevirip camdan dışarı baktı. "Justine hamile mi?"

"Neden sordun ki?"

"Şarabını içmedi, kabuklu deniz ürünleri yemedi ve biraz yorgun görünüyordu. Luca ona karşı çok korumacıydı."

"O her zaman öyledir, ama evet, o öyle. Bana bu sabah söyledi." "Ne kadar hoş."

Sesindeki hüznün hoşuma gitmedi. Elini tuttum. "Çocuk sahibi olabiliriz, Effie. Eğer istediğin buysa bana söylemen yeterli."

Gülümsedi ve başını salladı ama hâlâ üzgün görünüyordu. Çenesini avucumun içine aldım. "Ne oldu?"

"Böyle bir şeye karar vermeden önce işlerin nasıl gittiğini görmem gerekiyor. Önce birbirimizi biraz daha yakından tanımalıyız. Belki de bir bebeğin stresini eklemeden önce birbirimizle bir hayat kurmalıyız."

Temkinli davrandığı için onu suçlamadım. Yine de bir çocuğa karşı olmadığımı bilmesini istedim. "Bebekler genellikle bir mucize olarak kabul edilir. Bir hediye."

Gülümsedi. "Marianne benim hakkımda böyle düşünmüyordu."

"O kadını unut. Bir daha asla yanına yaklaşmayacak. Eğer denerse bile-" Konuşmayı kestim, ellerim istemsiz yumruklar halinde kıvrıldı.

"Sen olsan ne yapardın?" Effie gözlerini kocaman açarak sordu. "Onu öldürürdüm."

"Roman, sen-"

Sözünü kestim. "Seninle asla aynı havayı soluyamayacak Effie. Asla. Yaptığı şey affedilemezdi. İğrençti. Kaderinde ne varsa onu hak ediyor. Ona asla yardım etmeyeceğim. Ve sen de etmeyeceksin."

"Beni korumak için onu öldürecek misin?"

"Evet. Seni korumak için ne gerekiyorsa yaparım."

Dönüp kollarını boynuma doladığında şaşırdım. Beni, o yakınımdayken içimde sürekli yanan korları harekete geçiren bir tutkuyla öptü. Onu sıkıca çektim ve ben de onu öptüm.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onu kucağıma sürükledim ve gizlilik perdesinin yerinde olduğundan emin oldum. Üzerimde hareket ederek ereksiyonuma sürtündü. Ağzımı kulağına götürdüm. "Sessiz olmalısın, Küçük Kaplan. Bunu yapabilir misin?"

İnledi ve ben de ağzını kapatarak sesi bastırdım. Daha yüksek sesle konuşacağımıza dair bir his vardı içimde.

EFFIE

Elimi saçlarımda gezdirerek kahvemi yudumladım. Roman gitmeden önce beni uyandırmış, Vi'nin dokuzda burada olacağını ve hazır olmamı söylemişti. Ne için olduğunu söylememişti ve ben de ona sormaktan daha iyisini biliyordum. O gittikten sonra duş alıp hazırlandım, morluklarımın neredeyse geçtiğini görmekten memnun oldum. Bacaklarımdaki ve karnımdaki koyu renkli olanlar sararıp soluyor, yüzümdekiler ve kollarımdakiler ise kolayca kapanıyordu. Roman hâlâ onları gördüğünde kaşlarını çatıyor ve üzerlerinden öptüğünde sonsuz bir şefkat gösteriyordu. Evliliğimiz için bana umut veren eylemler. Bizim için. Ona zaten kısmen aşık olduğumu biliyordum. Sıcak ve soğuk olmasına, vahşi tarafına rağmen, başka hiç kimsenin sahip olmadığı ya da asla sahip olamayacağı bir parçamı sahiplenmişti. Onun için endişeleniyordum, hayatını daha iyi hale getirmek istiyordum. Kolaylaştırmak. Beni izlerken yüzündeki ifadeyi seviyordum. Süitten çıkarken tek bir yüz ifadesi vardı: Stoik. Sert. Yoğun. Ama benimleyken komikti, şefkatliydi, tamamen farklı bir şekilde yoğun. Ve benimle seviştiğinde, beni becerdiğinde, bana ne yaparsa yapsın, inanılmazdı. Beni asla incitmezdi, daha sert olduğunda bile, ama orgazmlar inanılmazdı. Verici, kontrolcü bir sevgiliydi. Aynı zamanda harika bir öğretmendi, bana nasıl

Vücudumun tadını çıkar, onunkinin tadını çıkar. Onu keşfettiğimde gözleri kararıyordu. Zevk homurtuları, fısıldadığı övgü sözcükleri ve sürekli edepsiz konuşmaları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Bana arzulandığımı hissettiriyordu. Seksi. O hayatıma girene kadar hiç hissetmediğim bir şeydi bu.

Ve nasıl olduğuna, hatta neden olduğuna bakmaksızın evleniyorduk. Cuma gününün bir an önce gelmesini istediğime dair fısıltılı sözlerini yankıladım. Bana karım dediğini duymak istiyordum. Bayan Effie Costas olmak. Sonunda bir yere ait olmak.

Marianne'le birlikte büyürken, kendi evimde bile bana kendimi hep davetsiz misafir gibi hissettirirdi. Annemiz buna izin vermemek için elinden geleni yaptı ama Marianne'in her zaman ilgiye ihtiyacı vardı ve arka plana çekilip ilgi odağı olmasına, her şeyde ilk tercihin ona ait olmasına izin vermek daha kolaydı. Büyük yatak odası, oyuncak, annemin bizim için alacağı mayonun rengi. Eğer güzel bir bluz ya da bir çift ayakkabı üzerinde çok uzun süre oyalanırsam, bunlar onun sahip olması gerekenlerdi. Hayatımın erken dönemlerinde ne istediğimi ona belli etmemeyi öğrendim. Çok yorucuydu.

Roman'la rekabet yoktu. Ondan nefret ediyordu. Ben bir numaraydım. Bana sadakat sözü vermişti ve ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu.

Onu bulursa öldüreceğini söylediğinde dehşete düşmeliydim. Hayatı için yalvarmalıyım. Yine de sessiz kaldım. O haklıydı. Eğer bir daha bana yaklaşırsa, bu sadece canımı yakmak için olacaktı. Denemekten bıkmıştım. Artık onu korumayacaktım. Yaptıklarından sonra, bunu hak etmiyordu.

Vi kapıyı çaldı, ben de onu içeri aldım. Hemen elimi tuttu, yüzüğü öve öve bitiremedi. "Aldo muhteşem olduğunu söyledi, ama vay canına!"

Gülümsedim. "Bunaltıcı."

Bana baktı. "Yüzü kızaran bir gelin gibi görünmüyorsun. Biraz mafya kıcı tekmelemem mi gerekiyor?"

Güldüm, evet dersem Roman'la sorunsuz bir şekilde tartışacağını biliyordum. Lafı dolandırmadan onu azarlayacaktı. Ama başımı salladım. "Hiç beklenmedik bir şey."

Başını salladı ve bir fincan kahve doldurdu. "Aşk büyüktür."

"Oh, beni sevmiyor. Sadece beni koruyor."

Eğlenmiş görünüyordu. "Sana böyle mi söyledi?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Onun yanıldığını kanıtlarken çok eğleneceğim." Fincanının kenarından bana baktı. "Onunla seks çılgınca, değil mi?"

Yutkunmaya çalışırken boğuldum. "Pardon?"

"Aldo çuvalın içinde bir kaplan. Ya da duvara karşı. Kanepede. Her yerde. Adam o kocaman sikini nasıl kullanacağını biliyor. Parmakları ve dili de ikinci sırada. Roman'ın da aynı derecede yetenekli olduğunu hayal ediyorum. Cilalı dış görünüşünün altında kirli çocuk bakışı var. Haksız mıyım?"

Yüzümün kızardığını hissettim. "Bunu seninle tartışmam gerektiğinden emin değilim." Güldü. "Bilmem gereken her şeyi söyledin."

Kapı çalındı ve sırttı. "Ah, geldiler." "Kim geldi?"

Kapıyı açtı ve Gerry'nin kapalı giysi torbalarıyla dolu uzun bir rafı taşıdığını gördü. Bana gülümsedi. "Bugün alabildiklerimin hepsi bunlardı. Hiçbiri uymazsa, yarın daha fazlası gelecek."

"Ne için?"

Raftan bir çanta kaldırıp güzel bir gelinlik çıkarırken sırttı. "Senin düğünün."

BÖLÜM 22

ROMAN

Ilobide yürürken müdürümle işim bitti. Her şey yolundaydı. Mükemmeldi. Tam da istediğim gibiydi. Doğru insanların işlerini yapması hayatımı birçok açıdan kolaylaştırdı.

Butikte Gerry'yi gördüğümde durdum ve içeri girdim. "Gerry?" "Patron adam," diye selamladı beni.

"Neden aşağıdasın? Yukarıda Effie ve Vi ile birlikte elbise seçmesine yardım ediyor olman gerekiyordu. Hiçbirini beğenmedi mi?"

Gerry güldü ve bir elbise rafını gösterdi. "Hanımınız beş dakika içinde bir elbise seçti. Uzunluğu dışında ona tam oturdu. Terzi elbiseyi aldı ve yarın geri getirecek." Çok mutlu görünüyordu. "Yaygara yok, nişanlınız. Gösterdim, evet dedi."

Kaşlarımı çattım. "Bunun günler alabileceğini düşünmüştüm. Yüzlerce elbise."

"Bazıları için. Ondan mükemmel elbiseyi tarif etmesini istedim. Raftan bir tane çektim ve işimiz bitti. Umarım çiçeklerini de onun seçmesine izin vermeyi planlıyorsunuzdur."

"Bunu ayarlayabilirim."

"O zaman hazırız. Bu arada, günün rengi yeşil."

"Pekâlâ," diye karşılık
verdim. "Elbise seçimine
uyuyor."

Tereddüt ettim. "Mutlu muydu, Gerry?"

Elini koluma koydu. "Sanırım öyle. Biraz üstesinden geldi. Bunu beklemiyordu. Geçen hafta ona aldığın elbiselerden birini giyeceğini sanıyordu. Pek bakımlı biri değil, değil mi?"

"Hayır, değil."

Üst kattaki ofisimi tekrar kullanabileceğim zamanı iple çekerek planlama ofisine yöneldim. Kullanabileceğimi biliyordum ama Effie'nin kendini olduğundan daha fazla kapana kısılmış hissetmesini istemiyordum.

Aldo oradaydı, yorgun görünüyordu.

"Dün gece yine burada mıydın?"

Başını salladı. "Yerde birkaç sorun var." Elini kaldırdı. "Onların icabına baktım." Kahvesinden bir yudum aldı. "Yemek nasıl geçti?"

"Güzel. Luca ondan

hoşlanıyor." "Hepimiz

ondan hoşlanıyoruz."

"Yerime baktığın için teşekkür ederim. Fazladan bir sürü gece çalıştığınızı biliyorum. Düşün bittikten sonra eşlerimizi mutlu edecek bir program belirleyeceğiz."

"Vi anlıyor. O da benim gibi, durumumuz nedeniyle çok sık gittiğim zamanları hatırlıyor. O zamanlar bütün gecelerimi sen karşılıyordun. İyiliğinin karşılığını veriyorum."

Boğazımı temizledim. "Gelecek hafta yanımda durur musun Aldo?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Peki ya Luca?"

"Onunla konuştum. Senin olman gerektiği konusunda hemfikir." Luca'nın söylediklerini düşünerek gülümsedim. "Effie'ye henüz söylemedim ama Luca onunla koridorda yürüyecek. Bunu onun yapması gerektiğini düşünüyor."

"Sizinle birlikte olmaktan onur duyarım." Durakladı. "Dün Luca ile konuşmanızdan sonra oldukça ciddi görünüyordunuz. Bir sorun mu var? Beklenmedik nişanlılık olayı dışında?"

Aldo'ya Luca'nın dün söylediklerini anlattım. Dinledi, şaşkınlığını belli ediyordu. "Çekip gitmek mi istiyor?"

Başımı salladım. "O haklı. Bu iş artık bizim. Kuralları biz koyarız, babam değil. Bir organizasyon değil. Her aile kendi geleceğinden sorumludur. Diğerleri gitti. Dizginleri teslim edip çekip gittiler." Kahvemden bir yudum aldım. "İkimiz de babamın sahip olduğu şeyi istemedik. Onun iş yapma yöntemlerinden nefret ederdik. Şiddet onun ilk tepkisiydi. Buna karşı çıktığımdan değil" -sırıttım- "ama başka yollar da var. Ama başka yollar da var."

Aldo başıyla onayladı. "Böylece Luca Ottawa'yı yönetecekti."

Onunla göz göze geldim. "Buranın bende kalacağını düşünüyordum. Toronto senin olabilir. Büyük şehri sevdiğini biliyorum. Vi de öyle."

İnanamaz görünüyordu. "Kaçmam için bana Maple II'yi mi vereceksin?" Derin bir nefes aldım. "Sana Maple II'yi tamamen verirdim." "Roman-"

"Ücretler olacaktır."

"Tabii ki."

"Ama bu senin vizyonun olacak. İstedğin gibi yaparsın. Luca'da olduğu gibi. Benim de bu işte bir hissem olacak. Aylık bir çekiliş."

Başını iki yana salladı. "Ama burada?"

"Ben olsam bir yolunu bulurdum. Eğer devam edersek tüm bunlar zaman alacak." "Seni bırakabilir miyim bilmiyorum, Roman."

Hayatım pahasına güvendiğim adama gülümsedim. "Beni terk etmiyorsun. Yolun aşağısında olacaksın. Orası bensiz yirmi dört saat çalışıyor. Bu da öyle olabilir. Doğru insanları işe alacağım. Endişelenecek yasadışı şeyler olmadan, o kadar da... el atılmayacak."

Düşünceli görünüyordu. "Daha çok konuşacağız. Üzerinde düşünürüz. Dikkatlice." "Düğünden sonra," diye kabul ettim.

Süite döndüğümde Effie'yi en sevdiği yerde bulduğuma şaşırmadım. Sandalyeyi onunla birlikte malikâneye taşımam gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım.

Karşı koyamadım, eğildim ve onu öptüm. Ağzının benimkinin altında verdiği his hoşuma gitmişti. Her zamanki gibi, o yakınımda olduğu için içimde tamamlanma hissi kabardı.

Karşısına oturdum ve yüzünü inceledim. Gözleri sakın ve sıcaktı. Bana gülümsedi. "Bugün için teşekkür ederim," dedi utangaç bir sesle. "Elbise, çiçekler. Bunların hiçbirini beklemiyordum." Uzanıp yanındaki bir çiçeğe dokundu.

Gülümsemesine karşılık verdim. Judith'i Effie'nin düğün için istediği çiçek türlerini tartışması için yukarı göndermiştim. Judith bunu yaptıktan sonra, sahadaki çiçekçimizle görüştüm ve Effie'nin daha önce hiç çiçek almadığını söylediğini hatırlayarak ona bir aranjman gönderdim. Kartı basit tuttum ve imzaladım,

GAN /4IDA/'ya KADAR BEKLEYEMEYECEĞİM.

SEN4S, 4OMAN.

Audrey bana Effie'nin çiçeklere şaşırdığını ve çok sevindiğini söyledi. Çiçeklere dokunuşunu izledikten sonra, malikâneye düzenli olarak çiçek gönderilmesini sağlamaya karar verdim.

"Elbise seçiminde çok hızlıydınız."

Effie başıyla onayladı. "Sanki Gerry neyi seveceğimi zaten biliyormuş gibiydi." Durakladı. "Bu pek geleneksel değil."

Güldüm. "Biz de öyle. Ne seçersen seç, çok güzel olacaksın." "Vi de elbisesini seçti."

"Anladığım kadarıyla yeşil günün rengi." Ona göz kırptım. "Ben seçiyor olsaydım menekşe mavisini tercih ederdim."

Kızardı, rengi güzelliğini ön plana çıkarıyordu. "Bana bir seçenek sundun." Elini kaldırdı. "Yüzüğümü tamamlamak istedim."

Yakınına eğildim, parmağımı sıcak yanağında gezdirdim. "Nonna buna bayılacak. Teşekkür ederim."

Gözlerimiz bir anlığına kilitlendi ve bakışlarının tatlılığında yıkandım. Varlığıyla beni nasıl desteklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ben de bunun nasıl olduğundan emin değildim. Yanağını okşadım ve o da dönüp avucuma bir öpücük kondurdu. Sevecen hareketleriyle beni bir kez daha silahsızlandırmıştı.

Elimi çektiğimde ağzının sıcaklığını hissettim. "Davet etmek istediğin kişilerin isimleri var mı?"

Bana bir liste uzattı. "Sadece birkaç tane."

Taradım ve başımı salladım. Bir düzineden az isim vardı ve bunlardan beşi artık benim için çalışıyordu. "Davetiyeler yarın dağıtılacak. Elden teslim edilecek."

"Küçük olacağını mı söylemiştin?"

"Dünyamdaki bazı önemli insanları davet ediyorum. Bunu yapmamak saygısızlık olarak kabul edilir. Sadece biz ve en yakınlarımız olmasını tercih ederdim ama şimdilik bunu yapmam gerekiyor. Ama sayıyı çok az tutuyorum, evet. Elliden biraz fazla."

Hüzünlü görünüyordu. "Keşke annem de orada olabilseydi. Ailem olmayacak."

Elini tuttum. "Benim ailem senin ailen olacak, Küçük Kaplan. Bir daha yalnız kalmayacaksın. Seni güvende tutacağım." Durakladım. "Sana iyi bir koca olmaya çalışacağıma yemin ederim."

"Biliyorum."

"Marianne'i düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Hiç de değil. O artık ailemden biri değil. Onun, ah, aileye yapmaya çalıştığı şeyi yapamazsın. Hiç kimseye."

Boğazımı temizledim. "Eğer kabul edersen Luca seninle koridorda yürümek istiyor."

Gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer istersen. Yabancıların olduğu bir odaya girmenin senin için korkutucu olabileceğini düşündük."

Dudaklarında bir gülümseme kıvrılırken başını hafifçe sallayarak

eğdi. "Ne?"

"Bana soğuk olduğunu söyleyip duruyorsun. Sevemediğini. İyi bir koca olmaya 'çalışacağın' konusunda ısrar ediyorsun ama içindeki şüpheyi hissediyorum. İyi bir koca olacağını zaten biliyorum Roman. Sen iyi bir adamsın."

Kuru bir kahkaha attım. "İnsanları öldürdüm, Effie. Eminim yine

öldüreceğim." "Eğlenmek için mi?"

"Sevdiklerimi korumak için. Onların güvenliğini sağlamak için. İşlerimi onlardan uzak tutmak için."

Sessiz kaldı, sonra omuz silkti. "Ahlaki olarak gri o zaman. Ama bu seni kötü yapmaz. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yapıyorsun. Bana göre sen hâlâ iyi bir adamsın."

"Kız kardeşini ortadan kaldırmak için aktif olarak peşinde olduğumu bilseydin böyle düşünür müydün?"

Ayağa kalktı. "Bir kız kardeşim olmasını uzun zaman önce bıraktım. Bunu sadece birkaç hafta önce fark ettim. Sahip olmayı umduğum kız kardeşim hiç var olmadı."

Ve bu sözlerle birlikte çekip gitti.

Düğünümüzden önceki gece, süitimin geniş yatağında uzanmış, Nonna'ya neden boyun eğdiğimi düşünüyordum. O gün erkenden gelmiş ve diğer kararlarının yanı sıra Effie'nin bu gece onunla kalacağını açıklamıştı.

"Bu bir gelenek," diye ısrar etti.

"Bu düğünle ilgili hiçbir şey geleneksel değil," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Farkındayım ama böyle olması gerekiyor."

Ve üç saat önce Effie'yi de yanına alarak iki oda arasındaki kapıyı kapatmıştı. Bekârlığa veda partisi ya da bazı çiftlerin sevdiği diğer saçma geleneklerden hiçbirini istemiyordum. Prova yemeği ya da prova töreni yoktu. Restoranda ailecek yemek yedik ve sonrasında otel ve kumarhanede her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için çalıştım. Sonra yukarı çıkıp bir içki içtim ve Effie'nin daha sonra yanımda değil de koridorun sonunda olacağı gerçeğine surat asmamaya çalıştım. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu, hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden her şey yolundaymış gibi davrandım ve Nonna'nın dikkatli bakışları altında onu gülümseyerek ve yanağına bir öpücük kondurarak gönderdim. Luca ve Aldo'nun sataşmalarını onları kovup spor salonuna gidene kadar görmezden geldim ve odama dönüp duş aldım.

Ama uyuyamıyordum. Effie yanımda olmadan rahatlamam imkânsızdı. Sadece kısa bir mesafe uzakta olduğunu biliyordum. Dışarıda, koridorda adamlar vardı ve o tamamen güvendedi.

Ama onun yanında değildim.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve sonunda pes ettim, bacaklarımı yatağın üzerinde salladım ve elimi saçlarımda gezdirdim. Homurdanarak ayağa kalktım ve dolaptan geçip Nonna'nın süitine yöneldim. Effie misafir odasındaki yatağa uzanmış, bir kitaba sarılmıştı ama o da uyumuyordu. Başını sallayarak bana baktı. Öne doğru yürüdüm, onu kollarıma aldım ve dönerek süitime geri taşıdım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Nonna gece yarısından sonra törene kadar beni göremeyeceğini söyledi."

"Saat on bir elli beş," diye cevap verdim. "Gecenin geri kalanında gözlerimi kapatacağım. Ama bu tamamen saçmalık. Benimle yatıyorsun."

Onu yatağa yatırdım, yanına kaydım ve göğsüme doğru çektim. Onun yakınlığı karşısında tüm vücudum gevşedi. "Burası senin ait olduğun yer."

"Nonna mutlu olmayacak."

Boynuna bir öpücük kondurdum. "Seni erkenden geri getireceğim. Haberi bile olmayacak."

Mutlu bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Ben de burayı tercih ederim."

"Güzel. Hayatının geri kalanında burada olacaksın. Şimdi uyu." "İyi geceler, Roman."

"İyi geceler, Küçük Kaplan."

Uyuyan Effie'yi Nonna'nın süitindeki misafir odasındaki yatağa dikkatlice yerleştirdim. Ben aksini söyleyene kadar Nonna'nın Effie'nin kullandığını sandığı yatak.

Yatağın yanında durmuş, o gün evleneceğim kadına bakıyordum. Koyu renk saçları etrafına dağılmış ve elini çenesinin altına sıkıştırmış halde çok güzel görünüyordu. Hâlâ masumdu. Artık bakire olmasa da öyle kalmaya devam edecekti. Bu onun kişiliğinin bir parçasıydı. Tatlı ve nazik. Sevecen. Kız kardeşinin hayatı boyunca ona yaptığı her şeye, annesini kaybetmesine, işiyle ilgili yaşadığı zorluklara ve sadece kendine güvenmesine rağmen öyle kalmaya devam etti.

Onu dünyama getirdiğim için kendimi suçlu hissetmeliyim. Kendi arzularım yüzünden onu bana zincirlediğim için. Onu başka bir yerde yaşamaya gönderebilirdim, endişeden uzak. Yeni bir isim, yeni bir yer, benimle hiçbir bağlantısı yok. Ama bunu yapma düşüncesi bana bir şey yaptı ve yapamadım. Bir şekilde ona hayatımda ihtiyacım vardı. O tatlılığa ihtiyacım vardı. Onun şefkatine. Gülüşünü arzuladığım kadar vücudunu da arzuluyordum.

Bu yüzden onu tutuyordum.

Yanındaki yastığın üzerine küçük bir kutu koydum ve eğilerek alnına bir öpücük kondurdum. Kapıyı arkamdan çekerek odadan çıktım. Nonna'nın kanepede oturmuş, bilmiş bilmiş bana baktığını görünce durdum. Önünde bir fincan kahve vardı. Burada kraliyet ailesi gibi muamele görmesine rağmen oda servisinden hoşlanmadığı için her zaman kendisi yapardı. Onun karşısına oturdum.

Yapmak üzere olduğumuz konuşmadan kaçmaya çalışmaktan daha iyiydi. Bana bir kahve uzattı, ben de aldım ve koyu renkli French press'ten bir yudum aldım.

"Bir gece bekleyemedin mi?" diye sordu.

Dürüst davrandım. "Hayır. Onun yanında daha iyi dinleniyorum."

Başını salladı. "Bunun olacağını tahmin etmiştim." Arkasına yaslandı. "O senin için iyi, Roman."

"Onayladığınıza sevindim, Nonna."

"Bence o ihtiyaç duyulan değişim için bir katalizör olacak." Kahvesinden bir yudum aldı. "Eğer bu değişime izin verirseniz."

"Luca seninle konuştu mu?"

Başını salladı. "Tüm bu haberler için çok heyecanlıyım." Elindeki fincanı yere bıraktı. "Annen babanın yaptıklarından nefret ederdi ama onu severdi. Annen ölene kadar iyi bir koca ve babaydı. Sanki içindeki iyilik onunla birlikte ölmüş gibiydi. Siz çocuklara davranışından nefret ederdim, sanki siz kalıplara sokulacak ve etrafınıza düzen verilecek şeylermişsiniz gibi. Sizi birbirinize düşürmesinden. Anneniz her zaman farklı yollara sapacağınızı ummuştı. Belki şimdi olabilir." Derin bir nefes aldı. "Yaşamanızı istiyorum. Sevmeni. Büyükbabanla benim sahip olduklarımıza sahip olmanı." Elimi kavradı. "Effie'ye kendini aç, Roman. Ona nasıl bir adam olduğunu göster. Ona hak ettiği hayatı ver. Senin hak ettiğin hayatı. İster bu hayatta kal, ister başka bir hayat yarat, onu ilk sıraya koy. Kendini ilk sıraya koy."

Onunla göz göze geldim. Effie ve benim hikâyemizde ona anlattığımdan daha fazlası olduğunu biliyordu. Ama bana sessiz kalacak kadar güveniyordu. Yapmam gerekeni yaptığımı bilecek kadar.

"Her şeyi düşünüyorum, Nonna. Effie'yi ve onun güvenliğini ön planda tutuyorum." Arkasına yaslandı. "Bu iyi bir şey."

Ayağa kalktım ve eğilerek yanağından öptüm. "Sonra görüşürüz." Tekrar konuştuğunda gitmeye başladım.

"Roman, *piccolino*," diye mırıldandı.

Döndüm.

"Kalbinizi ilk sıraya koymaya çalışın. Bunu yaptığında büyük ödüller bulacaksınız." Cevap verecek kelime bulamadım.

BÖLÜM 23

ROMAN

I kollarımı çekiştiriyordum, gergin ve tedirgindim. Vücudum sinirden gerilmişti ve kendi kendime bunun sebebinin **önümdeki** odada bulunan yüzler olduğunu söyledim. Aile reisleri, iş ortakları, yasal ve diğer kişiler,

Dünyamdaki önemli insanlar. Bazıları benden daha önemli, bazıları daha önemsiz. Kendime hepsinin burada benim bölgemde olduğunu hatırlattım ama bu midemdeki çekiç seslerini bastırmadı. İfademi soğuk ve sert tutarak etrafıma bakındım, birkaç kişinin gözleriyle karşılaştım ve başımı salladım. Effie'nin birkaç arkadaşına daha sıcak bir yüz ifadesi takındım, hepsi de odada kendilerini biraz dışlanmış hissediyorlardı ama bu küçük kalabalığın içinde tanıdık yüzlerin olmasına sevinmiştim.

Yanımda Aldo kıkırdadı ve elini omzuma bastırdı. "Gülümsemek isteyebilirsin. Evleniyorsun, idam mangasıyla karşı karşıya değilsin."

İçime çektim, yavaşça dışarı verdim ve omuzlarımı gevşettim. Odayı, her yerdeki çiçekleri ve mumları inceledim. Yayılmış güzel masaları ve daha sonrası için geniş dans pistini. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve tören ve akşam yemeği bittiğinde oda mum ışığı ve müzikle parlıyor olacaktı. Saat altının gelmesi çok uzun sürmüştü. Sanki zamanı hızlandırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Otel ve kumarhane bugün saat gibi işliyordu ve dikkatimi dağıtacak hiçbir sorun yoktu. Bitmeyecekmiş gibi görünen evrak işleri yetişmişti. Aldo geldiğinde patlamaya hazırdım ve fazla enerjimi atmak için spor salonuna gittik. Yapamadım

Hatta Effie başka bir süitte hazırlandığı ve Nonna daha fazla erişimimi kesin bir şekilde reddettiği için onu gizlice ziyaret ettim.

Umarım Effie odayı beğenmiştir. Judith'e istediği her şeyi vermesini söylemişim. İhtiyacım olan tüm düzenlemeleri yaptım ve ayrıntıları onlara bıraktım. Effie mutlu olduğu sürece renkler ya da çiçekler umurumda değildi. Ona benimle evlenme konusunda bir seçenek sunmadığım için en azından bunu yapabiliyordum.

Müzik değişti ve Luca kolunda Nonna ile koridorun sonunda belirdi. Soluk, nane rengi bir elbise giymişti ve Luca ona ön sıradaki yerine kadar eşlik ederken mutlu görünüyordu. Oturmadan önce durdu ve ben de yanına gidip yanaklarından öptüm. Yüzümü avuçladı ve gülümseyerek bana sevgi sözcükleri fısıldadı. Luca'nın birkaç dakika önce oturduğu Justine'in yanına oturduğunda, bana geniş bir sırıtışla baktı. "Gelinini görene kadar bekle," diye mırıldandı.

Bir süre sonra Vi kendinden emin ve güzel bir şekilde koridorda yürüdü. Yeşil elbisesi kıvrımlarını sarıyordu ve yanından geçerken Aldo'ya arsızca bir göz kırptı. "Görüşürüz koca oğlan," diye mırıldanarak Aldo'nun kıkırdamasına neden oldu. Bana baktı. "Kendini hazırla," diye uyardı kaşlarını sallayarak.

Omuzlarımı dikleştirdim, ellerimi önümde kavuşturdum ve dikkatimi koridorun sonuna odakladım. Hiçbir şey beni gelinimin görüntüsüne hazırlayamazdı.

Luca'ya kıyasla çok küçük görünüyordu. Ve muhteşemdi. Elbisesi danteldi, uzun kolluydu ve bedeni gövdesine tam oturuyordu, mütevazı ama inanılmaz derecede seksiydi, kanımı kaynattı. Eteği belinden dışarı doğru genişliyor, dantel koyu yeşil ipekten bir gelgit dalgasının üzerinden akıyordu. Yürüdükçe yeşil, dantelle birlikte dönerek ışığı yakalıyordu. Büyüleyiciydi. Yastığının üzerine bıraktığım zümrüt küpeler parlıyordu. Yüzüğüm parmağındaydı. Saçlarını yüzünden uzakta toplamıştı, bazı bukleler kulaklarının ve boğazının etrafına kaçmıştı. Karmaşık saç modeline minik inciler ve ışıltılı boncuklar örülmüştü. Makyajı hafif ve kusursuzdu, inanılmaz gözlerini aydınlatıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim.

Effie bir eliyle Luca'nın kolunu, diğer eliyle buketini tutarak koridorda yürürken huzurla gülümsüyordu. Ama ben onun gözlerindeki korkuyu gördüm.

hüzün taşıyorlardı. Yabancılarla dolu bu odada gergindi ve umutsuzca bu duyguyu saklamaya çalışıyordu. Bunu gördüm ve nefret ettim. Onun korkmasını ya da üzülmelerini asla istemedim. Onun ısılt ısılt ve mutlu olmasını istedim, özellikle de bu günde.

Luca benden kısa bir mesafe ötede durdu, ben de bir adım öne çıkarak onun uzattığı ve elimde titreyen elini tuttum. Onu kendime çektim ve Luca'nın yanağını öpüp yerine oturmasını bekledim. Birbirimize baktık ve bakan daha konuşmadan, protokolü ve herkesin meraklı bakışlarını görmezden gelerek elimi kaldırdım.

"Bana bir dakika verin."

Kimse itiraz etmeye cesaret edemedi. Effie'nin yüzünü avuçladım ve teninin dokunuşum altında ne kadar serin olduğunu hissettim.

"Roman?" diye fısıldadı.

Yakınına eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Çok zarıfsınız. Elbise için teşekkür ederim. Senin için." Sonra onu usulca öptüm, dudaklarımda gülümsemesini hissettim. Nonna'nın kıkırdadığını duydum ve arkamda Aldo kıs kıs güldü.

"Oyunun önüne geçiyorsun Roman. Kendine gel evlat."

Effie'ye göz kırptım. "Artık elimdesin. Hazır mısın?"

Başını salladı, yanaklarına biraz renk gelmişti. "Evet."

Geri çekildim ve bakana başımı salladım. "Çabuk olun."

Luca bir kahkaha attı ve birçok kişi de ona katıldı. Effie çiçeklerini Vi'ye uzattı ve ellerimizi birleştirdik. Bana baktı, gözleri artık korkmuş ya da üzgün değildi.

Mükemmel.

EFFIE

Müziği duyduğumda sinirlerim tepeme çıktı ve titremeye başladım. Dışarı baktığımda yabancılarla dolu bir oda gördüm. Ciddi yüzler, bazıları sıkılmış, diğerleri meraklı görünüyordu. Tanıdığım birkaç kişi rahatsız görünüyordu ve içimde yemek biter bitmez gideceklerine dair bir his vardı.

Kalbim sıkıştı.

Ben ne yapıyordum? Sadece bana karşı bir zorunluluk hissettiğini kabul eden bir adamla evleniyordum. Ona karşı daha fazlasını hissediyordum ama o bunu yapamayacağı konusunda ısrar ediyordu.

Benimle mi demek istedi? Ya da herhangi biriyle?

Sevdiği biriyle evlenmeliydi. Mutlu olmalıydı. Kendini borçlu hissettiği bir şey yüzünden benimle evlenmekten vazgeçmemeliydi. Neden böyle hissetmediğini anlamıyordum. Beni Marianne'in korkunç planından kurtarmıştı. Bana borçlu değildi. Tam tersi oldu.

Luca Nonna'ya koltuğuna kadar eşlik etmekten döndü. Vi dönüp bana gülümsedi. "Gösteri zamanı," diye fısıldadı ve elimi sıktı. "Sen iyi misin?"

Konuşmadan başımı salladım.

"Çok güzel görünüyorsun. Unutma, Roman seni bekliyor. Her şey yoluna girecek."

Sonra döndü ve yürümeye başladı, giydiği yeşil elbise rengini tamamlıyordu. Başını dik tutuyor, gösterişli ve kendinden emin görünüyordu.

Luca kolunu uzattı. "Hazır mısın?"

Yutkundum, içime hüznün doldu. Fikrimi değiştiremezdim. Roman'ı mihrapta bırakamazdım. Düşüncesi bile beni daha da üzse de onunla evlenecek ve gitmesine izin vermeyi teklif edecektim. Elimi Luca'nın beni bekleyen kolunun üzerinden geçirdim ve başımı salladım. Şu anda yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyordu.

Koridorun sonunda durduk ve Vi'nin öne geçmesini bekledik. İnsanlar ayaktaydı, bakıyorlardı, birçoğu şüphesiz beni eksik buluyordu. İçime bir korku dalgası yayıldı. Sadece varlıklarından bile bu insanların ne kadar tehlikeli olduklarını anlıyordum. Luca'nın kolunu daha sıkı kavradım ve o da

Anlayışla elimi okşadı. Yürümeye başladığımızda sessizce, "Roman'a odaklan," dedi.

Roman'ın bakışlarını aradım. Ön tarafta uzun boylu ve gururlu bir şekilde durmuş beni bekliyordu. Koyu renk bir takım elbise giymiş, kravatı juponuma uygun koyu yeşil renkte, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ellerini önünde kavuşturmuş, her zamanki yoğunluğuyla beni izliyordu. Dudaklarında belli belirsiz ama mevcut bir gülümseme vardı. Bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirmesine rağmen ifadesini belirlemek zordu, sonra bunu tekrar yaptı, görünüşe göre donup kalmıştı. Sonra kaşları çatıldı ve ben beklemeden öne doğru bir adım atarak Luca'nın uzattığı elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Elini kaldırıp bakana bir dakika müsaade etmesini söylediğinde şok olmuş ve emin olamamıştım. Yüzümü kavradı, dokunuşundaki samimiyet, beni sarma şekli, koruyucu ve kararlı, o konuşurken artık kaybolmamıştım.

Fısıldadığı sözler beni sakinleştirdi. Dokunuşu beni yatıştırdı. Bakışlarımla buluştu ve gözlerindeki kesinliği gördüm. "Hazır mısınız?" sorusu ve beklenmedik göz kırpması bana evet deme gücü verdi.

Sonra onunla birlikte öne çıktım ve onun karısı oldum.

Sonraki birkaç saat bulanık geçti. Fotoğraflar, tanıştırmalar, bazı iyi dilekler ve çok daha resmi tebrikler söylendi. Roman korkumu hissetmiş gibi, Nonna, Justine ve benim etrafımda bir koruma oluşturmuş gibi görünen Aldo ve Luca'nın yanında olmadığım sürece yanımdan hiç ayrılmadı. Roman'ın olmadığı kısa anlarda da bakışları beni hiç terk etmedi.

Yemek muhteşemdi, herkes ziyafet hakkında yorum yapıyordu. Sinirlerim hâlâ tepemde olduğu için bir şey yemekte zorlandım ve yuttuklarım da ağzımda kül gibi kaldı. Roman birden fazla kez eğilip bir küp peyniri ya da başka bir lezzeti ağzıma attı.

"Ye, Küçük Kaplan," diye fısıldadı. "Karımla dans etmek istiyorum, bu yüzden gücüne ihtiyacın var."

Onu tatmin edecek kadar yemeyi başardım. Baş masada oturmadığımızı sevindim. Onun yerine ailesiyle birlikte yuvarlak masalardan birinde oturduk.

görüntü. Sürekli bakışları üzerimde hissediyordum; bazıları meraklı, bazıları düşmanca, çok azı da gerçekten nazikti. Sudan çıkmış balık gibiydim ve masada konuklarımla birlikte ana cazibe merkezi olarak değil, bir gözlemci olarak bulunmayı diliyordum.

Yemek bittikten ve pasta kesildikten sonra müzik başladı. Roman ayağa kalktı ve sesi tüm odaya yansıyarak insanlara geldikleri için teşekkür etti. Sakindi ve kalabalığa balayımız için kısa bir süre sonra ayrılacağımızı, ancak isterlerse kalıp barın ve kumarhanenin tadını çıkarmalarını beklediğini söylerken rahat görünüyordu. "Her biriniz için ev hesapları oluşturuldu. Aldo keyfinize bakmanızı sağlayacak," diye duyurdu.

Alkışlar arasında elini uzattı ve güzel bir şarkı çalmaya başlarken beni dans pistine çekti. Beni kendine yakın tuttu ve pistte dolaştırdı.

"Balayı mı?" Sessizce sordum.

"Beklemiyor muydun?" diye karşılık verdi, sesi eğlenmiş gibiydi. "Beklemiyordum."

"Şey, bu bir sürpriz olacaktı. Sadece birkaç gün sürecek. Sonbaharda daha uzun bir tane alırsınız."

"Hiçbir şey hazırlamadım."

"Vi bunu senin için yaptı. Endişelenecek bir şey yok." Kaşlarını çatı. "Bence zaten yeterince endişeleniyorsun."

"Özür dilerim?" Sorguladım.

Bana baktı. "Koridordan inerken gözlerin neden o kadar üzgün görünüyordu, Küçük Kaplan? Gergin olduğunu biliyorum ama dahası da vardı. Benimle evlenme düşüncesi bu kadar korkunç muydu?"

Sözleri beni şaşırtmıştı. Korkumu ve üzüntümü görmüştü. Ayrıca bana şimdi ve burada sorduğu için de şok olmuştum ama etrafıma baktığımda, bakan herkesin tek gördüğü şeyin düğün günlerinde birbirlerine fısıldayan bir çift olduğunu fark ettim. Roman bana sıkıca sarılmış, ellerini sırtımda gezdiriyordu. Yakınıma eğilmişti, sesi alçak ve endişeliydi.

Dürüst olmaya karar verdim. "Üzgündüm.

Senin için." "Benim için mi?" Kaşlarını çatı.

"Anlamıyorum."

İçimi çektim. "Çünkü benimle evlenmek zorunda olduğunu hissediyorsun Roman. Yanlış yönlendirilmiş bir suçluluk duygusu yüzünden hayatının vazgeçmemen gereken bir parçasından vazgeçtiğin düşüncesinden nefret ediyorum."

Gözlerini kırptırdı, başını salladı ve köşeye yaklaşmamız için beni etrafında döndürdü. Dans etmeyi bıraktı, yüzümü kavradı, vücudu beni korudu, bizi bir kez daha kendi dünyamıza fırlattı. "Beni dinle karıcığım, hem de iyi dinle. Biz evliyiz çünkü seninle evlenmeyi ben seçtim. Suçluluk duygusuyla değil. Bir zorunluluktan değil. Çünkü ben istedim. Birlikte ikimize de uygun bir hayat kuracağız. Beni duyuyor musun?"

Başparmaklarıyla tenimde daireler çizdi. "Aklındaki koca adayının ben olmadığıma eminim. Evlenmeyi hiç planlamamıştım. Ama biz birbirimize uyuyoruz, Effie. Beni sakinleştiriyorsun. Beni odaklıyorsun. Sana birçok açıdan takıntılıyım. Seni istiyorum. Sürekli olarak. Bundan asla şüphe etme. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Anladın mı?"

Sözlerini anlamaya çalıştım. Sakin. Odaklanmış. Takıntılı. Tam olarak olmak istediği yerde.

İçimde küçük bir umut ışığı yandı. Belki de söylediğinden daha fazlasını hissediyordu. Tüm bunları planlamıştı. Hızlı ve basit tutabileceği bir günün güzel olmasını, müzikle, çiçeklerle ve hatta biraz romantizmle dolu olmasını sağlamıştı. Yastığımdaki küpeler, bana güven vermek için her şeyi durdurması, yakınlığı. Tüm bunların bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. Onun sabırlı, endişeli bakışlarıyla. Mutlu olmamı istiyordu.

"Anlıyorum."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve beni derinden öptü. Tutkuyla. Ağzı sahiplenici ve sahipleniciydi. Diğer her şeyi ve her şeyi yok etti. Beni kendine çekti, arzusunu hissetmeme izin verdi. Saplantısını.

Geri çekilip alnını alnıma dayadığında nefes nefese kalmıştım. "Şimdi ne diyorsun, karıcığım?"

Ona baktım, yeşil gözleri açlıktan kararmıştı. Tutkuyla.

"Beni balayıma götür, kocacığım."

Memnun bir şekilde gülümsedi. "Tamamdır."

Pencereden dışarı, altımdaki ışık ağlayanına baktım. Hiç bu kadar çok insan, bu kadar çok ışık görmemiştim. Hayranlık içindeydim.

Roman pencereye yaklaştı, profili arkamda koyu bir gölge gibi duruyordu. Elini cama dayadı ve çenesini omzuma yasladı. Sıcak nefesi tenimi gıdıkladı. "İnanılmaz, değıl mi?"

"Öyle," diye nefes aldım.

"Daha heyecanlı olmadığı için üzgünüm."

"Hayır," diye itiraz ettim. "New York'a hiç gitmedim. Ya da özel bir uçağı binmedim. Ve bırakın bir çatı katında kalmayı, bir çatı katına bile adım atmadım."

Kıkırdadı. "Burada birkaç yeri ziyaret edeceğız" -boynuma beni ürperten kalıcı öpücükler kondurdu- "ve sonbaharda daha sıcak bir yere gideceğız."

"Hangi yerler?"

"Nereye istersen, Effie. Ama benim de seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Öpücükler daha da ıslandı, dili tenimi okşuyor, dişleri kemiriyordu. "Karımla bol bol yalnız kalacağım."

Sesindeki arzu çok belirgindi. Dansımızın üzerinden çok geçmeden beni yanına çekti ve uzaklaştık. Bir uçak pistine kısa bir yolculuktan sonra özel bir uçağı bindik ve uçak bizi New York'a uçurdu. Zengin iç mekana baktım, krem ve siyah deri koltuklar geniş ve rahattı. Arkasına yaslanmış, bir bacağına dizine doğıru bükmüş, beni inceliyordu.

"Çok güzelsin," dedi.

Sözleri karşısında kızardım. Elimi uzun dantel eteğimin üzerinde gezdirerek, "Kendimi biraz fazla şık hissediyorum," diye cevap verdim.

"Hayır, o elbiseyi daha sonra üzerinden çıkarmak istiyorum." Yüzümün kızarması derinleşti.

"Çok hızlı ayrıldık," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. "Başınız belaya girmeyecek, değil mi?"

Çenesini yavaşça ovuşturdu, bu hareket seksiydi. "Hayır. Odadaki tüm erkekler neden ayrıldığımızı tam olarak anladı. Sen orada bir sirendin, Effie. Seksi, şık, güzel ve hâlâ çok masumsun. Oradaki bir erkeğin sana sahip olmak için servetini vermeyeceğinden şüpheliyim. Hiçbirine sana dokunma şansı vermeyecektim."

"Ne kadar içtin?" Sözleri beni heyecanlandırırsa da irkilerek sordum. Ses tonu alçak, sahiplenici, neredeyse gırtlaktan geliyordu.

Gülmekten başını geriye attı. "Ve bu - ne kadar büyüleyici olduğunun farkında olmayışın. Seninle ilgili en seksi şey bu."

Gözlerimi devirdim. "Artık viski yok."

Öne doğru eğildi ve dirseklerini kalçalarına dayadı. "Benden şüphe mi ediyorsun, Effie? Bakışları gördüm. Erkeklerin gözlerindeki arzuyu, kadınlarındaki kıskançlığı."

"Herkes bana o gözle bakmıyordu."

"Hayır. Ama birçoğu yaptı. Ve sana yaklaşma şansları yok. Asla. Kimse seni rahatsız edemeyecek ya da incitemeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

"Roman," dedim, sesim nefes nefese çıkmıştı.

Elini uzattı. "Bana gel, karıcığım."

Yaptım ve beni kucağına çekti, elbisem karla kaplı bir çim gibi yayıldı. Ona sarıldım, sikinin sertleştiğini ve aramızda sıkıştığını hissettim. Beni ağzına çekti ve derinden öptü. Dudaklarının sahiplenici hissi karşısında inledim.

Sonra kaptan kalkış anonsunu yaptı ve uçuş görevlisi dudaklarında bir gülümsemeyle belirdi. "Yerinize oturmanızı ve kemerlerinizi bağlamanızı rica ediyorum," dedi.

Roman ayağa kalktı ve beni karşısındaki koltuğa oturttu, kemerimi kendisi bağladı. Beni tekrar öptü. "Sonra görüşürüz," diye söz verdi.

Gözlerindeki karanlık bakıştan, sonrasının şimdi olduğunu anladım.

Beni kollarının arasına aldı ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Kollarımı boynuna doladım ve beni kaldırarak koridordan yatak odasına taşıdı. Elbisemin arkasındaki düğmeleri çözerken beni öpmeye devam etti, acele etmedi ve yavaşça tek tek çözdü. Omuzlarını ittim, o da ceketini silkti, sonra geri çekildi ve kollarımı çekiştirdi. "Bana bu elbisenin ne sakladığını göster."

Elbisenin düşmesine izin verdim, ayaklarımın dibinde yeşil ve beyaz bir yığın oluştu. Korse ve zar zor görünen dantel iç çamaşırı dikkatini çekti ve parmağını iç çamaşırının üzerinde gezdirdi, nefesi derinleşti. Elbisemden uzaklaşmama yardım etti ve parmağını döndürerek benim de aynısını yapmamı işaret ederek geri çekildi. Dönerken güldüm, yüzündeki ifade daha da yoğunlaştı.

"Gezegendeki en seksi eşe sahibim," diye düşündü.

"En baş döndürücüsü de," diye takıldım.

Kravatını çıkardı, gömleğini başının üzerine çekti, sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Seninle işim bittiğinde Effie, aşağı ile yukarı arasındaki farkı anlamayacaksın." Elimi tuttu ve başının üzerine koydu. "Bana tutun. Sakın bırakma."

İç çamaşırımı yırttı ve bacağıma omzunun üzerinden kaldırdı. "Ve seni duymak istiyorum, karıcığım."

Ona tam olarak istediğini verdim.

BÖLÜM 24

ROMAN

E ffe yanımda uyuyordu, siyah saçları yastığa yayılmıştı. Dirseğimi bükmüş, başımı elime dayamış, onu izliyordum. O güzel gözlerinin ve utangaç, tatlı bakışlarının ardındaki ateşi hiç hayal etmemiştim.

Doğası. İnanılmaz bir aşıktı, öğrenmeye hevesli, memnun etmeye hazır ve istekliydi. Onun güven kazanmasını, bana nelerden hoşlandığını, neleri sevdiğini söylemesini izlemeyi seviyordum. Karanlıkta tutulmak ve korkutulmak dışında hoşlanmadığı çok az şey vardı. Bu onun için çok fazla anıyı geri getirdi.

Parmağımı kolunda gezdirdim ve cildinin çürüklerden arınmış olduğunu görmekten memnun oldum. Saç çizgisi boyunca sadece kendisinin görebildiği küçük bir yara izi vardı. Başını okşadığımda parmağımın altında hissedebiliyordum ve bu bana sonsuza dek nasıl bir araya geldiğimizi hatırlatacaktı.

Bugün ayrılma, Kanada'ya dönme düşüncesinden nefret ediyordum. Ama bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Onunla yalnız kalmak hoşuma gidiyordu. Ona New York'u göstermek. Kısa bir süre turistçilik oynadık ama mimariye ya da Özgürlük Heykeli'ne bakmaktansa benimle yalnız kalmayı tercih ettiğini keşfettiğimde çok heyecanlandım. Her zaman Rockefeller Center'da paten kaymak istediğinden bahsetmişti ve ben de ona tatillerde dönüp bunu yapacağımıza söz verdim. Ona, çok büyüleyici bulunduğu ağaç da dahil olmak üzere tüm manzaraları rahatlıkla görebileceği bir oda tutacaktım.

İç çekti, biraz kımıldadı, elini uzattı. Elini kavradım, narin parmaklarını öptüm, yüzüğün elindeki görüntüsüne bayıldım. Elmas bant

Paketi tamamlamış, onu kesin olarak aldığımı işaretlemiştim. Parmağımdaki platin yüzük de aynı şeyi ifade ediyordu ve ağırlığından keyif alıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, evli olmaktan hoşlandığımı fark ettim.

Belki de Effie ile evli olduğum içindir.

Ondan gerçekten hoşlandım. Sohbetlerimiz çeşitliydi. Esprili ve zekiydi. Bazen komikti. Diğer zamanlarda aptalca. Onunla birlikte aptal olmak ve onu güldürmek istememe neden oluyordu. Birçok yönden şaşırtıcı derecede uyumluyduk.

Özellikle de cinsel olarak.

Tek eşli olma düşüncesini bu kadar hoş bulacağımı hiç hayal etmemiştim. Başka bir kadına bakmaya zahmet edemezdim. Effie ihtiyacım olan her şeydi. Sadık olmak bana uyuyordu.

Effie bana uyuyordu.

Kıpırdandı ve uyandı, ışıltılı gözleri benimkileri

buldu. "Günaydın, karıcığım."

Gerindi, bu hareket çarşafın düşmesine ve göğsünün ortaya çıkmasına neden oldu. Pembe meme ucu gergindi, birkaç saat önce Effie'yi uyandırıp loş sabah ışığında onu elime aldığım da ağzıma aldığım için hâlâ sızlıyordu.

Gülümsedi ve çarşafı yukarı çekti. "Aşağı, oğlum."

Güldüm ve eğilip onu öptüm. "Seninle aşağı yok."

Sahte bir hayal kırıklığıyla ofladı. "Daha sonra uçağa kadar yürüyemeyeceğim."

"Seni taşıyacağım."

"Oteldeki insanlar yürüyemediğimi düşünüyor olmalı."

Onu yalnız bırakma ihtiyacı hissettiğimde sık sık kollarıma alır ve lobiye kadar taşırdım. Bu, ne zaman otelden çıksak ve o uzun süre giyinik kalsa olurdu.

Öğle yemeği gibi.

O daha küçüktü, bacakları benimkiler kadar hızlı yere basmıyordu. Onu taşımak daha kolay ve hızlıydı. Böylece onu asansörde de fazla zorlanmadan öpebilirdim.

"Sizin deyiminizle oteldeki insanlara yorum yapmamaları için para ödeniyor."

Parmaklarını çenemde gezdirdi, sadece dokunuşu bile kanımın daha hızlı akmasına neden oldu. "Böyle bir güç."

Başımı eğdim, eline doğru eğildim. "Gücüm seni etkilemiyor. Zenginliğim de öyle. Dikkatinizi çekmek için çabalamam gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Dikkatimi çektin. Hepsi, Roman. Burada atan şey yüzünden." Elini kalbimin üzerine koydu. "Banka hesabındaki rakam ya da kimi kontrol edebildiğin değil."

"Neden beni bu kadar olumlu görmekte ısrar ediyorsun? Ben senin düşündüğün gibi biri değilim."

"Sen de düşündüğün gibi biri değilsin."

Kaşlarımı çatmıştım. "Anlamıyorum."

"Aldo'nun kötü bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence o tanıdığım en iyi adamlardan biri. İçinde yaşadığımız dünyada yaptığı şeylere rağmen. O sadık ve dürüsttür. Ailesi olarak gördüklerini sever. Onlar için ölebilir. Bu hayatta bunun anlamı çok büyük."

"Bir aziz olmadığını biliyorum Roman. Senin dünyanda benim anlayabileceğimden çok daha fazla gri ton olduğunu biliyorum. Bu konuda dürüst davrandın. Vi de Aldo için aynı şeyi söylüyor. Ama onu iyi bir adam olarak görebiliyorsan, neden kendine de aynı lütfü gösteremiyorsun? Sadıksın, aileni seviyorsun, çalışanlarına karşı iyisin." Durakladı. "Benimle beni korumak için evlendin. Benim dünyamda bunun anlamı çok büyük."

"Seninle evlenmek hiç de zor olmadı Effie. Nasıl bir araya geldiğimize rağmen birbirimize çok yakışıyoruz. Birlikte yaşayacağımız hayatı dört gözle bekliyorum." Yanağını okşadım. "Sen benim karımsın. Benim ailemsin. Seni koruyacağım. Sana bakacağım."

Panjurların gözlerinin üzerine indiğini gördüm. Her şeyi istediğini biliyordum. Aşk. Romantizm. Başımı salladım. "Sana karşı sevgi

besliyorum Effie.

Önemsiyorum. Aslında sana bayılıyorum. Herkesten çok. Sana verebileceğim tek şey bu. Saygı, tutku, sadakatim. Bu senin için yeterli olabilir mi?"

Kendini yukarı çekti ve okşamalarımından uzaklaştı. "Elbette. Bu konuda çok nettiniz ve ben çok şanslıyım."

"Effie-"

Başını salladı ve yataktan kalktı. "Sorun değil Roman. Anlıyorum. Ve senin karın olmaktan mutluyum. Seni memnun etmek için elimden geleni yapacağım."

Banyoya girdi ve ben de hayal kırıklığı içinde başımı ellerimin arasına aldım. Yalan söylemiyordum. Ona karşı büyük bir sevgi besliyordum. Ona kötü bir şey olması düşüncesi beni iğrendiriyordu. Onu güvende tutmalıydım. Ama onun istediği türden romantik bir aşkı yaşayamazdım. Aldo ve Vi'nin sahip olduğu türden. Luca ve Justine'in paylaştığı.

Kendimi yatak başlığına doğru çektim, elimi bükülmüş dizime koydum. Ona yalan söylemek istemiyordum ve bir gün değişeceğimi düşünmesini istemiyordum. Sınırlarımı kabullenmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Yorganı arkaya attım ve duş sesini duyabildiğim banyoya yöneldim. Ona sevgimi bildiğim tek yolla gösterecektim.

Ve bundan zevk alacaktı.

Effie hakkında keşfettiğim bir başka gerçek de, onun her şeyi olurlarına bırakma konusundaki muazzam kapasitesiydi. Duştan çıktığımızda ve günün geri kalanında, o sadece Effie'ydi. Büyüleyici, tatlı ve seksi. Konuşmamızdan hiç bahsetmedi, surat asmadı ya da konuyu tekrar açmaya çalışmadı. Sadece yoluna devam etti. New York'tan ayrıldığımızda sessizdi, uçak pistten kalkarken gözleri hüzünlüydü. Dirseği kolçağın üzerinde, çenesi elinin üzerinde, karşımdaki koltuktan izledi.

"Geri döneceğiz Küçük Kaplan," diye güvence verdim ona. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Sanki bir şeylerin peşini bırakamayan benmişim gibi görünüyordu. "Yine üzgün görünüyorsun. Bu sabahki gibi."

Başını salladı ve bana bir gülümseme sundu. "Sadece bilmediğim bir dünyaya geri dönüyorum Roman. Biraz tedirginlik hissediyorum."

Elimi yüzümde gezdirdim. Tabii ki gergindi. Bunu o söylemeden anlamalıydım.

Elimi uzattım. "Buraya gel, Effie."

Emniyet kemerini çözdü ve ben de onu kucağıma çektim. "Sheila kemer takmadığım için mutlu olmayacak."

Onu kollarımla sardım. "Yanıdayım." Başını omzuma yasladı.

"Effie, hayatın farklı ama daha iyi olacak, söz veriyorum. Evin etrafında dolaşabilir, bahçelere yardım edebilir, Nonna'yı ziyaret edebilirsin. Vi'yi görebilirsin. Alışverişe gidebilirsin. Para bir nesne değil. Artık sabahın köründe kalkıp yorgunluktan bitap düşene kadar çalışmak zorunda değilsin."

"Ama işe yarıyordum. Bir hedefim, her gün başardığım şeyler vardı" diye itiraf etti. "Bagels and Bites'ı çok seviyordum. Hepsi benimdi."

"Bunu tekrar yapmana izin vermemi isteyemezsin." "Her şeyi senden istemek zorunda mıyım?"

İçimi çektim ve başına bir öpücük kondurdum. "Tüm tehlike geçene kadar malikâne senin için en güvenli yer. Alışverişe gitmek ya da buradan ayrılmak istersen, korunacaksın. Seni riske atmayacağım. Güvenliğini sağlamak için yaptığım onca şeyden sonra olmaz."

Sertleşti ve ben de elimi sıktım. "Öyle demek istemedim. Seninle evlenmekten bahsetmiyorum. Bundan zerre kadar pişman değilim. Sadece bir süreliğine bunu bana ver Effie."

"Yani lokantamı yeniden açmamı başka bir zaman konuşabilir

miyiz?" Sesindeki yalvarış karşısında gözlerimi kapadım.

Kuru bir kahkaha attım. "Neden tanıdığım diğer tüm kadınlar bir daha parmaklarını bile kıpırdatmak zorunda kalmamak için can atarken, sen, benim karım, angarya bir hayata geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsun?"

"Zaman zaman zordu," diye yanıtladı. "Ama benim bildiğim hayat buydu."

Başını omzuma yasladım ve çenemi güzel kokulu saçlarına dayadım. "Lütfen reddetmeden önce bu yeni hayatı dene, Effie. Benim için."

Cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Vereceğim."

"Eğer bir gün istersen, otelde bir Bagels and Bites açmayı konuşabiliriz," diye teklif ettim. "Ama gelecekte."

"Oh," diye cevap verdi bana gülümseyerek. "Bu fikre bayıldım." "Ama şimdilik..."

Başını salladı. "Ben malikanede kalacağım."

"Nonna senin orada olman fikrinden heyecan duyuyor. Benim daha çok etrafta olmamdan. Ve burası senin evin olacak. Değiştir ve senin olsun. Sana nasıl uyarsa."

"Ama senin ofisin ya da Nonna'nın süiti değil."

"Ofisime bir şeyler yapmanıza izin verebilirim ama evet, Nonna'nın süiti onun zevkine göre."

"Dantel perdelerin ofisinize çok yakışacağını düşünüyordum. Tuhaf bir dokunuş katar."

"O odaya dantel eklersen seni kapris yaparım," diye homurdandım, o gülünce sııttım.

"Not edildi."

Parmağımı çenesinin altına kaydırdım ve eğilerek onu öptüm. "Teşekkür ederim. Sana söz veriyorum, Effie. Hayat benimle güzel olacak."

Gülümsedi ve başını omzuma yasladı, bakışları bir kez daha pencereye kaydı.

Gözlerinde hâlâ bir hüznün izi olmasından nefret ediyordum. Ben de bu gerçekten nefret ediyordum.

Kumarhaneye gitmek üzere erkenden yola çıktım ve süite ulaştım. Şimdi Effie olmadan orada olmak garip hissettiriyordu. Kokusu hâlâ odadaydı ve ciğerlerime çekti, parfüm bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Dolabım onun eşyaları olmadan boş görünüyordu ve kendime artık hepsinin malikânede olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. O gitmemişti; evindeydi. Benim evimde.

Bizim evimiz.

Kelimeler garip ama bir o kadar da doğru geliyordu. Effie benim karımdı. Evde beni bekliyordu.

Tuhaf düşüncelerim karşısında başımı salladım ve işime döndüm.

Kısa bir süredir yoktum ama yetişmem gereken çok sayıda mesaj ve e-posta vardı. Katları gezdim, yöneticilerle konuştum ve ben şehir dışındayken işlerin ne kadar iyi gittiğinden memnun kaldım.

Süite döndüğümde Aldo oradaydı. Sırtarak elimi sıktı. "İyi görünüyorsun, Roman."

Oturdum ve kahve fincanına uzandım. "Kendimi iyi hissediyorum. Kısa sürdü ama yolculuktan keyif aldık."

"Effie iyi

mi?"

"Elbette."

"Yani iyi bir balayıydı."

"Diğer balaylarıyla ilgili bir deneyimim olmadı ama başarılı olduğunu söyleyebilirim."

Başını salladı, başka tarafa baktı. Dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru oturdu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Gregory Santini aradı." Anında

gerildim. "Ve?"

"Mesajı kısaydı. *'Paket ele geçirildi ve imha edildi.'*"

Arkama yaslandım. "Marianne'i

buldular." Başını salladı.

"Ve onu öldürdüler."

"Gregory'den öğrendiğim kadarıyla Tim yaptı. Telefonda konuşmak istemedi, ben de onunla görüşmek istemedim."

Başımı salladım. "İyi plan." Sandalyemi çevirip pencereden dışarı baktım. Marianne'in ölümüne üzülmemiştim. Aslında karanlık tarafım onun acı çekmesini umuyordu. Yine de Effie'ye söylemek konusunda endişelerim vardı. İtiraf etmeliydim ki karım için endişeleniyordum.

"Neden?" Aldo sordu.

Yüksek sesle konuştuğumu fark ederek geri döndüm.

"Kız kardeşi olduğu için mi? Yaptıklarından sonra bile mi?" diye sordu.

"Bu, ve o hala, ah, düğün ve her şey yüzünden duygusal." "Her şey mi?"

Kendimi Effie'yle aramızda geçen tüm konuşmayı Aldo'ya anlatırken buldum. Kaşlarını çattı. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini mi söyledin?" Hoşnutsuz görünüyordu. "Evcil bir hayvan gibi."

"Hayır, farklı olduğunu

biliyor." "Biliyor mu?"

"Elbette," diye tersledim, ona sırrımı açma kararımın pişmanlık duyarak.

"Ona değer veriyorum. O benim karım ve ona öncelik vereceğim. Hayatımı değiştiriyorum, çalışma saatlerimi kısaltıyorum, evde kalıyorum. İsteddiği buysa onunla bir bebek sahibi olmayı bile kabul ettim. Herkes daha ne istiyor?"

Aldo kuru bir sesle güldü. "Belli ki vermek istemediğin bir şey."

"Veremeyeceğim bir şey. Verecek bir şeyim *yok*."

Aldo ayağa kalktı. "Madem öyle diyorsunuz. Ben personel bütçesi üzerinde çalışacağım. Önümüzdeki dönemin programını yapmamız gerekiyor, hazır olduğunuzda bana haber verin."

Gitti ve bana kızgın olduğu izlenimini edindim.

Dürüstlüğümün herkesi neden bu kadar üzdüğünü anlamıyordum. Bunu kabullenmiş görünen tek kişi Effie'ydi.

Başımı salladım ve Aldo'nun öfkesini görmezden geldim. Karıma kız kardeşinin öldüğünü nasıl söyleyeceğimi bulmalıydım.

Aşırı duygusallaşmayacağını umuyordum. Bana kalırsa dünya Marianne'siz daha iyi bir yerdi.

Ama onu öldürmeyi planlayan adamın da bana işaret ettiği gibi, kadınlar daha yumuşaktı. Ve Effie'nin affetme kapasitesini biliyordum.

Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Akşam yemeği sonrasına kadar bekledim. Eve erken dönmek için özel bir çaba sarf ettim. Effie'nin ne kadar sık düşüncelerime daldığını fark edince şaşırdım. Ne yaptığını merak ediyordum. Kendini iyi hissediyor muydu? Ev ona garip geliyor muydu? Kendini bunalmış hissedeceğinden endişeleniyordum. Sonra Nonna'dan başka biri için ne zaman bu kadar endişelenmeye başladığını merak ettim. Ve Effie'yi neredeyse özlediğime dair içimi kemiren duyguyu çözemiyordum. Ben hiç kimseyi özlemedim.

Effie'ye çiçek göndermiştim, o da orta salondaki konsolun üzerine yerleştirmişti. İçeri girdiğimde onlara hayranlıkla baktım ve çabalarım için sıcak bir şekilde öpüldüm. Nonna ve Effie ile verandada akşam yemeğinin tadını çıkardım. Nonna Effie'ye en sevdiği risotto'yu yapmıştı ve ben de geçen sefer öğle yemeğinde çok sevdiği beyaz şaraptan kadehler doldurdum.

Yemekten sonra Nonna izin isteyip yatmaya gitti. Ofisimde biraz çalıştıktan sonra odamıza gittim ve Effie'yi koltukta kitap okurken bulduğuma şaşırmadım. Sessiz bir eğlencenin tadını çıkarıyordu.

Boxerıma kadar soyundum ve yatmak için hazırlandım, sonra sehpa da onun önüne oturdum. Kindle'ından başını kaldırdı, kapağını kapattı ve gözlerimle buluştu.

"Ne oldu Roman? Eve geldiğinden beri gerginsin." Bu sözler beni şaşırttı. Bunu iyi sakladığımı sanıyordum.

"Fark ettin," diye
düşündüm. "Ben her
şeyi fark ederim."

Bunun neden bu kadar zor olduğunu merak ederek derin bir nefes aldım. Ellerini ellerimin arasına aldım ve parmak uçlarını okşadım.

"Bugün bazı haberlerim
var." "Kötü haber mi?"

Açık sözlü olmaya karar verdim. "Bu Marianne, Küçük Kaplan. O
öldü." Effie gözlerini kırıştırdı. "Öldü mü?"

"Anlaşma yapmaya çalıştığı adamlar... onu yakaladılar." "Ve onu
öldürdüler."

"Evet."

"Nasıl?"

Bu soru beni ürküttü. "Ne?" "Onu
nasıl öldürdüler?"

"Aman Tanrım, Effie." Elimi saçlarımda gezdirdim. "Ben
istememedim." "Oh."

Histeri krizini bekledim. Bir şeyler. Onun yerine sessiz kaldı. "Onu kayıp
olarak bildireyim mi?"

"Eğer istersen."

"Birini arayıp öldürüldüğünü söyleyemem, değil mi?" diye sordu. "Sanırım annem öldüğüne ve sadece ben olduğuma göre, başka kimse yok, bu yüzden gerçekten önemli değil."

Onu dikkatle inceledim. "Effie, iyi misin?"

"Evet. Kafam karışık ama iyiyim. Belki de suçlu

hissediyorum." "Neden suçlu hissediyorsun?"

Bakışlarımla doğrudan karşılaştı. "Çünkü üzgün bir şeyler hissetmem gerektiğini düşünüyorum. Üzülmeliyim. O benim kız kardeşimdi. Ya da üvey kardeşim. Ama tek hissettiğim rahatlama. Artık bana zarar veremez."

"Kimse sana zarar veremez, Küçük Kaplan. Bunu deneyen herkesi durdururum."

Başını salladı. "Bu kadar o zaman." Kindle'ını açtı. "Yoksa daha fazlası mı vardı?" Gözlerimi kırptım. "Tek bildiğim bu."

"Tamam."

Kaşlarımı çatmıştım. Onun tatlı doğasını ve hassas kalbini bildiğim için tepkisi kafamı karıştırmıştı. Bir şeyler bekliyordum. En azından gözyaşları. Suçlamalar, bir şeyler.

"Yorgun musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu öğleden sonra öyleydim. Biraz kestirdim."

Kaşlarımı kaldırarak bakışlarına karşılık verdim. "Belki yine de yatağa gelmek istersin."

Başını sallamaya başladı, sonra dudakları bir sırtışıla kalktı.

"Oh." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Bugün seni özledim,

Küçük Kaplan." "Özledin mi?"

Onu sandalyeden çektim. "Ben yaptım. Süit sensiz boş görünüyordu." Durakladım. "Ben de boş hissettim."

Kollarını boynuma doladı. "Bakalım sana bu konuda yardımcı olabilecek miyim, kocacığım?"

Başımı eğdim. "Mükemmel, *karıcığım*."

Uyandım, ellerim Effie'yi arıyordu. Onun sıcak küçük bedeni bana sarılacağına, tek hissettiğim soğuk çarşaflardı. Doğruldu, karanlık odada etrafıma bakındım ve sessizliği dinledim. Banyo kapısı açıktı ama Effie orada değildi. Aşk koltuğuna da kıvrılmamıştı. Alışılmadık bir panik duygusuna kapıldım ve yataktan kalkıp bornozumu giydim. Perdelerin esintiyile hareket ettiğini fark ettim ve onları geriye iterek evin arka tarafına baktım. Havuzun yanında küçük bir gölge gibi duran Effie'yi gördüm, ay ışığında silueti belirginleşmişti. Avlu kapısını açtım ve çimenlerin üzerinden geçerek ona doğru gittim. Yaklaştığımda onun sessiz ağlayışını duydum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tek kelime etmeden arkasına oturdum, onu göğsüme doğru çektim ve kollarımı ona doladım. İrkildi, sonra hızla yüzünü sildi. "Dinlenmeni bölmek istememiştim," diye fısıldadı.

"Burada karanlıkta tek başına oturmaktansa beni uyandırmanı tercih ederim Effie," dedim sessizce. "Kederini benden saklamak zorunda değilsin."

"Ondan nefret

ederdin." "Ve onu

seviyordun."

"Onunla ilgili sahip olduğum imajı seviyordum. Hiçbir zaman olmasını istediğim gibi bir kız kardeş olmadı. Olmasını umuyordum. Ama o benim hayatımın bir parçasıydı. Artık hiçbir şeye sahip olmadığım bir hayat. Bildiğim, sevdiğim her şey gitti."

Sesindeki bir şey beni kırdı ve ona daha sıkı sarıldım. "Ben varım. Nonna. Aldo ve Vi. Farklı bir hayat, evet, ama sana söz veriyorum, bu kadar mücadele içermeyecek bir hayat."

"Biliyorum. Sadece..." Dudaklarından uzun, ürpertici bir iç çekiş kaçtı.

Başına bir öpücük kondurdum. "Biliyorum, Küçük Kaplan. Biliyorum. Dök içini."

Daha fazla gözyaşı dökmek yerine bana yaslandı. "Burası çok huzurlu."

"Öyle. Sık sık oturup rüzgârı dinliyorum. Yıldızlara bakarım."

"Ne düşünüyorsun?"

Sorusunu düşündüm ve dürüst olmaya karar verdim. "Bazen çekip gitmeyi düşünürdüm. Şaraba ve mülke odaklanmayı. Her şeyi Luca'ya bırakmayı. Ya da kafamda geleceği planlardım. Diğer zamanlarda ise hiç düşünmezdim. Karanlık ve sessizlik bana düşünmemem için bir yer veriyordu." Kollarımı sıktım. "Bunlar iyi gecelerdi."

Ellerimin üzerinde bir desen çizdi. "Yapar mıydın?"

"Ne yapardım?"

"Uzaklaşmak

mı?"

"Bilmiyorum."

Yorum yapmadı. Daha iyisini yapmak ya da farklı bir yol bulmakla ilgili basmakalıp sözler söylemedi. Sadece mırıldandı. "Bir yolunu bulacaksın."

Sessizce oturduk, bacaklarımız suyun içindeydi, sessizlik bizi çevreliyordu. Gerginliğinin azaldığını hissettim ve başımı kulağına doğru eğdim. "Yatağa dönmeye hazır mısınız?"

"Evet."

Ayağa kalktım ve onu kollarıma alarak kalkmasına

yardım ettim. "Yürüeyebilirim."

"Ama zorunda değilsin."

Odamızda, bornozunu omuzlarından ittim ve yorganı kaldırdım. "İçeri."

Bornozumu yere bıraktım ve onun yanına kaydım. "Bu sefer kal," diye emrettim. "Bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Bunu sevdim."

Sözleri beni gülümsetti. "Ben de."

BÖLÜM 25

ROMAN

O Sonraki birkaç hafta boyunca koca olmayı son derece kolay buldum. Ya da belki de bunu kolaylaştıran evlendiğim kişiydi. Effie her fırsatta beni şaşırtan, sürekli bir zevkti. Kendimi sürekli onu düşünüyorum. Onu gülümsetmek için yollar planladım. Gittiğim saatler boyunca ona mesaj attım. Kontrol etmek için aradım. Çiçek gönderdim. Onu ve Nonna'yı yemeğe götürdüm. Gece vardiyasındayken birkaç gece kalması için onu buraya, kumarhaneye getirdim. Onu becermek için gizlice yukarı çıktım, pişmanlıkla odadan çıktım, onunla kalmayı ne kadar çok istediğime şaşırdım.

Yemek yapmayı ve pişirmeyi çok severdi ve Nonna da ona eşlik etmekten keyif alırdı. İkisi kısa sürede yakınlaştı ve Nonna her zaman gülümsedi. Bahçeyle uğraştılar ve üzüm bağlarında gezindiler. Vi ile öğle yemeği yediler. Bir gün alışverişe gittiler, iyi korunuyorlardı ama ben hep endişelendim. Effie birkaç şey aldı ama büyük bir şey almadı. Ona yeni adıyla bir kredi kartı vermişim ve bir banka hesabı açarak içine yüklü miktarda nakit para yatırmışım. Bakiyeyi kontrol ettiğimde, acaba yenilemem gerekiyor mu diye düşünürken, yaptığı alışverişler beni eğlendirdi. Biraz şeker, yarım düzine tüylü çoraba yatırım yaptığı anlaşılan bir çorap dükkanı ve bir erkek giyim mağazası. O gece eve geldiğimde, benim için seçtiği ipek kravattan başka bir şey giymeden odamızda bekledi. Onu yatağa bağlamama izin verdi ve ertesi gün kravatı taktığımda kızardı ve en sevdiğim kravat olduğunu söyledi. Effie hevesli bir aşıktı, öğrenmek istiyordu, memnun etmeye hevesliydi. Onun cinselliğini keşfetmesini izlemek hoşuma gidiyordu ve içindeki mağara adamı da bu konuda tek olduğumu bilmekten hoşlanıyordu.

onu tanıyacak tek erkek. Onun vücudunun zevkine varacak tek kişi ben olacaktım.

Aldo boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden uyandırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Seni pencereden dışarı baktıran şeyin ne olduğunu sormalı mıyım? Ya da kimi?" diye sordu sırtarak.

Başımı salladım. Onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Herhangi biriyle. Effie için böyle hissetmeyi beklemiyordum. Ne zaman yakınım gelse içimi kasıp kavuran şehvetten başka bir şey hissetmeyi beklemiyordum. Ama onu aklımdan çıkaramıyordum. O yakınım olmasın günüm tamamlanmış sayılmazdı. Ondan uzak kaldığımda onu özlediğimi inkâr edemezdim.

Küçük kaplanıma takıntılı olduğumu düşünmeye başlamıştım. "Bence öylesin."

Gözlerimi kapattım. Yine yüksek sesle konuşmuştum. Effie'yi düşündüğümde sürekli oluyordu.

"Sorun yok Roman. Vi'ye takıntılıyım. Luca da Justine'e. Aşık olunca böyle oluyor işte."

Sözlerini inkâr etmek üzereydim ama durdum. Effie'ye karşı bir şeyler hissettiğimi kabul ettim. Beklediğimden daha fazla. Tam olarak ne olduklarını tartışmaya hazır değildim, bu yüzden sessiz kaldım.

Sırtarak kucağında açık duran dosyaya baktı. "Bu çok ayrıntılı."

Baktığı şeyin bir kopyasını çevirip açtım. "Dizginleri elimize alırsak öyle olmalı. Vi ile konuştun mu?"

Başını salladı. "Kararsız. Şehri seviyor ama Effie'ye de aşırı derecede düşkün. Onu birkaç günde bir görememe düşüncesinden nefret ediyor."

Elimi salladım. "Ne zaman isterse bir araba ayarlarız." Durakladım. "Ya da bir helikopter almayı düşünüyordum. Malikâne ile şehir merkezi arasında hızlı bir yolculuk."

Başını salladı. "Zaman tasarrufu için harika bir yatırım."

"Evet. Kapıdan kapıya otuz dakikadan az. Kumarhanenin artık bir helikopter pisti var." "Buna bayılırdı."

Telefonum çaldı, numaraya baktım ve kaşlarımı çattım. "Nonna?" diye sordum. "Ne oldu?"

"Eve ne zaman geliyorsun?" "Bu gece geç saate kadar çalışacağım." "Effie'nin bir sorunu var."

Hiç düşünmeden ayağa kalktım. "Hasta mı?" diye sordum.

"Hayır. Bütün gün odanızdaki bazı kutuları açmakla meşguldü. Onu dışarıda buldum, bembeyaz ve sarsılmıştı. İyi olduğunu söyledi ama hiç de öyle görünmüyordu. Yorgun olduğunu ve akşam yemeği istemediğini söyledi. Bir sorun var Roman."

Aldo'ya baktım, o da başıyla onayladı. "Yola çıkıyorum." "Güzel."

EFFIE

Küçük kutu yığınınına baktım. Belli bir kazağı istiyordum ve sandalyemin arkasında olduğunu biliyordum. Umarım Roman'ın adamları onu paketlemiştir. Bugün hava kasvetli ve her zamankinden daha soğuktu ve birkaç kutuyu ayırmak için iyi bir gün olduğuna karar verdim.

Geçen süre beklenmedik bir şekilde sakin geçmişti. Malikaneyi seviyordum. Nonna'yla çok iyi anlaşıyorduk ve evin sahibinin kendisi değil, ben olduğumu anlamam için elinden geleni yapıyordu. Ama bana boyun eğdiğinde sadece gülüyordum ve onun daha iyi bildiğinde ısrar ediyordum. Her gün bahçeyle uğraştık ve güzel üzüm bağlarında yürüdük. Yemek ve fırıncılık yaptık. Vi gelirdi ve verandada oturup şarap ya da kahve yudumlayarak gülerdik. Ben

hiç bu kadar çökmüş bir yaşam tarzı görmemiştim. Çalışmak zorunda olmamak. Roman bana siyah ve zarif bir kredi kartı vermiş ve onu özgürce kullanmamı söylemişti. Ayrıca bana bir banka kartı ve banka kartı vermiş, her ikisinin de şifrelerini vermişti. *"Senin için para yatırdım. Daha fazlasına ihtiyacın olduğunda bana söyle," diye talimat vermişti.*

Bana hediye ettiği yeni dizüstü bilgisayarla internete girmiş ve hesabıma bakmıştım, ekrana ve elli bin dolarlık bakiyeye bakıyordum. Bunun bir yıl içinde harcayabileceğimden daha fazla para olduğundan emindim. Alışverişe gittiğimiz gün banka kartını kullandım ve ihtiyacım olan birkaç küçük şey aldım. Tek büyük harcamam onun beğeneceğini düşündüğüm bir kravattı. Göz rengimden çok etkilenmişti ve ben de üzerinde siyah bir desen olan menekşe mavisi güzel bir kravat gördüm ve onun için satın aldım.

Bayıldı.

Onunla yaptığı şey beni hala utandırıyor.

Burayı ne kadar sevsem de kocam benim için bir muammaydı. Roman romantik aşk konusunda yeteneksiz olduğunda ısrar ediyordu ama bana aşık olmanın tüm özelliklerini sergiliyordu. Çiçekler ve hediyeler her zaman gelirdi. Mesaj attı ve aradı. Benimle dalga geçti. Her fırsatta beni öptü ve bana dokundu. Sırf beni görmek için bazı akşamlar beni kumarhaneye götürdü. Benimle sevişti. Ama onunla duygularımı konuşmaya çalıştığımda, beni reddetti. Onu bırakmaya karar verdim. Bana bir keresinde arka bahçede bulduğumuz sokak köpeğini hatırlattı. Korkmuş ve zayıftı, yaklaşmıyordu ama gitmiyordu da. Bize güvenmesi için haftalarca sabretmemiz gerekti. Yakın olmak konusunda rahat olması için daha fazlası gerekti. Marianne onu gözden çıkarmıştı, onu hemen sevmediği için öfkeliydi. Bir gün bana gelene kadar her gün çimlerin üzerinde oturup ona artiklar sundum. Ölene kadar benim yoldaşım oldu ve Marianne'i hiç sevmedi, onu görmezden gelmeyi seçti. O da Marianne'den nefret ederdi. O, paylaşmak zorunda olmadığım tek şeydi.

Roman'ın bana gelmesini beklemek zorundaydım. Onu azarlamak onu uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Sabırlı olmak zorundaydım. Hazır olduğunda ödüllendirileceğimden emindim.

İlk kutunun kapağını kaldırırken iç çektim. Marianne'in ölümü konusunda hâlâ çelişkiler yaşıyordum. Artık bana zarar veremeyeceğini ya da sahip olmak için çok çalıştığım şeyi çalamayacağını bildiğim için mutluydum, ancak şiddetle öldüğünü düşünmek üzücüydü, asla gerçekten

mutluluğu bilmek. Genellikle ilgi odağı olduğu gerçeğinin tadını çıkarmak yerine her zaman ilgi odağı olmak için yarışmakla meşguldü. Birinin bana, hatta annemize kendisinden daha fazla ilgi gösterdiğini düşündüğünde bundan her zaman nefret ederdi. Bunu hiç anlamadım.

Sonuç olarak Roman haklıydı. Onun beni kıskandığını ve beni asla istediğim gibi sevmeyeceğini söylemişti.

Bana onun da yapmayacağını söyleyen sesi bastırdım.

Çünkü ona aşık olduğumu zaten biliyordum. Karmaşık ve dağınıktı. Aşkıma asla karşılık vermeyeceğini biliyordum ama onun sevgisine sahiptim. Yzğne. Yeminine. Sonsuz koruması.

Bununla tatmin olurdum.

Başka seçeneğim yoktu.

şimdilik.

Kutuyu kitaplarla doldurdum ve kapağını yerine takarak koridorda Roman'ın benim odam olarak düzenlememi söylediği odaya taşıdım. Tüm kitaplarım için raflar planlamıştım. Param yettiğinde kitap fuarlarına gidiyor, en sevdiğim yazarlarla tanışıyor ve kitaplarımı imzalatıyordum. Çoğu zaman onları ikinci el kitapçılardan almak zorunda kalıyordum ama imzalı olmaları onları benim için çok özel kılıyordu. Bu kutuda Stephanie Rose ve Carrie Elks'in kitapları vardı - en sevdiğim iki yazar.

Başka bir kutuyu açtım ve kazağımı bulduğuma sevindim. Kutunun içine attıkları eski cep telefonumu ve şarj cihazımı görünce sevinçten nefesim kesildi. Roman bana yepyeni, süslü bir cep telefonu vermişti ama bunda aktarabileceğim bazı resimler ve telefon numaraları vardı. Prize taktım ve birkaç kutuyu daha açmaya geri döndüm.

Bir süre sonra durakladım, birkaç saattir bu işle uğraştığımı görünce şaşırdım. Koridorda birkaç kutu taşımış, eski giysilerimin bir kısmını büyük dolaba koymuş ve hayır işleri için bir kutu hazırlamaya başlamıştım.

Oturdum ve biraz soğuk su yudumladım. Roman'ın -yani bizim- dolabında sürekli su dolu küçük bir buzdolabı vardı ve bunun için minnettardım.

Telefonumun şarjı vardı ve sesli mesajımın dolu olduğunu fark ettim. Oturdum ve dinledim. Çoğu ben kaybolduğumda Margi ve Anne'den gelmişti,

endişeli ve kaygılıydı. Onları geçen hafta görmüştüm ve Roman'ın beni kumarhaneye götürdüğü bir gün kahve içmiştik. Bunun çok romantik olduğunu ve bensiz olmak istemediğini düşündüler. Onlara açıklamaya çalışmadım, Roman'ın ayaklarımı yerden kestiğini düşünmelerini tercih ettim.

Ancak son mesaj beni dehşet içinde bıraktı.

Telefonumu yere düşürdüm ve sanki telefon beni ısıracakmış gibi geri çekildim.

Mesaj çalmaya devam etti, ses beni her zaman gerginleştiren o tanıdık, genizden gelen tonda devam etti.

"Sevgili kardeşim, çok komik bir dedikodu duydum," diye tükürdü Marianne. "Haberlere göre bugün Roman Costas'la evlenmişsin. Yanlış duyduğuma emindim. Yani, onun gibi güçlü kuvvetli bir adam senin gibi bir ezikle ne yapsın?"

Bir duraklama oldu.

"Sana söyledi mi, Effie? Sana ne yaptığını söyledi mi?"

ROMAN

Daha garaj yolunda durmadan arabadan inmiştim. İçeri girdim, Nonna beni karşıladı.

"Nerede o?"

Ellerini sıkarak başını salladı. "Yürüyüş için dışarı çıktı. Bir saatten fazla oldu, Roman."

"Ama hava soğuk. Yağmur yağıyor. Neden dışarı çıksın ki?"

"Beni dinlemeyi reddetti." Nonna dirseğini tuttu. "Bembeyazdı, neredeyse şoktaydı. Bir şey onu korkuttu ama bir şey söylemeyi reddetti. Onu bulmalısın." Evin arka tarafını gösterdi. "Dışarıda bir yerde."

Koşmaya başladım, içimdeki her şey gergin ve perişandı. Effie'yi bu kadar üzecek ne olmuş olabilirdi? Dışarıda üzüm bağlarına doğru ilerledim, onu gördüğümde neredeyse tökezliyordum. Bir sıra sarmaşığın arasında kıpırdamadan duruyordu, yağmur bir dakika öncesine göre daha şiddetli yağıyordu. Adını haykırarak ona doğru koştum. Döndü, beni görünce yüzünde saf bir korku belirdi. Koşmaya başladı, çimenlerde kaydı, düştü ve kalktı, olabildiğince hızlı gidiyordu.

Anlamadığım için hayal kırıklığı içinde kükredim.

Neden kaçıyordu?

Ne olmuştu lan?

Karım neden benden bu kadar korkuyordu?

Ona beklediğinden daha hızlı yetiştim. Kolunu kavradım ve onu döndürdüm.

"Yapma," diye yalvardı. "Bana zarar verme."

Geri adım attım, şok olmuşum. "Effie," diye yalvardım. "Sana asla zarar vermem." "Neden?" diye hıçkırdı. "Bunu neden yaptın?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ıslaktı, titriyordu ve aşırı hiddetliydi. Eğildim ve onu kollarıma aldım, çırpınsa da bırakmadım. Doğruca odamıza gittim ve onu banyoda ayağa kaldırdım. Başını eğdi, omuzlarının çöküşü bana onu o korkunç bodrumdan sürükleyerek çıkardığım geceyi hatırlattı.

Suyun ısınmasını bile beklemeden onu duşa çektim. Ayakkabılarımın ve takım elbisemin mahvolması umurumda bile değildi. Soğuk suyun ısınana kadar sırtıma sıçramasına izin verdim, sonra döndüm ve sıcaklığın giysilerini doyurmasına izin verdim. Üzerindeki giysileri çıkarmadan önce titremesinin durmasını bekledim, sonra aynısını kendiminkilere yaptım. Islak giysileri duşun kenarına attım. Başını kaldırmadı ve yumrukları sıkılı kaldı. Isındığını anladığımda suyu kapattım ve etrafına bir havlu sardım. Önce onu sonra da kendimi kuruladım. İçine girebileceği bir malzeme olmasını istediğim için bornozumu üzerine örttüm. Onu odamıza götürdüm ve nazikçe bir sandalyeye ittim ve büyük bir bardak konyak doldurdum. Ateşli sıvıyı yudumladı,

Yüzümü buruşturarak. Bardağı geri attım, boş bardağı masaya bıraktım ve titreyen ellerini ellerime aldım.

"Anlat bana. Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Şöyle bir baktı ve eski bir cep telefonu gördüm. Telefonu elime aldım, o da elimden aldı ve sesli mesaja bağladı. Telefonu masanın üzerine koyduğunda titremeler tüm gücüyle geri döndü ve bir daha asla duymak istemediğim bir ses konuştu.

"Sevgili kardeşim, çok komik bir dedikodu duydum," dedi Marianne, sanki daha önce yüz tane sigara içmiş gibi bir sesle. "Haberlere göre bugün Roman Costas'la evlenmişsin. Yanlış duyduğuma emindim. Yani onun gibi güçlü kuvvetli bir adam senin gibi bir ezikle ne yapmak ister ki?"

Bir duraklama oldu.

"Sana söyledi mi, Effie? Sana ne yaptığını söyledi mi?"

Bir sonraki adımın ne olacağını bildiğimden, sözleri karşısında gözlerimi kapadım.

"Seni satma fikrini bana o verdi. Borcumu ödemek için. Santini kardeşlerle temasa geçmemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Seninle evlendiyse, senden bıktığında da aynı şeyi yapmayı planladığına şüphe yok. Eminim kirazını almaktan zevk almıştır. Ve şimdi o piç onları benim peşime taktı. Muhtemelen senin için hayat sigortası yaptırmıştır. Eminim seni çok iyi beceriyordur, değil mi? Önemsiyormuş gibi davranıyor? Onun bir kullanıcı ve oyuncu olduğunu duydum, bu yüzden çok rahat olma. Umarım canını fena yakar. Sen her zaman benim için bir diken oldun. Senden o zaman da nefret ediyordum, şimdi de nefret ediyorum. Umarım-"

Daha fazla onun kötü sözlerini dinleyemezdim. Telefonu kaptığım gibi duvara fırlattım, patladığında ve susturulduğunda yoğun bir tatmin hissettim. Temelli olarak.

Sonra Effie'ye döndüm. Gözlerindeki korku beni yıktı.

Ona inanıyordu. Korkunç kız kardeşi Effie'yi birkaç kelimeyle nasıl alt edeceğini çok iyi biliyordu. Zaten sarsılmış olan güveni Marianne'in yalanlarının ağırlığı altında ezilmişti.

"Ben yapmadım. Yemin ederim. Olanları çarpıtıyor."

"O-"

"Hayır." Başımı salladım. "Seni bana biraz 'eğlence' için vermeyi önerdiğinde çok kızmıştım. Bu kadar iğrenç bir şey yapacağı için öfkeliydim. Kendimi kaybettim ve evet, ona teklifini başka bir yerde pazarlamasını söyledim. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim Effie. Santini kardeşleri nasıl bulduğu ve anlaşılmayı nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Böyle bir şey yapacağına dair en ufak bir fikrim olsaydı, hemen gidi seni bulurdum. Evet, bunu anladığımda seni bulmak için her şeyi yaptım çünkü kendimi suçlu hissediyordum. Öfkem ve patlamam sana acı verdiği için dehşete düştüm. Özellikle de seninle tanıştıktan sonra. Yanında taşıdığı tatlılığı gördüm. Ezileceğini biliyordum ve buna dayanamazdım. Ama değişti. Yemin ederim, her şey değişti."

Başını sallamaya başladı ve ben de ellerimle yüzünü çerçeveleyerek başka tarafa bakmasına izin vermedim. Gözlerimi görmesine ihtiyacım vardı. Söylediklerimin doğru olduğunu bilmesi için.

"Seni tanıdıktan sonra, seni korumak her şeyden önemli hale geldi. Ama seninle bu yüzden evlenmedim Effie. Seni kurtarmak zorunda olduğum için kurtardım." Derin bir nefes aldım. "Sana aşık oldum çünkü başka seçeneğim yoktu. Kalbim seni istiyordu."

Gözleri büyüdü.

Nonna aradığı anda her şey değişti. Effie'nin hasta ya da yaralı olduğu düşüncesi tüm direncimi kırdı. Onu sevdiğimi biliyordum. Tüm inkârlarım ve sevmeyeceğime dair aptalca fikirlerim uçup gitmişti.

Çünkü o Effie'ydi. Benim Effie'm. Benim karım.

Ve o bu gerçeği kabul edene kadar gitmesine izin vermeyecektim.

Beni kabul etti.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım. "Seninle ilgili her şeyi. Bununla savaşmaktan çok yoruldu. Tek istediğim seninle olmakken, direnmeye çalışmaktan. Seni sevmek."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "O-"

"Hayır," dedim tekrar. "Yalan söyledi. Seni incitmek için yaptı. Yaptığı her şey seni incitmek içindi. Ben yalan söylemiyorum. Beni asla terk etmeyeceksin. Ben ölmeden önce

sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, benim küçük kaplanım. İnan bana."

İnledi ve ben daha yakına eğildim. "Gözlerimin içine bak Effie. Gerçeği gör. Ben seninim. Bana dükkânını terk etmemi söylediğin günden beri öyleyim. Sadece bunu göremeyecek kadar inatçıydım." Ağzımı onun titreyen dudaklarına bastırdım. "Şimdi gör, lütfen bebeğim. Gör beni."

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Emin değildi ve endişeliydi. Hâlâ korkuyordu. Ama nasıl mücadele ettiğini, inanmak istediğini gördüm. Umut ediyordu.

"Beni seviyorsun," diye mırıldandım, alnımı onunkine yaslayarak.

"Sevdiğini biliyorum. Beni sevdin ve sabrettin. Ben de aynısını yapacağım, Effie. Bekleyeceğim."

Sonra onu kollarımın arasına aldım ve yakınımda

tuttum. Onu asla bırakmayacaktım.

BÖLÜM 26

EFFIE

I sıcaklıkla çevrili olarak uyandım. Roman'ın bornozuna sarılmış ve kollarıyla sarmalanmışım. Tüm vücudu bana yaslanmıştı, kötü rüyaları ve soğuğu uzak tutuyordu. Dışarıda yağmur devam ediyor, ağır damlalar camdan sekiyordu. Nefes alış verişinden ve kollarındaki gerginlikten uyanık olduğunu anladım. Pencereye baktım, dün geceki olaylar kafamda yeniden canlanıyordu. Çağrı. Marianne'in sesi. Söylediği korkunç sözler. Yaşadığım panik. Bir anda, kaçırıldığım o korkunç gecenin her anını yeniden yaşadım. Adamlar, kaba elleri ve soğuk ifadeleri. Marianne'in benim dehşetimi görmekten duyduğu zevk. Yüzündeki neşe bana çelme taktığında.

Uyandığımda etrafımı saran siyahlık. Marianne'in bunu yaptığını ve hayatımın sona erdiğini bilerek yaşadığım çaresizlik. Adamlardan biri merdivenlerden her indiğinde yaşadığım sürekli dehşet. Verdikleri acı.

Ve sonra Roman ortaya çıktı.

Hayatım ve dünyam asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ve dün gece bana beni sevdiğini söyledi. Gözlerimin içine baktı, gerçek ve sevgiden başka bir şey yoktu. Zaman zaman gördüğüm o şiddetli şefkat dolu bakışlar tamamen bana çevrilmişti. Sesi çaresizlikle doluydu. Ona inanmam için yalvarıyordu. *Onun* sözlerine güven, onunkilere değil.

Yalan söylemekten ve beni incitmekten başka bir şey yapmayan Marianne.

Beni kurtaran, benimle ilgilenen ve istediğimde bana sadece gerçeği veren Roman.

Ona inandım.

Ama kelimeleri geri söyleyemedim.

Sanki son haftalarda yaşadığım olaylar beni yakalamış gibiydi. Yaşadığım her şey karşısında nutkum tutulmuş, neredeyse hissizleşmişim. İyi ve kötü.

Ve her biri Roma'ya bağlıydı.

İçimi çektim ve ayağa kalkmak için çabaladım. Roman beni kendisine doğru çekti. "Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete," diye cevap verdim, sesim kulaklarıma cızırtılı ve çiğ geliyordu.

Beni serbest bıraktı ve bunu yaparken isteksizliğini hissettim.

Banyoda aynaya baktım. Saçlarım dağınıktı ve solgundum. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, sonra makyaj sandalyesine oturup karışık saçlarımı taramaya çalıştım. Roman kapıyı çalmadan içeri girdi, beni görünce kaşlarını çatı.

Sözsüz bir şekilde fırçayı elimden aldı ve arkamda durarak, bir kez bile beni rahatsız etmeden karışıklıkları ve düğümleri dikkatlice temizledi. Konuşmadı ya da bana herhangi bir soru sormadı. İş bittiğinde fırçayı yere bıraktı ve duşu açtı. Elini uzattı, bornozu çözmeye izin verdim ve duş girdik, hala köşede duran dün gecedan kalma ıslak giysilerimize baktık. Onları çıkarmam gerektiğini biliyordum ama şu anda bunu yapmaya zahmet edemezdin. O şampuanlayıp kendini yıkamaya başlarken ben de bir toka kaptım ve saçlarımı başımın üstünde topuz yaptım. Ben de aynısını yaparken onu izledim. Kendi vücudunu nasıl da rahat kullanıyordu. Hareket ettikçe gerilen ve zıplayan güçlü kaslarını. Birkaç yara izi vardı ama bu onu benim için daha da güzelleştiriyordu. Onu büyüleyici buluyordum.

Saçlarını iterek yüzünü yıkadı ve gözlerini açarak benimkilerle buluştu. Başka tarafa bakamadım. Bana baktı, yüz ifadesi ve dokunuşu

Uzanıp yanağımdaki deriyi okşarken şefkatliydi. "İyi misin, Küçük Kaplan?"

"Ben iyiyim."

Başını sallayarak gülümsedi. Beni usulca öptü. "Yalancı."

"Olacağım."

Sabunu ellerimden aldı ve omuzlarımda gezdirdi. "Biliyorum. Bundan emin olacağım."

Masada Nonna beni inceledi. "Hâlâ solgunsun. Neyin var? Roman, ne yaptın sen?"

Roman kıkırdadı ve kahvesini yudumlarken başını salladı. "Koca her zaman hatalıdır. İyi ki Aldo beni uyarmıştı."

"Ben iyiyim. Roman yanlış bir şey yapmadı."

Nonna boğazının arkasından tuhaf bir ses çıkardı.

Roman elini benimkinin üzerine kaydırıp ve parmaklarımı sıktı. "Effie dün gece beklenmedik bir telefon aldı, Nonna. Tabiri caizse mezardan. Bu onu sarstı."

Nonna kaşlarını çattı. "Kız kardeşin mi?" diye tahmin etti.

"Evet. Kazadan birkaç gün önce bana bir sesli mesaj bırakmıştı. Dün gece duydum."

Nonna'nın Marianne hakkında bildiği tek şey bir kazada öldüğü ve yakın olmadığımızdı. Roman onun ikimizin bir araya gelmesiyle olan ilişkisine dair hiçbir ayrıntı vermemişti. Roman ona Marianne hakkında konuşmak istemediğimi söylediğinden beri Nonna pek soru sormamıştı.

"Ne kadar da şok edici." Sonra Roman'a döndü. "Kahvaltı için buradasınız, yani bu akşam yok musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, önümüzdeki birkaç gün burada kalacağım. Effie'ye yakın olmak istiyorum."

"Hayır," diye patladım.

Bana döndüler, patlamam karşısında yüzlerinde bir şok ifadesi vardı.

"Yani, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Nonna ve ben yağmur dinerse bahçede çalışacak ve daha sonra simit yapacaktık. Yarın Vi öğle yemeğine gelecek. Cuma günü planlarım var. Bana bakıcılık yapmak için programını aksatma."

"Bebek bakıcılığı yapmıyorum. Büyük bir şok yaşadın. Karıma bakmak istiyorum," dedi sessizce, beni inceleyerek. "Beni yanında istemiyor musun Effie?"

Nonna ayağa kalktı, tabağını mutfığa götürdü. Bizi biraz yalnız bırakacağını biliyordum. Roman kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş, beni inceliyordu. "Bana inanmıyorsun," dedi. "Seni sevdiğime inanmıyorsun."

"Kafamda her şeyi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Dün gece onun sesini duymak... Bir sürü acı dolu anıyı geri getirdi."

"Ona inandın."

"Neye inanacağımı bilemedim."

Çenesini dik parmaklarının üzerine dayadı. "Buna inan. Seni sevmemek için savaştım çünkü nasıl seveceğimi bilmediğimden emindim. Senin hak ettiğin türden bir sevgi değildi. Ama dün gece buraya koşarken, incindiğini düşündüğümde, tam olarak hak ettiğin adam olduğumu biliyordum çünkü kimse seni daha fazla sevemezdi. Seni son nefesime kadar koruyacağım. Seni şımartmak istiyorum. Seninle gülmek. Seni sevmek." Uzun bir nefes aldı. "Seninle bir hayat kurmak istiyorum Effie. Benden ne yapmamı istediğini söyle, yapacağım. Ama sakın senden uzak durmamı isteme. Artık yapamayacağım tek şey bu."

Sözlerine göz kırptım. Çok içtendiler. Gerçekti. Bana bakarken sevgisini hissettim.

"Benden uzak durmanı istemiyorum."

Rahatladı. "Güzel."

"Sadece normal olmak istiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var, Roman. Sadece biraz zamana."

Beni inceledi, sonra başını salladı. "Tamam. Bugün gideceğim ama bu gece evde olacağım. Aldo ve ben birkaç gece üst üste uzak kalmaya ve menajerlerimizin nasıl bir adım atacağını görmeye çalışıyoruz."

Ağzını sildi ve ayağa kalktı, sonra beni şaşırtarak eğildi, başını kendine doğru çekti ve beni öptü. "Beni seviyorsun, bunu biliyorum," diye mırıldandı. "Bunu binlerce şekilde gösterdin ve şimdi ben sana göstereceğim."

Beni, ağzının benimkinin üzerindeki hissi ve tenime dokunuşuyla bıraktı.

Uyandığımda saat erkendi, etrafım yine Roman'la çevriliydi. Onunla uyandığım her gün böyleydi ama son birkaç gecedir bana daha da yakındı. Birbirimize bakacak şekilde dönerek yer değiştirdim. Hâlâ uyuyordu, yüzü rahatlamış, ağzının ve gözlerinin etrafındaki gerginlik gitmişti. Yüzünün hatlarını izledim, parmağımı düz burnunun köprüsünde gezdirdim ve parmak ucumu dolgun dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirdim. Yukarı baktım, yeşil gözlerinin açık, uykulu ve sıcak olduğunu görünce durdum. Dudaklarında hoşgörölü bir gülümseme belirdi.

"Durma, Effie. Bana dokunmana bayılıyorum."

"Seviyor musun?" diye sordum.

Başını elinin üzerine koydu, dirseği yatağa bastırıyordu. "Evet. Ne kadar farklı olduğunu hemen anlamalıydım. Dokunuşunu seviyordum. Şimdi can atıyorum. Senden uzak olmaktan nefret ediyorum."

"Oh," diye fısıldadım.

"Birlikte olmadığımız zamanlarda seni düşünüyorum. Ne yaptığını merak ediyorum. Eğer beni düşünüyorsan."

"İstiyorum."

Parmağını çenemde gezdirerek gülümsedi. "Effie'm," diye mırıldandı. "Nasıl başlamış olursak olalım, sana sahip olduğum için çok minnettarım."

Hayır demem için bana bir şans vererek yavaşça başını eğdi. Ama ben hayır demek istemedim. Ağzını ağzımda hissetmek istiyordum. Onu tatmak. Yeniden bağlanmamız gerekiyordu. Zaman kadar eski bir samimiyete kilitlenerek tek vücut gibi hareket etmeliydik. O bağı hissetmek için.

Ona ihtiyacım vardı.

Ağzı dudaklarımı kapladı, vücudu üzerime gelecek şekilde değişti, beni pelüş kumaşa bastırdı, beni sahiplendi. Sıcaklığı beni dağladı. Sıcaklığı tenime işledi. Dili benimkiyle birleşti ve boğazının altından inledi.

"Her seferinde," diye homurdandı. "Seninle her zaman çok erotik. Beni deli ediyorsun."

"Benimle seviş, Roman. Göster bana."

Saniyeler sonra onun altındaydım, iri bedeni benim küçük bedenimi örtüyordu. Ağzı benimle uğraşıyor, alay ediyor, keşfediyor, dili benimkiyle uzun, duygusal geçişlerle çiftleşiyordu. Parmaklarını kollarımdan yukarı kaydırды, öpüşmeyi derinleştirirken kenetlenmiş ellerimizi başımın üzerinde dolaştırdı, bu öpüşme daha önce paylaştığımız diğer öpüşmelerden bir şekilde farklıydı. Duygularını, sevgisini ve ihtiyacını okşayışında hissettim. Samimi, sıcak ve yoğundu.

Üzerimde hareket etti, her yerimi öptü ve tattı. Dirseklerimin kıvrımlarını, bileklerimi ve omuzlarımı. Köprücük kemiğimin üzerinden geçip göbeğime kadar inerken parmaklarıyla meme uçlarımla oynadı, kopardı ve alay etti. Ayağımın kemerini öptü, bacağımdan iç uyluğuma kadar tembel yollar izledi, ancak diğer bacağımla tekrar başladı.

Keşiflerini bitirip bacaklarımın arasına yerleştiğinde titreyen uzuvlar, titreyen inlemeler ve yalvaran fısıltılardan oluşan bir kitleydim. Ağzı klitorisimin etrafında kapandığında, ismini haykırarak yataktan yukarı doğru yükseldim. Orgazmım hızlı ve sertti ve beni orgazm boyunca yaladı, inledi ve alçak, hışırtılı sesiyle beni övdü. İçime girip hareket etmeye başladığında daha yeni inmişim. Ağzı benimkini örttü ve ben de onun üzerinde kendi tadımı aldım, içimi doldururken inledim. Sabahın erken saatlerinde gelgitin yavaşça sürüklendiği okyanus gibi hareket ettik. Kolay, derin ve yavaş, bedenlerimiz mükemmel bir senkronizasyon içindeydi. Adımı fısıldadı, ağzını kulağıma dayadı, kollarıyla beni sımsıkı tuttu.

"Lütfen Roman," diye yalvardım, bacaklarımı onun etrafında sıkarak.

Daha hızlı, daha derin hareket etti, beni tam ihtiyacım olan yerden vurdu. Başka bir orgazm beni yıkarken gözlerimin arkasında yıldızlar patladı ve ona daha sıkı sarıldım. Beni kavradı, kalçaları dönmeye başladı, sonra tepeye çıktığımızda durdu, birbirimize kilitlendik, aramızda bir fısıltı bile yoktu.

Beni öperken ağzı çok nazikti.

"Benim küçük kaplanım," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Samimiyetini hissettim. Aynı duyguları hissederek yüzümü boynuna gömdüm. Ama yine de karşılık veremedim.

Gökyüzü hâlâ kapalıydı, bu da benim Cuma sabahı ruh halime uyuyordu. Roman bembeyaz gömleğinin kollarını çekiştirerek yatak odasına girdi. Takım elbisesine hayran kaldım, koyu yeşil gözlerini ortaya çıkarıyordu. Kravatı ve ayakkabıları siyahtı ve renk kombinasyonu çarpıcıydı.

"Yakışıklı görünüyorsun," dedim gülümseyerek.

Karşımdaki yere oturdu ve kahve fincanını kaldırdı. Bir yudum aldı ve fincanın kenarından beni süzdü. "Kendinden geçmiş görünüyorsun," dedi, sonra göz kırptı. "Karımın böyle görünmesi hoşuma gidiyor." Sonra kaşlarını çatı. "Ayrıca üzgün görünüyorsun. Gözlerin kararmış."

Omuz silktim ve yutkundum. Gözlerimin renginden duygularımı fark etmesi beni şaşırtmıştı. "Bugün annemin ölüm yıldönümü," diye itiraf ettim. "Hâlâ beni çok etkiliyor."

Elimi tuttu. "Bir şey söylemeliydin. Ben evde kalacağım."

"Hayır, sorun değil Roman. Daha sonra çiçek alıp mezara gideceğim. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

"Alex seninle gelecek." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ve arabayı o kullanacak."

Alex'in beni takip etmesine ve her yere götürmesine alışmaya başlamıştım, bu yüzden başımla onayladım.

"Size eşlik etmek ve saygılarımı sunmak isterim," diye mırıldandı Roman.

"Birkaç ayda bir giderim. Belki bir dahaki sefere? Bugün sadece..." Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değildim. "Bu benim için kişisel bir şey Roman."

Beni inceledi ve başını salladı.

"Anlıyorum." "Daha sonra Vi ile kahve içebilirim."

"Güzel. Seni gülümsetecek." Arkasına yaslandı. "Bu akşam seni yemeğe çıkaracağım. Şelaleye bakacağız. Otelde kalacağız."

"Bu çok hoş olurdu."

"Düşünüyordum da belki bu hafta sonu Nonna'yı Luca'ya götürebiliriz. Bir aile yemeği yeriz. Onunla biraz daha konuşmamız gerekiyor ve Nonna da Justine'i görmeyi çok ister."

"Taşındığında onu özleyecek."

"Yapacak. Ama karısını mutlu etmesi gerektiğini biliyor. Justine ailesiyle çok yakın ve onları çok özliyor. Bebek yolda ve Luca geri adım atıyor, bu mantıklı. Nonna ziyaret edebilir ve onlar da buraya gelir. Ve artık yanında sen varsın." Kahvesini bitirdi. "Sana inanılmaz derecede düşkün, Effie."

Ayağa kalktı, eğildi ve beni öpmek için yüzümü kavradı. "Ben de öyle."

Ağzı şefkatli, sözleri samimiydi. Bileklerini kavradım, ağzının benimkinin üzerindeki hissinin tadını çıkardım. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Roman-"

Beni bir öpücükle daha kesti. "Hazır olduğunda, Küçük Kaplan." Beni tekrar öptü. "Ne zaman gideceğini bana haber ver. Eğer fikrini değiştirirsen, ben de seninle gelirim."

"Teşekkür ederim."

Alnıma bir öpücük kondurdu ve omzunun üzerinden son bir kez bakarak gitti. Kapı arkasından kapandığında omuzlarım düştü. Bana dedi ki

Beni her fırsatta sevdi. Bana dokunuşlarıyla, ilgisiyle gösterdi. Ve ben onu sevdiğimi biliyordum. O da benim onu sevdiğimi biliyordu.

Neden söyleyemedim?

Bir kahve daha doldurdum ve ayaklarımı altıma çektim. Evin önünden ayrılan arabanın uzaktan gelen gürültüsünü duydum ve Roman'ın gittiğini anladım. Bu kalbimi biraz burktu. Bir parçam onun da benimle mezarlığa gelmesini istiyordu. Annemin mezarı başında durduğumda onun gücünü yanımda hissetmek istiyordum. Sık sık gider ve çiçek bırakırdım ama bugün farklı hissettim. Daha karanlık, daha şiddetli ve dokunaklı. Annemin Marianne'in öldüğünü bilip bilmediğini merak ettim. Nedenini biliyor muydu? Ona kendim söylemek istedim, tek başıma. Bir yanım orada olduğumu bileceğine ve Marianne'in ölümünde payım varsa beni affedeceğine inanıyordu. Roman'ın Marianne'den ne kadar nefret ettiğini biliyordum, bu yüzden bunu tek başıma yapmak zorundaydım. Anlayacağından emin değildim. Her şeyi çok siyah-beyaz görüyordu ve kaybettiklerimizin bizi görebileceğine ya da duyabileceğine inanıp inanmadığını bilmiyordum. Ben inanıyordum, bu yüzden bunu tek başıma yapmam gerekiyordu.

Öğle yemeğinden sonra yağmurun dinmesini bekledim. Sağlam bir çift ayakkabı, kot pantolon ve günün soğuşuna karşı hafif bir mont giydim.

Alex beni götürdü ve bir çiçekçide durup annemin en sevdiği çiçeklerden oluşan bir demet aldım. Mezarlıkta durduğumuzda ellerim titriyordu. Alex kapımı açtı ve ben de nemli çakılların üzerine çıktım. "Yalnız gitmek istiyorum."

Tereddüt etti. "Sizi her zaman gözümün önünde tutmak için kesin emir aldım. Saygılı bir mesafede duracağım, Bayan Costas."

Hiç şaşırmadım. Roman korumamı çok ciddiye alıyordu, her ne kadar Marianne gittiği için rahatlayabileceğini düşünsem de. Belki biraz rahatlayınca bırakırdı.

Alex beni takip etti ve annemin mezarının bulunduğu küçük tepenin yanında durdu. Etrafı kolaçan etti ama mezarlık sessizdi, sadece birkaç kişi kayıp sevdiklerini ziyaret ediyordu. Kısa bir mesafe ötede bir çift taze bir mezarın başında yas tutuyordu, adam ağlayan kadının başının üzerine

eğilmişti. Kısa bir düşünce gönderdim

Yağmurdan ıslanmış çimenlerin üzerinde annemin mezar taşına doğru yürürken onlara şifa dağıttım. Kazınmış kalp ve ismi, son birkaç gündür bizi rahatsız eden havanın etkisiyle nemlenmişti. Diz çöküp çiçekleri yerleştirdim ve mezar taşının etrafındaki kiri fırçaladım. "Merhaba anne," diye mırıldandım, boğazım düğümlenmişti. "Bir süredir uğrayamadığım için özür dilerim. Hayat biraz çılgıncaydı. Seni özledim."

Sessizliğin beni kuşatmasına izin vererek birkaç dakika öylece kaldım. Üzerimdeki ağaç dalından düşen birkaç ağır damla mezar taşına ve başıma çarptı. Islaklıktan kurtulmak için başımı salladım. "Zaten biliyorsun, sanırım. Özür dilerim. Onu sevdiğini biliyorum - en azından birinin onu sevmesine izin verdiği kadar."

Garip bir ses duydum ve Alex'in bana doğru koştuğunu gördüm. Ayağa kalkmaya başladım, tökezleyip gelmeye devam edince kafam karıştı. "Yere yat!" diye bağırdı. "Get-"

Neredeyse bana doğru geliyordu, silahını çekmişti ki yere düştü. Sersemlemiş bir halde ona doğru koştum ve hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Küçük tepenin yanında beliren figür karşısında şok içinde durdum.

Gördüğümü sandığım şeyi gördüğümde emin olmak için gözlerimi kırptım. "Marianne?"

ROMAN

Masamda huzursuzdum, konsantre olamıyordum. Odada volta attım, pencereden dışarı baktım ama bu sabahki manzaradan hiç zevk almadım. Dönen su ve şelalenin gürleyen gücü gerginliğimi dağıtmak yerine daha da artırıyordu. Bütün sabah böyle olmuştu.

Saatime baktım. Effie birazdan mezarlığa gitmek üzere yola çıkacaktı. Yalnız kalmak istediğini belirtmesine rağmen, o tarafa doğru gitmeyi ve işi bittiğinde orada olmayı düşünüyordum. Belki bana ihtiyacı olabilirdi.

Tanrım, bana ihtiyacı olmasını ne kadar da çok istiyordum.

Hayal kırıklığı içinde, yeni kumarhane için en son mimari fikirleri incelemek amacıyla diğer ofise yöneldim, ancak planlar ve detaylar hiç çekici gelmedi. Aldo içeri girdi, beni gördüğüne şaşırılmış görünüyordu.

"Roman."

"Selam," diye selamladım onu, çizimlere göz gezdirirken.

"Onları beğenmedin mi?" diye sordu. "Bazı fikirlerin inanılmaz olduğunu düşündüm. Ayrıca birkaçının burada yapılmasını istediğiniz bazı tadilatlar için değiştirilebileceğini düşündüm."

"Hmm," diye cevap verdim.

"Ya da belki de konukları karşılayan tütülü zebralar daha iyi bir fikir olabilir." "Belki de," dedim, sonra başımı salladım. "Bekle, ne?"

Aldo güldü. "Dinleyip dinlemediğini merak ediyordum. Bugün neredesin Roman?"

Oturdum, gözlerimi ovuşturdum. "Cehennem ile sonsuzluk arasında bir yerde kayboldum." O da oturdu. "Effie?" diye tahmin etti. "İşler hâlâ karışık mı?"

"Kesin olan tek şey karıma aşık olduğum. Eminim o da aynı şeyi hissediyordur. Yaptığı her şeyde bunu gösteriyor ama henüz kelimeleri söylemedi." Bir kahkaha attım. "Yaptığı her küçük şeye kafayı takmış durumdayım. Söylediği. Hissettiği. İstiyor. Her saniye onun için endişeleniyorum. *Benim için*. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamayan adam. Onun tereddütlerini hak ediyorum."

"Sen her zaman önemsedin Roman. Sadece önemseme düzeyinde seçiciydin." "Effie bunu boşa çıkardı."

"Katılıyorum, seni seviyor. Vi de öyle. Ama Effie son zamanlarda çok fazla travma yaşadı. Kendini toparlaması için ona zaman verin. Sabırlı olmaya devam et." Kahvesinden bir yudum alarak durakladı. "Her ne kadar bu seni öldürüyor olsa da."

Başımı salladım, elimdeki kalemi tedirginlikle çeviriyordum.

"Nerede o?" Aldo sordu. "Vi onu daha sonra görebileceğini söyledi ama planların kesin olup olmadığından emin değildi."

Tarihi ve Effie'nin mezarlıkta olduğunu anlattım.

"Ben onunla gitmek istedim ama o yalnız kalmak istedi." Nefesimi tuttum. "Ben de gitmeyi düşünüyordum zaten. Alex ayrıldıklarına dair bir mesaj gönderdi. İşi bittiğinde orada olmayı düşünüyordum. Ona istediği mahremiyeti sağlamak ama bana ihtiyacı olursa yakınında olmak."

"Bence bu harika bir fikir. Onun için orada olacağını göster. Sana güvenebileceğini göster."

Kaşlarımı çattım. "Bunun sorunun bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun? Onun için her şeyi yapacağımı bilmiyor mu?"

Aldo omuz silkti. "Eminim her şeyi anlamaya çalışıyordur. Sen git. Ben yeri tutacağım. Onu bekle. Onu güzel bir yere götür ve öğle yemeği ısmarla. Elini tut. Ağlarsa yanında ol. Vi ne kadar güçlü olsa da bazen buna ihtiyacı oluyor." Sevgiyle gülümsedi. "Onun için orada olan kişi olmayı seviyorum."

Ayağa kalktım. "İyi fikir."

Bilgisayar odasına uğradım ve birkaç dakika içinde mezarlıktaki arsanın yerini öğrendim. Alt katta Effie için çiçek aldım. İşi bittikten sonra ona verecektim.

Arabada da bu huzursuzluk devam etti. Gün kaygı vericiydi. Devam eden hava yüzünden olmalıydı. Karanlık, kasvetli gökyüzü beni etkilemeye başlamıştı. Bu yüzden olmalı.

Telefonum çaldı ve hoparlöre bastım. "Aldo."

"Roman," dedi, sesi panik içindeydi. "Kahretsin, neredesin?"

Sesi beni endişelendirdi. Aldo asla paniklemezdi. "Mezarlığa varmak üzereyiz. Sorun ne lan?"

"Gregory Santini aradı. Lanet Timothy yalan söyledi. Marianne ile takılmış. Kız ona ulaşmış. *O ölmedi*, Roman. Burada, Niagara Şelalesi'nde. Timothy onunla birlikte. Takip cihazı bozuldu. Gregory seni uyarmak için bizi arıyordu."

"Hızlan!" Şoförüne bağırdım. "Hemen oraya gitmem gerek!"

"Adamlarla birlikte yoldayım, Roman."

Telefonu kapattım. Oraya vardığında bu iş bitmiş olacaktı.

Ralph gaza bastı, araba o kadar hızlı ileri fırladı ki koltuğumda geriye savruldum. Arabada her zaman yanımda taşıdığım silahı aldım ve mermi yatağını kontrol ettim. Alex'i aradım, cevapsız kalınca hayal kırıklığı içinde kükredim. Effie'nin numarasını denedim ama o da telesekretere düştü.

Paniğimi bastırmak için gözlerimi kapattım. Eğer Marianne ben onu durduramadan Effie'ye ulaşırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Karıma ulaşmam gerekiyordu. Onu kurtarmak için.

Eğer yapmazsam-

Bu düşünceyi bitiremedim.

Yapardım. Karımı kurtaracaktım ve bu sefer Marianne öldüğünde öyle kalacaktı.

Bundan emin olurdum.

EFFIE

Şaşırmıştım. Marianne bana doğru yürüdü, yüzü alaycı bir ifadeyle asılmıştı. "Beni gördüğüne sevinmedin mi, küçük kardeşim?" diye sordu, sesinde alaycılık belirgindi.

"Sen- sen öldün."

"Ah, ölümümle ilgili söylentiler çok abartılı." Sırıttı, bu hareket onu şeytani bir görünüme büründürdü. "Bilmem gerekirdi. Dedikoduları ben başlattım."

"Neden?" Ben sordum.

Güldü, sesi beni ürpertti. "Seni dışarı çekmek için." Elindeki silahı salladı. "Bugün burada olacağını biliyordum."

"Anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Hiç yapmadın." Bana doğru yürüdü, elindeki silahı doğrudan bana doğrultmuştu. Ayağa kalktım ve Alex'ten uzaklaştım. Ölmüştü, telefonu yanında yerde yatıyordu ve kanla kaplıydı.

"Effie. Mükemmel küçük prenses," diye söyleniyordu. "Tanrım, senden nefret ediyordum."

"Neden?" Onu konuşturmak için çaresizce tekrar sordum. Birinin silah sesini duyup araştırmaya gelmesi için dua ediyordum.

"Sen ortaya çıkana kadar hayatım harikaydı. Sonra her şey bebekle ilgili oldu. Effie. Babamı seninle paylaşmak zorunda kaldım. Yeni annemi benden aldın. Sadece benim olmam gerekiyordu."

Yaptığı onca şeyden sonra bile sesindeki nefret beni şok etmişti.

"Seni hep sevdim."

Tekrar güldü ve yaklaştı. "Sen her zaman bir aptaldın. Hayatım boyunca senden kurtulmaya çalıştım." Genişçe gülümsedi. "Beşiğinin korkuluğunun düştüğü ve senin yuvarlandığın olay. Havuza düştüğün ve neredeyse boğulacağın zaman. Ağaç dalının seni ıskaladığı gece. Zehir olayı. Çok denedim ama hep başarısız oldum. Bu sefer başardığımı sanıyordum ama kurtarılman gerekiyordu."

"O... o sen miydin? Tüm o kazalar?" Kekeledim. Her zaman sadece şanssız olduğumu düşünmüştüm. Onca zaman Marianne mi sorumluydu?

"Ama sen beni kurtardın."

Marianne alay etti. "Beni iyi gösterdi."

Tanrım, o sadece bir narsist değildi: o bir psikopattı. Dengesiz. Saçlarını savurdu. "Bu sefer seni kurtarmak yok, küçük kardeşim." "Eğer beni öldürürsen, Roman seni avlar."

Güldü. "Artık kendi korumam var. Roman yakında size katılacak."

İnanamayarak başımı salladım. Roman fazla korunuyordu. Konuşmaya devam etti, sesi öfkeli ve tizdi. Gözleri vahşiydi, bakışları etrafa sıcıyordu.

"Onu seninle evlenmeye nasıl ikna ettin, hiçbir fikrim yok. Ben olmalıydım. Onun için neler yapabileceğimi görmeliydi."

"Benimle evlendi çünkü beni seviyor."

Gözleri kısıldı. "O zaman seni geri almak için para ödeyecek. Seni öldürmeyeceğim. Seni alacağım ve Roman seni geri almak için büyük para ödeyecek. Onun parasını istiyorum." Gülümsemesi büyüdü. "Sadece ondan aldığım küçük prensesi geri alamayacak. O zamana kadar çok geç olacak." Çarpık bir neşe içinde kıkırdadı. "İkiniz için de."

Midem guruldadı ve elimle ağzımı kapattım. "Sana para bulabilirim, Marianne. Roman'da çok var. Bana ne istediğini söyle, ben de getireyim. Ama bana dokunma. Lütfen."

"Sanki sana inanıyorum."

Lastik gıcırtiları ve bazı bağırışlar duydum. Seslerin boğuk silah sesleri olduğundan emindim. Başımı çevirdim ve Roman'ın sesini duyduğuma emin oldum. Marianne ileri atılıp beni saçlarımdan tutarak kendisine doğru çekerken nefesim kesildi.

Roman göründü, tepenin üzerinden koşarak bizi gördü. Yaklaşırken ellerini kaldırdı. "Bırakın onu."

Marianne güldü, sesi çılgıncaydı. "Olmuyor." Silahını ona doğrulttu. "Daha fazla yaklaşma."

Roman gelmeye devam ederken çığlık attım ve Marianne ona ateş etti. Vücudu sarsıldı, kolları havaya kalktı ve durup omzuna baktı. Kan takım elbisesinin kumaşını ıslatmıştı. Ama yürümeye devam etti. Benim vahşi ve panik dolu bakışlarımla karşılaştı. "Her şey yoluna girecek, Effie."

Kısa bir mesafe ötede durdu.

"Bana ne istediğini söyle ve onu bırak," diye talep etti.

Marianne başını salladı ve kokusunu aldım. Kafası iyiydi. Kirliydi. Ot ve alkol kokuyordu. Ve çılgına dönmüştü. Saçımı sıkıca kavradı.

Roman onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Timothy öldü, Marianne. Onu ben öldürdüm, yani desteğin gitti. İki seçeneğin var. Ya seni öldürürüm ya da ben sana istediğini veririm, sen de bana istediğimi verirsin."

Silahının soğuk namlusunun boynuma dayandığını hissettim. "Benim değersiz kız kardeşimi istediğini mi sanıyorsun?" diye onu kışkırttı. "Yatakta o kadar iyi olamaz."

"Sana beş milyon vereceğim. Hesabı sen belirle ve hemen transfer edilsin. Onu bırak ve bizi rahat bırak. Beş milyonla iyi bir hayat yaşayabilirsin."

Marianne alay etti. "Neden onun mutlu olmasına izin vereyim ki?"

Roman sıkıntılı görünüyordu. "Olmayacak. Beni sevmiyor bile. Ama ben onu seviyorum. Onu bana geri ver. On milyon."

Marianne'in heyecanını hissettim. On milyon dolar. Her zaman istediği hayatı yaşayacak ve beni umursamayışı bırakacaktı.

Parası bitene kadar.

"Hayır," diye itiraz ettim, ona karşı mücadele ettim. "Roman, hayır!"

Başını hafifçe salladı. Kan kaybediyordu. Çok fazla kan. Ceketinin kolunu ıslatıyor ve elinden damlıyordu. Ona ulaşmalıydım.

"Seni seviyorum," diye ısrar etti. "Her şeye sahip olabilir." "Ben buna değmem!"

"Evet," diye ısrar etti. "Öylesin."

Marianne'in sinirleri bozuldu ve silahını boynuma sapladı. "Ona sahip olamazsın. O bunu hak etmiyor!"

Roman ileri atıldı, tökezledi, dik durmaya çalıştı. Bana ulaşmaya çalışıyordu. Tüm içgüdülerim harekete geçti ve ayağımı kaldırarak Marianne'in ayak bileğine bastım. Haykırdı ve ben de dönerek onu ittim. Roman'a doğru koştum, Alex'in cansız bedeninden aldığım silahı omzuma doğrulttum ve kurşunların nereye düşeceğini bilmeden ateş ettim. Keskin bir acının bacağımı sıyırdığını ve bir diğerinin de başımı sıyırdığını hissettim ama aldırış etmedim. Dizlerimin üzerine çöküp Roman'ın başını kucaklarken Marianne'in acı dolu çığlığını duydum.

"Hayır," diye hıçkırdım. "Roman, lütfen. Benimle kal. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sana ihtiyacım var. *Lütfen.*"

Marianne öfkeyle tükürerek ayağa fırladı. Kurşunlardan birinin derisini delip geçtiği kolundan kan akıyordu. Silahını kaldırıp bana doğrulttu ama ben bir şey yapamadan bir el daha ateş edildi. Kafasında küçük bir delik açıldı ve yüzünde şok ifadesi belirdi.

Sonra düştü.

Aldo ortaya çıktı, hızla koşuyordu, silahını çekmişti. Kararlı görünüyordu. Öfkeli. Cinayet işlemeye kararlı bir intikam meleği gibi.

Roman'ın gözleri dalgalandı ve elini kaldırdı, yarasından akan kan derisini kaplamıştı.

"Artık güvendesin."

"Benimle kal. Seni seviyorum," diye yalvardım.

Gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturdu. "Tek ihtiyacım olan bu." Ve kendinden geçti.

BÖLÜM 27

ROMAN

I Bir solukla uyandım, karımla ilgili ilk tutarlı düşüncemdi.
"Effie."

Aldo bana doğru yaklaştı, yüzü endişeliydi. "O iyi, Roman." Yatağın benim olduğum tarafını gösterdi. "Sonunda uyudu."

Başımı çevirdim, bu hareket yüzümü buruşturmama neden oldu. Effie yatağın yanına çekilmiş bir sandalyedeydi. Aldo'nun söylediği gibi uyuyordu, teni solgundu. Koluna gazlı bez sarılmıştı ve kafasında Marianne tarafından vurulduğu için bir bandaj vardı.

"Senin yanından ayrılmadı, Roman. Hiçbir yere gitmeyi reddetti. Tedavi olması için onu zorlamak zorunda kaldım."

Onu içime çektim. Yaşıyordu. Yaralıydı ama yaşıyordu. Ona yönelik tehditler ortadan kaldırılmıştı.

Bakışlarım tekrar Aldo'ya döndü.

"Durum." Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Marianne öldü. Timothy öldü. Gregory altına sığıyor, bu yüzden sizden alacağı intikamdan korkuyor."

"Bu nasıl oldu?"

Gözlerini kapattı. "Tanrım, Roman. Ne karmaşa ama. O mezarlığa koşarken ne hissettim biliyor musun? Seni orada kanlar içinde yatarken, Effie'nin bir melek gibi tepende dolaştığını ve kendisinin de kanlar içinde olduğunu görmek? Ve o psikopat orospunun ikinizi de öldürmeye kararlı bir şekilde silahını doğrulttuğunu?"

"Onu ilk sen vurdun."

"Tam gözlerinin
ortasından." "Teşekkür
ederim."

Başını salladı ve ben de boğazımı temizledim. Bir bardak aldı, ağzıma götürdü ve ben de açgözlülükle soğuk suyu içtim. Sonra oturdu. "Seni kaybettiğimizi sanmıştım. Kahretsin, doktoru çağırmalıyım."

Vücudum çok ağrıyordu ve başım çatlayacak gibiydi ama kararlıydım. "Hayır. Önce bana her şeyi anlat."

"Gregory'ye göre, Marianne bir şekilde Timothy'yi baştan çıkarmış. Onu Gregory'ye karşı kıskırtmış. Gregory, Timothy ile konuştuğunda, Timothy'nin ona kullanıldığını ve kontrolün kendisinde olması gerektiğinden bahsettiğini söyledi. Tuhaf davranıyormuş ve Gregory neler olduğunu anlamış. Timothy ile yüzleşti. Marianne'i onun yanında buldu. Tartışmışlar ve Timothy Gregory'yi tehdit edip bayılmış. Kendine geldiğinde beni aradı."

"Ve sen bizi
buldun." "Evet."

"Site mi?"

Acımasızca gülümsedi. "Adamlar bölgeyi hemen temizlediler. Bir arabanın sürekli geri teptiği hikayesi mezarlık müdürü tarafından doğrulandı. İki cesedin asla bulunamayacağı normalden daha derin bir mezar kazma nezaketini gösterdi." Gözlerinde memnun bir parıltı vardı. "Emin olmak için olanları izledim. Bugün erken saatlerde bir tabut yerleştirildi ve ailenin hiçbir fikri yoktu. Adamın adına Alzheimer Derneği'ne bir bağış yapıldı. Mezarlık müdürü de emeklilik fonuna cömert bir katkıda bulundu."

"Alex?"

"Ailesine haber verildi ve icabına bakıldı."

Acımasızca başımı salladım.

"Ne zamandır dışarıdayım?"

"İki gün. Kaltak bir atardamarı kesmiş. Çok kan kaybettin Roman. Seni olabildiğince hızlı bir şekilde buraya getirdik ve Dr. Sims hemen ameliyata başladı. Ameliyat hemen gerçekleşti. Vi gibi ben de kan bağışında bulundum. Adamların da kan vermek için sıraya girmişti. Effie istedi ama doktor hayır dedi. Çok üzgündü." Kaşlarını çattı. "Bir milimetre daha olsaydı başucunda değil, cenazende olacaktım."

İçimi çektim, zaten yorgun olan gözlerimi kapattım. "Nonna?" diye sordum.

"Buradaydı. Luca da öyle. Kısa bir süre önce onu eve götürdü. Uyandığını duyunca çok sevinecekler." Gülümsedi. "Seni terk etmeyi reddeden karın da öyle."

Başımı çevirdim, Effie'yi inceliyordum. Onu sandalyede görmek hoşuma gitmiyordu. "Onun da iyileşmeye ihtiyacı var."

"Bu kavgayı senin seçmene izin vereceğim. İnatçıdır ve bu odadan çıkmaz." Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Nonna'nın arkasından bile konuştu."

"Benim küçük

kaplanım."

"Öyle."

"Buradan ne zaman çıkabilirim?"

"Daha yeni uyandın," diye araya girdi Effie'nin sesi. Başımı çevirdim ve onun menekşe mavisi bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinin altında halkalar vardı ve üzgün görünüyordu. Aldo'ya baktı. "Demek ki beni uyandırmalıydın."

Aldo bana göz kırparak baktı. "Ben şimdi gidip doktoru bulacağım. Size birkaç dakika vereyim."

Adam gitti ve Effie kendini sandalyeden kaldırdı. Hareketleri sertti ve yüzünü buruşturduğunu gizlemeye çalıştı ama başaramadı.

"Yatakta olmalısın."

"Sen de sessiz olmalı ve dinlenmelisin. Aldo'yu sorgulamak değil." Ayağa kalktı ve battaniyeyi çekti. "Neye ihtiyacın var?"

Ona gülümsedim. "Sana."

Bir anda cesareti kırıldı ve gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Roman," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Bana sahipsin."

Kolumu kaldırdım ve yüzlerimiz birbirine yaklaşsın diye onu yavaşça aşağı çektim. "Biliyorum." "Biliyor musun?"

"Seni duydum, Effie. Bayılmadan önce, baygınken. Beni sevdiğini söyleyen sesini duydum. Kalmam için yalvardığını." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Böyle tatlı bir yalvarmaya nasıl karşı koyabilirdim?"

Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve ben başımı salladım. "Sus. Ben iyiyim. Ben buradayım."

Başını salladı, gözyaşları yine de yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onları sildim. "Tanrım, seni öpmek istiyorum."

"Sen neden değilsin?"

"İki gündür dışarıdayım. Korkunç koktuğuma şüphe yok ve Tanrı bilir nefesim nasıl-"

Ağzını benimkine bastırarak sözümü kesti. Hafifçe öpüştük, dudaklarımız hareket ediyor ve kayıyordu, ama ikimiz de okşamayı derinleştirmedik. Bu bir yeniden bağlanma, merhaba deme, ilişkimizde yeni ve samimi bir seviyeye ulaşma anıydı.

Geri çekildi. "Seni seviyorum, Roman Costas."

Sözleri kalbimdeki her yarayı iyileştirdi. Ölü olduğunu düşündüğüm kısımlarına hayat verdi. Beni daha önce hiç yaşamadığım bir canlılıkla doldurdu. Acıya ve yorgunluğa rağmen yaşadığımı hissettim. Hayatımda ilk kez gerçekten yaşıyordum.

Yanağını okşadım. "Seni seviyorum, Effie Costas."

Kapı açıldı ve Dr. Sims ile Aldo içeri girdi.

Dudaklarına dokundum. "Devam edecek."

EFFIE

Hastane odası nihayet sessizdi. Roman dinleniyordu ama yüzü hâlâ gergin görünüyordu. Doktor uyandığına memnun olmuştu. Aldo rahatlamanın da ötesindeydi. Roman büyükannesi ve erkek kardeşiyle konuşmuş, onlara iyi olduğunu söylemişti. Sabah bir ziyaret planladılar. Vi geldi ve Aldo'yu eve götürdü, bana da kıyafet getirdi. Kolum çok acıdığı ve hâlâ başım ağrıdığı için duş almama yardım etti. Orosu kız kardeşimin beni vurması hakkında bir sürü şey mırıldandı ama ben ne tartıştım ne de Marianne'i savundum.

Roman ayağa kalkamamaktan ya da bağlı olduğu tüm makinelerle bağlantısının kesilmesinden yakınıyordu ama Dr. Sims bazılarını çıkardıklarını ve Roman'ın durumunun stabil olduğuna ikna olduktan sonra geri kalanının ertesi gün yapılacağını bildirdi. Dişlerini fırçalamasına ve sünger banyosu yapmasına izin verildi. Bunu yapan hemşireye acı acı yakınarak karısının çok daha iyi bir iş çıkaracağını söyledi. Hemşire ona sessiz olmasını ve "karısının" onun ukalalığına katlanacak durumda olmadığını söyledi.

Onu gerçekten dinledi.

Akşam yemeği konusunda itiraz etti ve ben duş alırken Aldo ile konuştu. Aldo ve Vi ayrıldıktan hemen sonra genç ve hevesli bir adam daha geldi.

"Yemeğinizi getirdim Bay Costas," dedi ve yatağın başucundaki tepsiyi hazırladı. "Başka ne yapabilirim?"

"Diğer eşyaları getirdin mi?"

"Arabadalar."

"Getir onları," diye emretti, sonra gözlerimle buluştu. "Ah, lütfen, Connor," diye ekledi. "Elbette."

Connor elinde iki büyük çantayla yeniden ortaya çıktı ve onları sandalyemin yanına, yere koydu. Roman'ın başka bir şey istemediğinden emin olduktan sonra gitti.

Roman'ın ona teslim ettiği yastıkları ve yumuşak battaniyeleri gördüğümde gülmemeye çalıştım.

Yemeği açtım, nefis kokusunu içime çektim, aniden acıkmıştım. Makarnayı çevirip ağzıma attım, neredeyse tadından inleyecektim. Roman kıkırdadı.

"Ye, Effie. Seni yemek yerken görmek kalbime iyi geliyor."

Yatağının kenarına tünedim, dönüşümlü olarak onu ve onları kendim besledim. Makarna mükemmeldi, tavuk piccata ağzımda eriyordu. Konuşmadık ama gözlerimiz birkaç kez buluştu ve Roman'ın bakışlarındaki şefkat yeni olduğu kadar heyecan vericiydi.

Bulaşıkları yalıtımlı poşete geri koyup yüzünü ve ellerimi sildikten sonra sandalyeye kıvrıldım ve uykuya dalmasını izledim. Dr. Sims kan kaybından ve ameliyattan sonra iyileşmesi için zamana ihtiyacı olacağını söyledi. Kurşun onarılması gereken bir hasar vermişti ve Roman'ın sabırlı olması gerekecekti.

Ama eve gitmeyi dört gözle bekliyordum. Yorgundum ve hastanelerden nefret ediyordum, her ne kadar burası gördüğüm en güzel hastane odası olsa da. Ayrıca sessizdi ve dışarıdaki adamlar bizi güvende tutuyordu, gerçi şu anda mezarlıktaki olaylardan önce olduğumuzdan çok daha güvende olduğumuzu biliyordum.

Sürekli Marianne'in yüzünü görüyordum. Sesini duyuyordum. Benden nefret ettiğinden bahsedişini. Benden ne kadar sık kurtulmaya çalıştığını. Bana ateş ederken yüzündeki saf zevk.

Kolum ve başım ağrıyordu ama Roman'ın benden daha fazla acı çektiğinden emindim. Yine de benim için endişeleniyordu, sürekli beni izliyordu. Aklımdan neler geçtiğini merak ediyordu.

Baktığımda gözlerini açtığını ve kaşlarını çattığını gördüm. Ayağa kalktım. "Acı çekiyor musun aşkım?" diye sordum. "Hemşireyi çağırayım mı?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Cesur olma, Roman. Lütfen."

Yanağıma dokundu. "Son ağrı kesicimin üzerinden sadece birkaç saat geçti. Hâlâ iyiyim. O sandalyede çok uzakta olman dışında."

"Daha fazla yaklaştıramıyorum."

Sağlam kolunu kaldırarak yer değiştirdi. "Yaralarımız karşı tarafta, bu yüzden buraya sığabilirsin."

"Bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Onları susturmak için hastaneye ekleyeceğim yeni kanadı sevecekler."

Tartışmadım. Tartışmak istemedim. Dikkatlice yanına tırmandım ve yan tarafına yerleştim. Kolunu bana dolamaya dikkat etti ve ben de yaralı kolumu onunkinin üzerine koydum. İç geçirdi. "Çok daha iyi."

"Evet," diye mırıldandım.

Başıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum Effie."

"Ben de."

"Eve gittiğimizde konuşacağız ve planlar yapacağız. Birlikte." Ona

biraz daha yaklaştım. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Bazı değişiklikler yapacağım. Daha önce planladığımdan daha fazlasını." Uzun bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Bir daha asla tehlikede olmanı istemiyorum."

"O gitti. Aldo dedi ki-"

Bana daha sıkı sarıldı. "Öyle," diye beni temin etti. "Cesedinin gömüldüğünden emin oldu. Sana bir daha asla zarar veremeyecek."

Ona bana ne söylediğini anlattım. Küçükken beni yaralamaya çalıştığını nasıl itiraf ettiğini. Ben bitirene kadar sessiz kaldı.

"Bana bazı olaylardan bahsettiğinde merak etmiştim," diye itiraf etti.

"Bana zarar vermeye çalıştı, sonra da dikkat çekmemek için beni kurtardı. İnsanların onun çok iyi bir kardeş olduğu için yaygara kopardıklarını hatırlıyorum. Kimse ona para ödemedi."

Yaralanmadığım için bana ekstra ilgi gösterdi. O bir yıldızdı. Ben bunu hiç görmedim."

"Kimse yapmadı. Biri onca yıl seni izledi," diye mırıldandı. "Seni nasıl öldürmedi... Tanrım, nasıl kimse görmedi..." Sessizleşti. "Tüm hayatın boyunca senin için bir tehlikeydi."

"Artık değil."

"Kimse sana zarar vermeyecek, Effie. Buna izin vermeyeceğim. Seni koruyabilmem için benim olman gerekiyordu. Ve bunu her zaman yapacağım."

Sözlerinin kafamın içine işlemesine izin verdim. Sıcaklığının beni yatıştırmasına izin verdim. Kararlılığı açtı, verdiği söz gerçektir. Onun yanında güvendeydim. Her zaman güvende olacaktım. O beni kuşatacaktı. Sevgisi beni kuşatacaktı.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. Gözlerinde şiddetli bir şefkat vardı. Sevgisi sergileniyordu ve bunu sadece yalnız olduğumuzda görsem bile yeterliydi.

Eğildi ve ağzımı yakaladı. Bu hareket yüzünü buruşturmasına neden oldu. Bu benim de yüzümü buruşturmama neden oldu ama o uzaklaşana kadar durmadan öpüştük.

"Sorun çıkarmayı bırakın, Bayan Costas. Hemşire gelip bizi tehdit edecek."

"Onunla başa çıkabilirsin,

aşkım." Kıkırdadı. "Evet,

yapabilirim."

Ve onun kucağına sarılıp uyudum.

ROMAN

Asma sıraları arasında yürüdüm, ara sıra durup bir dalı kaldırdım ve üzümleri kontrol ettim. Toprağın, meyvenin ve beni çevreleyen akşamın

zengin kokusunu içime çektim. Hayatımda ilk kez huzur duygusunu tattım.

Bir haftadır hastaneden eve dönmüştüm. Bir hafta dinlenecek, Nonna, Aldo ve Vi ile vakit geçirecektim. Karımla bir hafta. Effie'mle.

Hayatıma huzur getirdi. Onunla sessizliği buldum. Kabullenmeyi. Var olabileceğini hiç bilmediğim bir ritim.

Arkamdan gelen ayak sesleri omzumun üzerinden bakmama neden oldu. Luca yaklaştı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Kardeşim."

Çok bastırmamaya dikkat ederek bana sarıldı. Omzunu sıktım. "Seni gördüğüme sevindim. Nasıl gidiyor?"

Yürümeye başladık. "Her şeyi ayarladım. İki gün içinde buluşacağız." Durakladı. "Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Öyleyim," diye yanıtladım tereddüt etmeden. "Artık farklı bir şey istiyorum. İkimiz de istiyoruz. O'Reilly alabilir. Şartlarımızı kabul etti ve sen de ona güveniyorsun."

"Hiçbir zaman önde olmaktan başka bir şey yapmadı. Ve ileri görüşlüdür. Bizim gibi o da babasının iş yapma tarzından uzaklaşmak istedi. Otelleri ve kumarhaneleri rahat bırakacak. Niagara'ya dokunmayacak." Bir süre sessizlik içinde yürüdük. "Ama bir isteği var."

Kuru kuru kıkırdadım. "Tabii ki

istiyor." "Maple II'yi istiyor."

"Hiç şaşırmadım. Özel kumarhanelerin önü açıldığında o benim en zorlu rakibimdi. Kirli parasını temizleyecek bir yere ihtiyacı var. Kumarhane mükemmel bir yer."

"Aldo'ya teklif ettiğini biliyorum..." Sözüünü yarıda

kesti. "Kim geri çevirdi?"

Luca yürümeyi bıraktı. "Ne?"

Döndüm ve onunla yüzleştim. "Geçen gece uzun uzun konuştuk. Dışarıda yıldızların altında ateş yaktık. Nonna yatmaya gitti. Karılarımız uyuyakaldı. Saatlerce konuştuk. Aldo, burayı işletmenin gerektireceği yirmi dört yedi hayatı istemiyor. Vi hamile. Çocuğunun hayatının bir parçası olmak istiyor. Vi artık şehri arzulamıyor, o da öyle. Aldo'yla birlikte burada kalmak istiyor.

Ben. Maple'ın yüzde ellisini ona verdim. Toronto'dakini O'Reilly'ye satacağım. Ama ismini değiştirmek zorunda."

"Eminim bunu kabul edecektir."

"Ve diğer işletmelerimizin yakınında açılmaması için rekabet etmeme şartı imzalayın. Kendine ait bir dizi açabilir, sadece bizimkine yakın olmasın."

"Mantıklı."

"Santini'nin bir korkak gibi pes edip kaçtığını duydum. Ekibi darmadağın oldu ve tüm şehrin dengesi bozuldu. O'Reilly'ye söyle devreye girsin. Temizlesin."

"Eminim güvenoyu için minnettar olacaktır." Luca dirseğimi tuttu. "Roman, emin misin?"

"Luca, ben bu hayatı senden daha az istedim. Değişikliklere rağmen. Burada Effie'yle daha çok birlikte olmak istiyorum. Aldo ve benim sorumlulukları paylaşmamız, yasal işlere girmemiz ve yanımızda doğru adamların olması sayesinde hepimiz istediğimizi elde edebiliriz." Sırıttım. "Ayrıca, O'Reilly'nin Maple II için bana ödeyeceği parayla finansal olarak rahatlayabileceğimi düşünüyorum."

Luca güldü. "Siz satmadan önce bile ailelerimizin gelecek üç nesli asla çalışmak zorunda kalmayacak."

"Ama umarım öğrenirler. Effie ya da Vi'nin yaptığı gibi zor değil ama yaptıklarımızın değerini öğrenecek kadar. Onlara ne vermek için mücadele ettiğimizi." Omzunu kavradım ve bakışlarıyla buluştum. "Bir gün çocuklarımla bir ilişkim olsun istiyorum. İyi bir ilişki. Babamızdan korktuğumuz gibi benden korkmalarını istemiyorum. Onun bize yaptığı gibi onları birbirlerine düşürmek istemiyorum. Baba unvanını hak etmek istiyorum. Babalar Günü'nde elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilmek istiyorum. Arkadaş ve kardeş olmak istiyorum. Birbirimizden hoşlandığımızı kimin bildiği umurumda değil." Omzunu hafifçe salladım. "Artık öldürmek istemiyorum. Kandan yoruldum. Endişeden. Sürekli oyun oynamaktan. Sadece yaşamak istiyorum. Karımı sevmek. Mutlu olmak."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra sırtıttı. "Sen de kimsin be?" Beni bir ayı sarılmasına sürükledi, bir şekilde sağ tarafıma daha sert sarılmayı ve beni çok fazla incitmemeyi başardı. "Hayata hoş geldin, küçük kardeşim. Hadi yapalım şu işi."

"Harika. Şimdi bir dikişin patlamadan ve Effie peşinden gelmeden önce gitmeme izin ver. O küçük ama benim küçük kaplanım çok vahşi. Kıcını tekmeleyecek."

Güldü ve beni serbest bıraktı. Beni yumruklamak için elini kaldırdı. "Hayata."

Yumruğunu kendi yumruğumla karşıladım. "Hayata."

Effie'yi yatak odamızda, en sevdiği yere kıvrılmış halde buldum. Başını elinin üzerine koymuş, pencereden dışarı bakıyordu. Eğildim ve başına bir öpücük kondurdum.

"Luca çoktan gitti mi aşkım?" diye sordu.

Bana "aşkım" demesine bayılırdım. Onun bu sevgi ifadesi beni gülümsetmekten asla geri kalmazdı. "Hayır, Nonna'yı odasında ziyaret ediyor. Çay içiyorlar."

"İyi konuşma mı?"

"Evet. Her şey hazır." Ona yaklaşan toplantıdan ve daha özel konuşmamızdan bahsettim.

"Sıradan bir iş kralı olacaksın."

Sırıttım. "Öyle biri olacağımdan şüpheliyim Effie. Ama hayat biraz daha normal olacak, umarım."

"Normal iyi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Benim istediğim normal olmak." Öne doğru eğildim. "İçimdeki bir şeyi rahatlattın Effie. Bakış açımı değiştirdin. Önceliklerimi ve ihtiyaçlarımı. Şiddet dürtüsü hissetmiyorum. Yeterince gördüm. Yeterince yarattım." Durakladım. "Hiç kuşkunuz olmasın, araya girip bizim için, ailem için sorun çıkaran herkes çok ağır sonuçlarla karşılaşacaktır ama bence o dünyanın dışına çıkmamız bize bu tamponu sağlayacaktır. Luca ve ben her zaman dost düşmanlar edinmeye dikkat ettik, onlara bizi istemeleri için sebep vermedik.

elendi. Otel ve şaraphane işleten bir adamın onları rahatsız etmek için bir neden vereceğinden şüpheliyim. Tüm bunlar son derece saygılı ve sağduyulu bir şekilde yapıldı."

Başını salladı. "Yani, hayat değişecek."

"Her zaman değişir. Bu sefer, sanırım, iyi yönde." Ona gülümsedim. "Her şeyin iyi olmasını dört gözle bekliyorum."

Effie başını eğerek beni inceledi. "Son zamanlarda hayat çok değişti."

Kıkırdadım. "Tüm iyi değişiklikler." Durakladım. "Üzücü olanları bile."

Başını iki yana salladı. "Üzgün değilim, özellikle de artık bildiklerimden sonra. Bu iş bitti. Bitti." Omuz silkti. "Belki de ödeştik. Onun planları beni sana getirdi."

"Onlar yaptı."

"Ve hepsini atlattık."

Effie'nin elini tuttum ve yüzüme bastırarak öptüm. "Ve bunu geçmişte bırakacağız."

Gülümsedi ama elinin hafifçe titrediğini fark ettim. "Effie?" diye sordum. "Ne oldu?"

"Sana kan vermeme izin vermediler."

"Sen de vurulmuştun. Yaşadığın travma yüzünden doktorun endişelendiğine şüphe yok. Çok riskli."

"Ben de ilk başta öyle

düşünmüştüm." Kaşlarımı çattım.

"İlk başta mı?"

"Dr. Sims bana başka bir şey daha söyledi."

Endişe anında beni vurdu ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Effie? Söyle bana."

"Hamileyim, Roman."

Sözleri beni çarptı ve nutkum tutuldu. Hamileyken neler yaşadığının farkına varmak içimi parçaladı ve elim karnına gitti. "Sen-"

Elimi örttü. "Her şey yolunda," diye yatıştırdı. "Ben ve bebek."

Bebeğim.

Bebeğimi. Karım çocuğumu taşıyordu.

Bizim çocuğumuzu.

Baba olacaktım. Bir baba.

Duygu seline kapıldım. Ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Benim güzel karıma.

"Anne baba mı olacağız?"

"Evet. Bir hapı atlamışım. Unuttum-"

Yüzünü avuçladım, onu öptüm. Burnunu, yanaklarını, alnını ve tatlı dudaklarını. Başımı onunkine yasladım, sevincimi hissetmesine izin verdim. Nasıl olduğu umurumda değildi. Önemi yoktu. Önemli olan tek şey bir bebeğimizin olacağı gerçeğiydi.

"Teşekkür ederim," diye nefes verdim.

Kıkırdadı, sesi neşeliydi. "Nonna bebek sahibi olmanı istiyordu. Şimdi bir sürü olacak. Benim, Vi'nin, Justine'in."

"Ona söylediğimizde patlayacak." Topuklarımla üzerine oturdum, hâlâ yüzünü tutuyordum. "Ona ne zaman söyleyebiliriz?"

"Yakında. Daha erken Roman." Gözümden bir damla yaş sildi. "Mutlu musun?" "Çok mutluyum, Küçük Kaplan. Ailemizin başlangıcı."

Bana spekülâtif bir şekilde baktı. "Bunu hiç konuşmamıştık. Kaç çocuk istiyorsun?"

Onu tekrar öptüm. "Bana ne kadar verirsen. Büyük bir evimiz var."

Güldü. "Bunu sevemeyen adam söylüyor."

"Bunu sevmeyi öğrettiğin adam söylüyor, Effie. Sahip olduğum her şey, şu an olduğum her şey senin ve aşkın sayesinde. Senin tatlılığın. İçimdeki o parçayı sen açtın."

Ayağa kalktım, sonra eğildim ve onu sandalyeden kaldırdım. "Hadi kutlayalım." Sırıttı, yaramaz görünüyordu. "Nasıl olduğunu sormalı mıyım?"

Onu yatağa yatırdım. "Buraya nasıl geldiysek öyle."

Sonra gömleğini kaldırdım ve karnına bir öpücük kondurdum. "Merhaba ufaklık. Kulaklarını ve gözlerini kapat. Babanın anneyi sevmeye ihtiyacı var."

Effie kollarını açtı. "Henüz seni duyamıyorlar, Roman."

Sırıttım. "İyi bir şey. Bol bol kutlama yapmayı planlıyorum."

Ağzıma karşı gülümsedi. "Tamam."

Ertesi sabah, gülümsememi durduramıyordum. Her zamankinden daha erken kalkmış, Nonna'dan önce mutfığa gitmiştim. Pastırma pişiriyor ve kahve demliyordum. İyileşen yaralarım yüzünden başka pek bir şey yapamıyordum ama bu iki işi halledebildim.

Nonna şaşırmıştı. "Roman. Mutfakta ne yapıyorsun?"

Güldüm. Nadiren içeri girmeye cesaret ederdim ama bu sabah doğru olduğunu hissettim. Effie daha önce onu uyandırdığımda acıktığını mırıldanmış, onu tekrar uykuya dalması için sevmiştim. Dışarı çıktığında kahvaltının hazır olmasını istedim.

"Yardım etmek."

Etrafta yaptığım dağınıklığa baktı. "Anlıyorum."

Omuz silktim. "Deniyorum."

Yanağımı okşadı. "Aferin oğlum."

"Nonna, Effie'ye haşlanmış yumurta yapabilir misin? Onlara bayılır." "Tabii ki."

Oyalandım, meyve suyu aldım, tost yaptım, cezveyi dışarıya, verandaya taşıdım, masayı beceriksizce hazırladım. Effie gülümseyerek mutfığa geldi. "Pastırma kokusu mu alıyorum?"

Nonna güldü. "Onu yanmış karton şeritleri olmaktan kurtardım."

Effie de onun eğlencesine katıldı ve başını bana doğru salladı.

"Roman."

İkisi de benim yemek pişirme sınırlarımın farkındaydı. Izgara yapmak benim uzmanlık alanımdı. Sadece sıırttım. "Kahveyi ben yaptım." Gerçekten de tost dışında yapabildiğim tek şey buydu.

Masaya oturduk. Açlıktan ölüyordum. Onların yemediği her şeyi yedim. Tüm bu süre boyunca Effie'ye dokundum. Eline. Bacağına. Tostunun yağı yanağına bulaştığında yanağını sildim. Onu birden fazla kez öptüm. Nonna bizi izledi, gülümsüyordu. Olanlar onu çok korkutmuştu. Ona gerçeğin yarı versiyonunu anlatmıştık ve saldırıya uğradığımız için dehşete düşmüştü. Effie'nin kız kardeşinin de işin içinde olduğunu. Marianne'in ölümüne hiç üzülmemişti.

"Güzel. Artık sana zarar veremez," diye mırıldandı Effie'ye ve ona sıkıca sarıldı. "Onun hakkında bir daha konuşmayacağız."

Ve bu da onun sonu oldu.

Luca ve benim verdiğimiz karardan çok memnun olmuştu, bize gülümsüyordu. "Oğullarım. Anneniz sizinle gurur duyardı. Ben de öyle. Hayatınızı yaşayın ve huzur içinde olun. Bunu hak ediyorsunuz." Yanaklarımızdan öptü ve uzaklaştı.

Bu sabah mutluydu, rahatlamıştı. Ben hâlâ aldığım haberin etkisindeydim ve Nonna'ya söylemek için yanıp tutuşuyordum. Ama Effie'nin erken olduğu için tereddüt ettiğini biliyordum. Yine de elimde olmadan elimi masanın altından geçirip Effie'nin karnının üzerine koydum ve çocuğumuzun orada olduğunu bilerek parmaklarımı genişçe açtım. Effie gözlerimle buluştu ve gülümsedi. Ben de onun mutlu ifadesine karşılık verdim, sonra kahve fincanımı alıp Nonna'nın geniş bakışlarıyla buluştum.

"Ne?" Ben sordum.

Aramıza baktı. "Roman," diye nefes verdi. "Sen-" Konuşmayı kesti, sonra karıma baktı "Effie, hamile misin?"

Effie'ye baktım, paniklemişim. Onu ele vermişim. Ama Effie sadece gülümsedi. "Evet, Nonna. Roman ve ben bekliyoruz."

Nonna'nın nutku tutulmuştu. Sonra çok olağanüstü bir şey oldu. Gözleri yaşlarla doldu. Yüzünden aşağıya doğru aktılar. Şok olmuştum. Effie hayatıma girmeden önce Nonna'yı hiç ağlarken görmemişim. Bir kez bile. Ona evleneceğimizi söylediğimde duygulandığını göstermiş ve gözyaşları parlamıştı. Ama bu haber gözyaşlarını tamamen serbest bırakmıştı. Kollarını açarak ayağa kalktı. "Roman!"

Ayağa kalktım ve Nonna'ya sarıldım. Bir süre ağladı, sonra geri çekildi ve yüzümü avuçladı, sevinci gözyaşlarından okunuyordu. "Çok mutluyum! Baba olacaksın!" Döndü ve Effie'ye sarıldı, onu bir çocuk gibi salladı, hızlı hızlı İtalyanca konuşarak kutsamalar ve şükranlar sundu. Effie'nin yüzünü kavradı ve alnından öptü. "Ne kadar harika bir haber."

"Daha erken Nonna," diye uyardım. "Haberleri henüz paylaşmıyoruz."

"Hayır, ama küçük annene iyi bakmalıyız. Evde bir bebek var. Oh, yapacak çok işim var!" Döndü ve kendi kendine konuşarak aceleyle uzaklaştı. Oturdum ve Effie'ye baktım.

"Ağladı."

Effie başını salladı, Nonna'nın gözyaşlarından da etkilenmişti.

"Bu zamana kadar onu hiç ağlarken görmemişim. Ne annem öldüğünde, ne babam korkunç bir şekilde öldüğünde, asla." Karımın ellerini birleştirdim ve yüzüğüne baktım. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Ama seninle... Hepimize öyle duygular yaşıyorsun ki Effie. Böyle bir neşe."

Gülümsedi. "Bu söylediğin çok güzel bir şey Roman."

"Bu doğru. Sen ışıkların en parlakısın ve hepimize dokunuyorsun." Elini ağzıma götürdüm. "Özellikle de bana."

"Seni seviyorum," diye

fısıldadı. Yakınına eğildim

ve onu öptüm.

"Seni seviyorum, Küçük Kaplan. Her zaman."

EPILOGUE - ROMAN

THREE AND A HALF YEARS LATER

T akşam gökyüzü sarılar, pembeler ve morlardan oluşan karışık bir tuvaldi. Havaya çiçek, üzüm ve toprak kokusu sinmişti. Masada oturmuş, Nonna'ya bakıyordum. Dünyadaki en sevdiği kızını kucağına almıştı.

Kızım Gemma Lynn, Nonna'nın kollarına sarılmış, ona hayranlıkla bakıyordu. Henüz bir aylık olmasına rağmen birinin kollarından nadiren ayrılıyordu. Doğumu tehlikelerle doluydu ve kısa bir süre için ona asla sahip olamayacağımız gibi görünüyordu, ancak modern tıbbın mucizesi ve muhteşem bir doktor sayesinde bizimle birlikteydi, mutlu ve sağlıklıydı, ve sevdim.

Dizlerimin üzerinde oğlum bana döndü, gözleri tıpkı annesininki gibiydi, kafası karışmıştı. "Gemmy fazla konuşmuyor."

Güldüm ve saçlarını karıştırdım. "Yapacak, oğlum. O zaman ona sessiz olmasını söylemem için bana yalvaracaksın."

Dudaklarını büzdü, bu da beni sırttırdı. Effie'nin gözlerine sahipti ama o bendim. İnatçılık faktörüne kadar. Onu yatma vaktinden çok önce uyanık tutan şey buydu, çünkü bu gece ateş yakılacaktı. Bu da marshmallow demektir. En sevdiği şey. Kucağıma oturur ve marshmallow kabarıp altın rengini alana kadar çubuğu yavaşça çevirirdik. Sonra ona kaç kez yavaş olmasını söylersem söyleyeyim, ağzına atar ve sıcaktan inler, sonra tekrar yapardı.

İnatçı. Tıpkı

benim gibi.

Effie beni baba yaptı. Nicholas Robert Costas beni baba yaptı. Onun doğumu kalbimin son parçasının kilidini açtı. Çocukken, oyun oynamanın keyfini hiç bilmemiştim. Gülmenin. Annem öldüğünde, babam buna son verdi. Sadece o evin dışındayken kahkahalar yükseliyordu. Yine de mutluluğun nadir zamanlarının altında, bunun ne kadar geçici olduğunun farkındalığı yatıyordu, bu yüzden onu asla kucaklamadım.

Nicholas'la birlikte, bolluk içinde geldi. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Beslemeyi, altını değiştirmeyi, gazını çıkarmayı. Oyun oynamayı. Büyümesini izlemek. Yaptığı her şey beni büyülüyordu. Effie bana tekrar hamile olduğunu söylediğinde sevincim sınır tanımadı. Çocuklarıma duyduğum sevgi her şeyi tüketen, hiç bitmeyen ve koşulsuz bir sevgiydi.

Yaşamaya zorlandığım hayattan uzaklaştığım için her zamankinden daha fazla minnettardım. Başka seçeneğim olmadığı o kadar sık söylendi ki buna inandım. Effie hayatıma girene kadar. Değişimin *olabileceğini* fark edene kadar.

Ve bunu benimsedim.

Karım elinde bir tepsiyle dışarı çıktı. Kalkmaya başladım ama başını salladı. "Ağır değil Roman," diye beni uyardı. "Ben iyiyim. Endişelenmeyi bırak."

Oturdu, tepside ateş hazır olduğunda verilecek ikramlar vardı. Nicholas tepsiye baktı, küçük parmakları çoktan uzanmıştı. Effie gülümseyerek ona bir lokum uzattı ve başına bir öpücük kondurdu. "Onları kızartana kadar sadece bir tane."

"Tamam," diye mutlulukla kabul etti ve göğsüme yaslandı. Başına hızlı bir öpücük kondurdum ve elimi koyu renk buklelerinin üzerinde gezdirdim.

"Yorgun görünüyorsun," diye gözlemledim, sakince konuşarak. İstese de istemese de karım için hâlâ endişeleniyordum. Kızımızın doğumu neredeyse ona da mal oluyordu. Çok kan kaybetmişti ve iyileşmesi uzun zaman almıştı. Tamamen iyileştiğinden emin değildim ama zaman zaman rahatsızlığını kabul etmeyi reddediyordu.

"Biraz," diye itiraf etti.

"Yarın yatakta bir güne ne dersin? Nonna ve ben çocukları alırız." "Nasıl hissettiğimi görmeye ne dersin?"

Nicholas lokumunu kaldırdı, bana bir ısırık verecekmiş gibi yaptı. Ben de bir tane alacakmışım gibi yaptım, o da gülerek lokumu kopardı. Onun maskaralıklarına kıkırdadım, Effie de bana katıldı.

"İkiniz dışarı çıksanız, bebekleri bana bıraksanız nasıl olur?" diye önerdi Nonna. "Piknik yapın, biraz yalnız zaman geçirin."

Effie'ye baktım, bu fikirden duyduğu heyecanla birlikte tereddüt ettiğini de gördüm.

"Mükemmel," diye cevap verdim. "Ben ayarlarım. Bambini öğleden sonra uykusuna yattıktan sonra gideriz."

"Bu gece kal," diye mırıldandı Nonna. "İki küçük çocukla başa çıkabilirim." Kıkırdadı. "Connor yardım edecek."

Connor, bir zamanlar benden çalan çocuk, artık güvenilir bir yardımcıydı. Eve gelmeyi ve ağabeylik yapmayı seviyordu. Kız kardeşi mutluydu, hala tıp fakültesindeydi ve onu gururlandırılıyordu. İyi yaptığı bir iş için teşekkür olarak tüm okul masraflarını ben karşılıyordum. Connor'ın sorun çözme yeteneği vardı ve Aldo ile benim için otel ve kumarhanede pek çok şeyi halletti.

"İyi fikir." Effie'ye baktım. "Tamam mı, Küçük Kaplan? Benimle biraz yalnız vakit geçirmek ister misin?"

Gülümsedi, etrafımızda titreşen fenerlerin ışığı gözlerine yansırıyordu. "Evet."

Göz kırptım. "Harika."

Connor'a bir mesaj yazarken kendi kendime kıkırdadım. Bizim için yalnız zaman muhtemelen erken bir akşam yemeği ve biraz sarılma anlamına geliyordu. Gemma'nın doğumundan sonra çok erkendi ve vazektomi yaptırana kadar karımı riske atmayacaktım. İki sağlıklı çocuğumuz vardı ve her şeyden önce Effie güvendedi. Benim için önemli olan tek şey buydu. Ailemiz vardı ve mutluyduk.

Effie benim evrenimin merkeziydi ve her zaman öyle kalacak. Hayatıma neşe ve sevgi getirdi. Karanlığı ortadan kaldıran ışık ve beni bir bütün yapan kişiydi.

Bu yüzden sessiz, gürültülü, uykulu ya da seksi her zaman onunla mükemmel olurdu.

Ayağa kalktı, sandalyemin yanında durup Nicholas'ın yapış yapış yanağına bir öpücük bıraktı, sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. Başının arkasını kavradım, onu yakınımda tuttum ve sırtını öptüm.

"Seni seviyorum," diye

mırıldandım. Göz kırptı.

"Biliyorum."

Nicholas güldü. "Annem babama ve bana dokundu."

Yanağından öptüm ve yapışkan lokumdan bir ısırık aldım. Küstah yüzüne güldüm.

"Dada," diye uyardı, sonra lokumuna sanki artık kirlenmiş gibi baktı. "Yeni bir tane."

Ona bir tane uzattım, rahatsız edici olanı parmaklarından kopardım ve ağzıma attım. İç çekerek arkasına yaslandı ve yumuşak ikramı kemirmeye başladı.

Effie döndü, Gemma'yı Nonna'dan aldı, sonra da kanepede yanıma oturdu. Kolumu ona doladım, konuşmadım ama bu nadir sessizlik ve birliktelik anının tadını çıkardım. Hepsini kucaklamıştım.

Benim

ailem.

Benim

dünyam.

Hayat bundan daha iyi olamazdı.

ROMAN'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Eğer arzu ederseniz,

perakendecinizde benim tarafımdan yapılan incelemelere her zaman
ağız.

ROMAN, FAVORİMİ yazarken anlatmak için yola çıktığım hikayedir. **KIDNAPPER** 2022/23 kışında. Dante hikâyeye farklı bir yön verdi. Book Bonanza'ya seyahat ettikten sonra, bugün elinizde tuttuğunuz mafya romantizmini yazmaya koyuldum. En iyi şeylerin Zamanla gelir.

Dante ve Brianna'ya hafif bir selam niteliğinde bir bonus sahne yarattım. Bu ek sahneyi okumak isterseniz **Outtake Roman**'a tıklayın ya da Bookfunnel'da bulabilirsiniz: <https://BookHip.com/BKQCMPA>

Diğer okurlarla tanışmaktan hoşlanıyor musunuz? Yaklaşan kitap sohbetleri ve çekilişlerle çok eğlenceli! **Melanie Moreland'ın Minyonlarına** Facebook'ta göz atın

Güncel haberler, satışlar, kitap duyuruları ve alıntılar için haber bültenime katılın (spam yok). **Melanie Moreland'ın bültenine** kaydolmak için buraya tıklayın veya katılmak için www.melaniemoreland.com web sitemi ziyaret edin.

ACKNOWLEDGMENTS

Her zamanki gibi, birkaç teşekkür.

Lisa, bilge rehberliğin için teşekkürler. Ve yanlış yerleştirilmiş virgüllere olan sevgimi kucakladığın için. Meydan okumayı sevdiğini biliyorum.

Beth, desteğin ve görüşlerin için teşekkür ederim. Sözlerimi her zaman daha iyi hale getiriyorsun.

Melissa, Trina ve Deb, cesaretlendirmeniz, kahkahalarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Kardeşlerim Get Lit.erary Services, kartal gözleriniz ve yardımlarınız için teşekkür ederim. Çok minnettarım!

Karen, bir tane daha tamamlandı. Senden Sözleşme adında yazdığım küçük bir kitabı okumanı istediğim o gün neler olacağını kim bilebilirdi? Bir yolculuğa ya da ömür boyu sürececek bir dostluğa başladığımdan haberim yoktu. Sana sürekli hayranlık duyuyorum. Her şey için teşekkür ederim.

Atlee ve kız George, Karen ve bana yardım etmek için perde arkasında yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim!

Hype ekibim, beni sürekli motive ediyorsunuz.

Tüm blog yazarlarına, okuyuculara ve tanıtım ekibime. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Kitap sevginizi haykırdığınız için -çalışmalarımı yayınladığınız, paylaştığınız için-

Önerileriniz TBR listemi dolu tutuyor ve bana gösterdiğiniz destek için çok teşekkür ederim.

Okuyucu grubum, Melanie'nin Minyonları-hepinizi seviyorum.

MLM - yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Keşke hepinize sarılabilsedim. Belki bir gün.

Ve benim Matthew'um. Onsuz yaşayamadığım, beni her gün cesaretlendiren ve kelimelerime ilham verecek şekilde seven adam. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

NYT/WSJ/USAT uluslararası çoksatan yazarı Melanie Moreland, Ontario'nun sakin bir bölgesinde otuz yılı aşkın sevgili kocası ve kurtarıcı kedileri Amber ile mutlu ve memnun bir hayat yaşıyor. Onun için hiçbir şey arkadaşları ve ailesinden daha önemli değildir ve onlarla geçirdiği her ana değer verir.

Ciddi bir kahve bağımlısı ve bilgisayarla ilgili ve teknik her konuda oldukça zorlayıcı olsa da, yemek pişirmekten, pişirmekten ve insanların tatması için yeni tarifler denemekten zevk alıyor. Akşam yemeği partileri **v e r m e y i** seviyor ve burada ve yurtdışında seyahat etmekten hoşlanıyor, ancak eve dönmenin her zaman her seyahatin en iyi kısmı olduğunu düşünüyor.

Melanie, özellikle iyi bir şarapla eşleştirilmiş hikayeleri seviyor ve paraşütle atlamaktan (bir toz zerresinin **ü z e r i n d e n** serbest düşüş), aşırı snowboard yapmaktan (merdivenlerden düşmek) ve kendi helikopterini kullanmaktan (kendi ayaklarına takılmak) hoşlanıyor.

Melanie, Bookcase Literary Agency'de Flavia Viotti tarafından temsil edilmektedir. İştirak veya çeviri haklarıyla ilgili sorularınız için lütfen [flavia@bookcaseagency .com](mailto:flavia@bookcaseagency.com) adresinden kendisiyle iletişime geçin.

ALSO AVAILABLE FROM MORELAND BOOKS

M. Moreland adıyla yayınlanan başlıklar

Insta-Spark Koleksiyonu

[Bir Öpücükle Başladı](#)

[Noel Şekeri](#)

[Anlık Bir Bağlantı](#)

[Beklenmedik Bir](#)

[Hediye Sevgi Hasadı](#)

[Maggie'nin Ardından](#)

[Beklenmedik Bir Şans](#)

[Dilek Listesi](#)

Melanie Moreland adıyla yayınlanan başlıklar

Sözleşme Serisi

[Sözleşme \(Sözleşme #1\)](#)

[Bebek Maddesi \(Sözleşme Novellası\)](#)

[Değişiklik \(Sözleşme #3\)](#)

[Zeyilname \(Sözleşme #4\)](#)

Kazanılmış Hak Serisi

[BAM - Başlangıç \(Prequel\)](#)

[Bentley \(Kazançlı Çıkar #1\)](#)

[Aiden \(Kazançlı Çıkar #2\)](#)

[Maddox \(Kazançlı Çıkar #3\)](#)

[Reid \(Kazançlı Çıkar #4\)](#)

[Van \(Kazanılmış Menfaat #5\)](#)

[Halton \(Kazanılmış Menfaat](#)

[#6\) Sandy \(Kazanılmış](#)

[Menfaat #7\)](#)

Vested Interest/ABC Crossover

[Neşeli Bir Düğün](#)

ABC Corp Serisi

[My Saving Grace](#) (Vested Interest: [ABC Corp #1](#)) .

[Finding Ronan's Heart](#) (Vested Interest: [ABC Corp #2](#)) .

[Loved By Liam](#) (Vested Interest: [ABC Corp #3](#)) .

[Ava Çağı](#) (Kazanılmış Çıkar: [ABC Corp #4](#)) .

[Sunshine & Sammy](#) (Vested Interest: [ABC Corp #5](#)) [Mila ile](#)

[Senaryosuz](#) (Vested Interest: [ABC Corp #6](#)) .

Gizli Adaletin Adamları

[Patron](#)

[İkinci Komutan](#)

[Komutan](#)

[Gözetmen](#)

[Uzman](#)

Şelalenin Adamları

[Aldo](#)

[Roman](#)

Reynolds

Restorasyonları [Hız](#)

[Sınırını Aşarak Vites](#)

[Değiştirdi](#)

[Radarın Altında](#)

[Tam Gaz](#)

Mission Cove

[Bizim Yazımız](#)

Standalones

[Fırtınanın İçinde](#)

[Yaraların Altında](#)

[Çitin Üzerinde](#)

[Değişen Rollerinizin](#)

[Görüntüsü](#)

[Sonsuza Kadar Mutlu Koleksiyonu](#)

[Kalp Telleri _](#)

[En Sevdığım Adam Kaçırın](#)

